

ဝိသုဒ္ဓိ စာပေ

BURMESE
CLASSIC
COM

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မြေဟပ်ချွန်

အချစ်ရှိမှ ဖြည့်စုံမယ်

L စင်

www.burmeseclassic.com

မြပုလဲသွယ်

ကချင်ဂျီဗြဟ္မာ့စုံဗဟ်

BURMESE
CLASSIC
COM

အခန်း (၁)

လေဒီက သူမကိုယ်သူမ မှန်ရှေ့မှာရပ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး
စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ ရှေ့တည့်တည့်ကတစ်မျိုး၊ ဘေးတိုက်
အနေအထားနှင့်တစ်ဖုံ၊ နောက်ကျောခိုင်းလျက်တစ်သွယ်၊ ပုံစံအမျိုး
မျိုး ကြည့်လျက်ရှိ၏။

ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့်...

လေဒီက လှသည်။ အသားလေးတွေ ဖြူဖွေးနုရွကာ
ပန်းနုသွေးရောင်ကြနေသည်။ ဘဲဥပုံသွယ်မယောင်နှင့် ဝိုင်းသော
မျက်နှာလေးထက်မှာ ပြေပြစ်သော နဖူးပြင်ရှိသည်။

စိမ်းမှောင်ကာ ငှက်တစ်ကောင် ထပျံတော့မည့်ဟန်
စင်ရော်တောင်မျက်ခုံးအောက်မှာမှ မည်းနက်ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံး

ရွဲကြီးတွေက ကော့ပုံသော မျက်တောင်ထူထူတွေ ခပ်စိပ်စိပ်ဝန်းရံလျက်။

ဖြောင့်စင်းလုံးဝန်းသော နှုတ်လေးအောက်မှာ နီဖြန်းထူအမ်းသော နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးစုစုလေးက ဆေးမကူရပါဘဲနှင့် ကြွကြွရွရွအနေအထားရှိသည်ဖြစ်ရာ အခုလို ဆေးရေးခြယ်လိုက်ချိန်မှာတော့ ရင်မောအောင် ဆွဲဆောင်ညှို့ငင်ထားသကဲ့သို့တည်း။

ရှည်သွယ်မြင့်မားသော အရပ်နှင့်အညီ အနို့အမောက်အချိုင့်အဝှမ်းတွေက ပန်းပုဆရာ စိတ်ကြိုက်သွန်းထုထားသည့် ယမင်းရုပ်နှယ်။ သေးကျဉ်းသော ခါးလေးက လေဒီကိုယ်လေးကို မြှောက်ယူချီပွေ့လှည့်ပါဟု ဖိတ်ခေါ်နေသလား ထင်ရ၏။

ကျောလယ်ခန့်သာရှိသော လေဒီဆံပင်တွေက ရွှေညိုရောင်တပြေးညီ ဝှေ့ဝဲလျက် အဖျားမှာ ကောက်သွားပုံက လှလှပပလေး။ လေဒီကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ထားသည့် ရွှေညိုရောင်ဂါဝန်လေးက လေဒီအလှကို သဘာဝကျကျ ဖော်ပြလျက်ရှိရာ လေဒီမှာ သူမအလှကို သူမဘာသာ စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိ၏။

လက်ထဲက အဖြူရောင်ဝတ်စုံလေးကို သူမကိုယ်မှာ

ကပ်ကြည့်သည်။ မကြိုက်။ အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ပြောင်းကြည့်သည်။ သဘောမကျ၍ အိပ်ရာပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။ ပန်းရောင်ဝတ်စုံလေး လေဒီကိုယ်ပေါ် ရောက်လာသည်။

ဒါလည်း မဟုတ်သေး။

နောက် လေဒီကိုယ်ပေါ် အဝတ်အစား အရောင်အသွေးစုံ၊ ပုံစံစုံ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ရောက်လာသည်။ ဘယ်အရာမှ လေဒီ သဘောမကျ။ အားလုံး လေဒီစိတ်ကြိုက်၊ လေဒီ သဘောကျ ဝတ်စုံတွေချည်းဖြစ်နေပေမယ့် ဒီနေ့တော့ လေဒီစိတ်ထဲ ဘယ်ဝတ်စုံကိုမှ သဘောမတွေ့။

မလှ၍မဟုတ်။

တန်ဖိုးနည်း၍လည်း မဟုတ်။

လေဒီ အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများအားလုံး နိုင်ငံခြားဖြစ် အဖိုးတန် နောက်ဆုံးပေါ် ပစ္စည်းဆန်း အလှအပများ ချည်းဖြစ်သော်လည်း ဒီနေ့တော့ လေဒီကိုယ်တိုင် သူမကိုယ်သူမ အလှတကာ အလှဆုံးဖြစ်ချင်နေ၍ ဖြစ်သည်။

အကြောင်းက ဒီနေ့ လေဒီ သွားရောက်ရမည့် ဧည့်ခံပွဲ

မှာ လေဒီ၏ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သော ဇာလီဝင့်ထယ် လာမည်ဆိုသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဇာလီဝင့်ထယ်နှင့်လေဒီတို့က ငယ်ငယ်လေးထဲက ကျောင်းတစ်ကျောင်းထဲ အတူနေရုံမက တစ်ခန်းထဲ စာပြိုင်ဘက်များ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် လေဒီက စာတော်ရုံမက လှလည်းလှ သည်။ စာကို ပြိုင်၍ရသော်လည်း ဘုရားပေးသော လှပခြင်းကိုက ပြိုင်၍မရ။

လှပ၍ ချစ်စရာကောင်းသော လေဒီသတင်းက အထက်တန်းကျောင်းသူ ကျောင်းသားလောကတွင်သာမက တက္ကသိုလ်အတန်းကြီးများအထိ သတင်းမွှေးဖွဲ့နေ၏။ ဇာလီ ဝင့်ထယ်ကလည်း ရုပ်ရည်အလှအပအရာမှာ အချိုးအဆက်ကျကျ လုံးကြီးပေါက်လှဖြစ်သဖြင့် လေဒီပြီးလျှင် ဒုတိယအလှစာရင်း ပါဝင်သူဖြစ်သည်။

သည်နှစ် လေဒီတို့ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲအောင်ကြသည်။ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း လေဒီက ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးဖြင့် ဆေးတက္ကသိုလ်အမှတ်မီသလို ဇာလီဝင့်ထယ်ကလည်း သုံးဘာသာ

ဂုဏ်ထူးဖြင့် ဆေးအမှတ်မီသည်ဆိုရုံလေး နောက်ဆုံးမှ ကပ်ဝင် သည်။

ဇာလီဝင့်ထယ်က သူမထက် အစစအရာရာသာသည့် လေဒီကို အမြဲမနာလို။ ကြည့်မရအောင် မုန်းပါလျက် လေဒီနှင့် မိသားစုရှေ့မှာတော့ ဟန်မပျက် မေးထူးခေါ်ပြော ဆက်ဆံတတ်သူ ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဟန်ဆောင်ကောင်းသူဟု ဆိုရမည်။ လေဒီကတော့ ဇာလီဝင့်ထယ်လိုမဟုတ်။ စိတ်ထဲရှိလျှင် ရှိသည့် အတိုင်း ပြောဆိုဆက်ဆံသည်။ ဘယ်သူ့အပေါ်မှ ဟန်ဆောင်ပန် ဆောင်မလုပ်။ ချစ်လျှင်ချစ်သည်။ မုန်းလျှင်မုန်းသည်ဟု ပြတ်ပြတ် သားသား ပြောတတ်သူ။

မောင်နှမသုံးယောက်ထဲမှာ လေဒီက အငယ်ဆုံး အထွေး ဆုံးလေးဖြစ်၍ တစ်အိမ်လုံးကလည်း 'လေဒီကို ချစ်ကြသည်။ အလိုလိုက်ကြသည်။ အစ်ကိုအကြီးဆုံးက ဒေါက်တာတော်မီဖြစ်၍ လေဒီအထက်အစ်မ မမဝေဇီက တက္ကသိုလ်မှ ဆရာမဖြစ်ကာ ကိုကိုတော်မီသူငယ်ချင်း ဒေါက်တာမိုးမြတ်ဖြင့် အိမ်ထောင်ကျ

သည်။

ကိုကိုတော်မီ၏ ဇနီးမှာလည်း ကိုကိုသူငယ်ချင်း ဒေါက်တာလမင်းဖြူဖြစ်၍ သားနှစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက် ရှိသည်။ မမဝေမီမှာက သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်။ အားလုံး ကိုယ့်အိမ်နှင့်ကိုယ်။ ကိုယ့်မိသားစုနှင့်ကိုယ် နေကြသဖြင့် လေဒီတို့အိမ်မှာ ဒက်ဒီ၊ မာမီ၊ ထမင်းချက် ဒေါ်ကျင်နှင့် အိမ်မှာ လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းသည့် မိဘုတ်တို့သာရှိသည်။

လေဒီဒက်ဒီက နှလုံးရောဂါအထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဦးအယ်ဘတ်ဖြစ်ပြီး လေဒီမာမီ ဒေါ်ခင်ဝေစီက ကိုယ်ပိုင် စိန်ရွှေ ရတနာဆိုင် ဖွင့်လှစ်ရောင်းချသူ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးများဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားကို အိမ်ဦးနှင့်ကြမ်းပြင် သွားနေကြသူများဖြစ်၍ ဧည့် မိတ်ဆွေတွေကလည်း များပြားကြသည်။

အခုသွားမည့် ဧည့်ခံပွဲက ကိုကိုတော်မီ၏ ယောက္ခမ လည်းဖြစ်၊ ဒက်ဒီသူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်သော အန်ကယ်ဦးဘဖေ ၏ မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်အဖြစ် ပြုလုပ်သည့် ဧည့်ခံပွဲဖြစ်သည်။ ထိုဧည့်ခံပွဲကို လေဒီတို့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ နာမည်ကြီးနေသော

မင်းဆွေမင်းမျိုးလည်းဖြစ်၊ နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသင်ကြား၍ မကြာ ခင်ကမှ မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်ဟုဆိုသော ဦးမဏိယွပ်ဆိုသူ သူဌေးတစ်ဦးလည်း ပါဝင်လေသည်။

ဦးမဏိယွပ်ဟု နာမည်ကြီးနေသော်လည်း ထိုသူဌေး ဆိုသူကိုက လေဒီကိုယ်တိုင် မြင်ဖူးသည်ကမဟုတ်ချေ။ အများ အပြောနှင့် စပ်စုမ မေပိုးကြုံကြောင့် သိရတာဖြစ်သည်။

“ဦးမဏိယွပ်ဆိုတဲ့လူက ဇာလီမိဘတွေနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီး ကြတယ်တဲ့ သိလား လေဒီ၊ ဒါကြောင့် ဇာလီမျက်နှာက ချိုနေ တာကိုး၊ သူကလည်း ကိုကို ကိုကိုနဲ့ ဖုန်းထဲမှာတင် ချွဲလိုက် အီလိုက်တာများဟယ် အနားကလူတွေတောင် နားကြားပြင်းကပ် ရတဲ့ အထိပဲ၊ လူချင်းသာတွေ့ရင် ဘယ်လောက်များ ကဲပြသည်ပြ လိုက်မယ်မသိဘူး။”

“သူဘာသာ ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့ ပိုးကြုံရဲ့၊ ကိုယ့်အလုပ် မဟုတ် စိတ်ဝင်စားမနေစမ်းပါနဲ့။”

“အမလေး မမဘုရားကသာ ကိုယ့်အလုပ်မဟုတ်လို့ စိတ်မဝင်စားနေ၊ ဒီမှာရှိတဲ့ မိန်းမတွေကတော့ စိတ်ဝင်စားလွန်း

လို့ အခုကတည်းက ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းစိတ်ဆက်ရတာနဲ့၊ ဖုန်းစည်း
ပို့ရ အရပ်ပို့ကြနဲ့၊ ဘယ်လောက်ကဲနေသည်းနေတယ်ဆိုတာ
သိလို့လား။”

“သိပါဘူး၊ စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး၊ လေဒီ စိတ်ဝင်စား
တာက တစ်ခုတည်း၊ အားလပ်ရက်လေးရတုန်း ကောင်းကောင်း
အနားယူမယ်၊ သွားချင်တဲ့နေရာတွေ လျှောက်လည်မယ် ဒါပဲ”

“လေဒီရယ် ရှင်ကတော့ တကယ့်ကိုအေးဆေးပဲနော်”

မေပိုးကြူက လေဒီကိုကြည့်ပြီး အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေ
သည်။ သူများတွေက ဦးမဏိယွပ်ကို အသေရရ အရှင်ရရ လို
ချင်နေကြချိန်မှာ လေဒီက ထိုကိစ္စမှာ သူနှင့်မဆိုင်သလို စိတ်လည်း
မဝင်စား၊ အေးစက်စက်နေစိမ့်နိုင်တာကို သဘောမတွေ့နိုင်ဘဲ
ဖြစ်နေ၏။

“ပိုးကြူလည်း လေဒီလို အေးအေးနေချင်ရင် ပြဿနာ
မရှာနဲ့လေ”

“ပိုးကြူက ပြဿနာမရှာပါဘူးနော်၊ ဇာလီကသာ
လေဒီကို ပြဿနာရှာနေတာပါ”

“သူနဲ့ လေဒီက ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ သူနဲ့ လေဒီက ပြိုင်ဘက်တွေပဲဟာ၊
ဟိုတစ်နေ့ကပဲ သဇင်ဆီက ကြားခဲ့ရသေးတယ်၊ ဦးမဏိယွပ်
ဆိုတဲ့လူက ဇာလီကို ဘိုမရုပ် လက်ဆောင်ပေးတယ်တဲ့”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဖြစ်တာပေါ့၊ လေဒီဆိုတဲ့မိန်းမကို တခြားနေရာမှာ
မနိုင်ပေယ့် ဒီလိုနေရာမှာတော့ နိုင်ပြီးသားပဲတဲ့၊ သူ့ကိုယ်သူ
မာတော်တယ်၊ သိပ်လှတယ်ဆိုပြီး ဘဝင်မြင့်နေတဲ့မိန်းမ၊ အခု
ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ ကိုကိုနားကပ်ဖို့မပြောနဲ့ အရိပ်တောင် မော့
ကြည့်ချင်လို့မရဘူးတဲ့”

“ဟင်”

“အဲဒီစကားက သဇင်ကတစ်ဆင့် ပိုးကြူကို တမင်ပြော
ခိုင်းတာ လေဒီ သိစေချင်လို့ပဲမဟုတ်လား၊ ပိုးကြူမှာ မတတ်သာ
လို့သာ နားထောင်နေရတယ်၊ ဇာလီကို စိတ်ထဲက မုန်းလိုက်တာ
ဆိုတာလေ၊ ဒါနဲ့ ပိုးကြူကလည်း သဇင်ကို ဖြန်ပြောလိုက်ပါ
တယ်၊ ပိုးကြူသူငယ်ချင်းက အဲဒီလူကြီးကို မသုံးချင်လို့ ပစ်ထား

တာ၊ လေဒီသာ လိုချင်ရင် သူများတွေလို ညာချွဲအိကလီနေစရာ မလိုဘူး၊ အခုလိုချင် အခုရတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ် သိလား။”

“ပိုးကြူကလည်းဟယ်”

“ပိုးကြူကလည်း လုပ်မနေနဲ့ ပိုးကြူက ဇာလီကို မခံချင်လို့ တမင်နိုင်အောင် ပြောလိုက်တာ၊ ငြိမ်ငြိမ်းနားထောင်နေလို့ ကတော့ အရှုံးပေးရာရောက်တာပဲ၊ နောက်မှ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပိုးကြူကတော့ ဇာလီဆိုတဲ့မိန်းမကို အရှုံးမပေးဘူး သိလား။”

“ဘာဖြစ်လို့များ လေဒီအပေါ်မှာ ဒီလောက်မနာလို ဝန်လို ဖြစ်နေတာလဲ မသိဘူးနော်”

“သိချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာသွားမေးကြည့် ဒေါ်လေဒီရော ပိုးကြူသာ လေဒီနေရာမှာဆိုရင် ဒီလောက်တောင်ဖြစ်လှတဲ့ မိန်းမကောင်းကောင်းပညာပေးပစ်လိုက်တယ် သိလား။”

“ဘယ်လိုပညာပေးမှာလဲ”

“ဦးမဏိယွပ် ဆိုတဲ့လူနဲ့ တွဲပြလိုက်ရုံပေါ့”

“အိုဟယ်”

ပိုးကြူစကားကို လေဒီ စိတ်ထဲသဘောမကျပေမယ့်

ဇာလီဝင့်ထည်စကားများကြောင့်တော့ လေဒီရင်ထဲ ခပ်ဖျင်းဖျင်း အခံရခက်သွားပါသည်။

ဦးမဏိယွပ်ဆိုတဲ့လူက ဘယ်လိုလူဖြစ်၍ ဤမျှ တန်ဖိုးထား အရေးပေး၍ တစ်ဖက်သား၏ဂုဏ်သိက္ခာကို ရက်စက်စွာ ချိုးနှိမ်စော်ကားရပါသနည်း။ ဦးမဏိယွပ် ဆိုသည့်လူမှာ ဇာလီအတွက် အလွန်အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ရတနာတစ်ပါး ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သော်လည်း အချစ်ရေးကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘဲ ကိုယ်ပိုင် ပညာရေးမှတစ်ပါး တခြားဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားသော လေဒီလို မိန်းကလေးအတွက် ဦးမဏိယွပ်ဆိုသူက မည်သည့်တန်ဖိုးမျှ မရှိနိုင်ခြင်းကို ဇာလီ သိဟန်မတူ။

“လေဒီ”

“ဟင်”

“ဦးမဏိယွပ် ဆိုတဲ့လူနဲ့ ခင်မင်အောင် လုပ်ပါလား”

“မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး”

“ဇာလီ ဘဝင်မြင့်နေတာကို ပိုးကြူက ချိုးချင်လို့ပါ။

ဦးမဏိယွပ်နဲ့သာ လေဒီ တွဲပြလိုက်ရင် မိဇာလီတို့ သေတောင်

သေသွားမလား မသိဘူး”

ဒါတော့ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

လူငယ်ပီပီ ဇာလီဝင့်ထည်၏ တစ်ဖက်သတ် စိန်ခေါ်စကားများအပေါ်မှာ မခံချင်စိတ်နှင့် လက်တုံ့ပြန်ချင်လာသည်။ လေဒီရည်မှန်းချက်က ဇာလီတို့လိုမဟုတ်။ ပန်းတိုင်မရောက်မချင်း အချစ်ရေးကို ဦးစားပေးမည့်သူ မဟုတ်။

လေဒီအချစ်ကိုလိုချင်၍ တိုးတိုးရော ကျယ်ကျယ်ပါ တောင်းခံနေသူတွေကိုပင် လေဒီက ဂရုမစိုက်။ ဒါကိုသိလျက်နှင့် ဇာလီက လေဒီကို လာရန်စသည်ဆိုတော့ တဆိတ်တော့ လွန်လွန်းသည်။

ငယ်ရွယ်သူစိတ်နှင့် နဂါးမှန်းသိအောင် အမောက်ထောင် ပြချင်လာသည်။

“ပိုးကြူ”

“ဟင်”

“လေဒီ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ သိလား”

“ဘာကိုလဲဟင်”

“ဇာလီကို ပညာပေးဖို့လေ”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့၊ လေဒီတဲ့၊ ကြည့်နေပါ၊ မိဇာလီ တစ်ယောက် ဘယ်လိုပုံဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့မလဲဆိုတာ ပိုးကြူ မြင်ရစေမယ်”

“ဟေး”

ပိုးကြူက ဟေးခနဲ ကလေးလို ခုန်ပေါက်ဟစ်အော်လိုက်သံက အခုချိန်ထိ လေဒီနားထဲမှာ ဝဲပျံ့လိုကောင်းတုန်းရှိသေးသည်။ တကယ်ဆို ဒီကိစ္စက လေဒီနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘဲဟု တွေးမိသည်ကတစ်ဖက်၊ ဇာလီကို မခံချင်စိတ်လေးကတစ်ဖက်နှင့်ပင် ဝေခွဲမရပြန်သွားသော ဇေဝေါစိတ်လေးက ဇာလီမျက်နှာကို ဖြန်မြင်ယောင်လိုက်သည့် ခဏမှာတော့ နောင်တတို့ ချက်ချင်း ပြယ်လွင့်သွားသည်။

“ဦးမဏိယွပ်ကို ရှင် မမြင်ဖူးသေးဘူးနော် လေဒီ”

“အင်း”

“နောက်နေ့ကျရင် ပိုးကြူ သူ့ဓာတ်ပုံယူလာခဲ့မယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဟောတော် ဇာတ်လမ်းစဖို့ဆိုရင် သူ့ကိုမြင်ဖူးတွေ့ဖူးမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်သားပဲ”

မခံချင်စိတ်နှင့်သာ စွတ်ရွတ်ပြီး စိန်ခေါ်မိပေမယ့် လေဒီ ကိုယ်တိုင် မဏိယွပ်ဆိုသည့်လူကို မြင်ဖူးတာမဟုတ်။

နောက်ရက်မှာ ပိုးကြူက မဏိယွပ်ဆိုသူ၏ ဓာတ်ပုံကို ယူလာပြသည်။

“သူပဲ လေဒီ သေချာကြည့်ထားဦး၊ ဥပမိရုပ်ကတော့ အမှိုက်စားထဲကပဲ၊ ပိုးကြူတောင် သူ့ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး ဗိုက်မှာ ချင်သလိုလို ဝမ်းသွားချင်သလိုလိုနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဝမ်းနုတ်ဆေးစားထားလို့”

“သွား”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အတူရယ်မိကြသည်။ ယောက်ျား ပီသသော ဥပမိရုပ်က တည်ကြည်ခန့်ညားခြင်းတွေနှင့် ချောမွေ့

နေသည်။ မရယ်မပြုံးမျက်နှာနှင့် လေဒီကို ခပ်တည်တည်စိုက် ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးတွေက စူးရှတောက်ပနေသည်။

ဦးမဏိယွပ်ဆိုသည့်လူကို လေဒီ မမြင်ဖူးသလို လေဒီ ဆိုသည့် မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ကို ဦးမဏိယွပ် မြင်ဖူး ကြားဖူး မည် မဟုတ်ပါ။

“ဦးမဏိယွပ် ရှင့်ကို တခြားမိန်းကလေးတွေ ဘယ်လို ဘယ်ပုံ ချဉ်းကပ်ပြီး ရင်းနှီးပတ်သက်အောင် ကြိုးစားကြသလဲ ဆိုတာတော့ လေဒီ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တခြားမိန်းကလေးတွေလို ရှင့်ကို လေဒီက ခင်မင်ရင်းနှီးအောင် ချဉ်းကပ်ဖို့ ကြိုးစားလိမ့် မယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ရှင်သိစေချင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဇာလီသဘောကျတဲ့ ရှင့်ကို လေဒီမုန်းလို့ သိလား”

သက်မဲ့ဓာတ်ပုံကို ရန်တွေ့စကားဆိုပြီး ဦးမဏိယွပ်၏ မျက်နှာပေါ်မှာလည်း နှုတ်ခမ်းမွေးကော့ကော့ကြီး ဆွဲပေးလိုက် သည်။ ပြီးတော့ ခပ်ခနဲရယ်ကာ ဓာတ်ပုံကို မွေ့ရာအောက်မှာ ဘယ်သူမှမမြင်အောင် ဖွက်ထားလိုက်သည်။

ဒီနေ့တော့ အပြိုင်အဆိုင်ပွဲမှာ လေဒီ အဖြူရောင်ဝတ်စုံ

ကိုပဲ ရွေးလိုက်သည်။

“သမီးရေ လေဒီ ပြီးပြီလားဟေ့”

“ပြီးပြီ မာမီ”

လေဒီ အောက်ထပ်ကိုပြေးဆင်းလာတော့ ဒက်ဒီက ဖုန်းပြောနေသည်။ မာမီက လေဒီအင်္ကျီဖြူဖြူလေးပေါ် အသည်းပုံရင်ထိုးလေး သူ့ကိုယ်တိုင် လှပစွာ တပ်ဆင်ပေးသည်။

“လှတယ်နော် မာမီ”

“သမီးအတွက် မာမီကိုယ်တိုင် ပန်းတိမ်ဖိုမှာ သီးသန့်မှာပြီး ခတ်ထားတာ၊ ဒီမှာလေ အသည်းလေးထဲမှာ သမီးနာမည်အတိုကောက် ရေးထားတယ်”

“သမီးက မာမီအသည်းလေးပေါ့”

“ဒီက အသည်းကြီးဖိုရော မပါဘူးလားဗျာ”

အနားရောက်လာပြီး ဒက်ဒီက စတော့ မာမီက ဒက်ဒီကို မျက်စောင်းဆုပေးသည်။

“သမီးဖို့ပဲ ပါတယ်၊ ရှင့်ဖို့မပါဘူး သိလား၊ လိုချင်ရင် ဆိုင်မှာ ကိုယ်တိုင်လိုက်ဝယ်ပြီး မိန်းမကို လက်ဆောင်ပေးပေါ့”

“ကြားလား သမီး၊ ညည်းမာမီ စီးပွားရေးသောင်းကျန်းနေတာ”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့”

လေဒီက ခပ်ခနဲအရယ်မှာ မာမီဖုန်းက အသံမြည်လာသည်။

“အေး အေး အခုပဲလာပြီ သမီး”

မာမီက ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်သည်။

“သမီးကြီးက ခေါ်နေပြီမဟုတ်လား၊ ကားပေါ်တက်ကြ”

“လေဒီ မောင်းခဲ့ရမလား ဒက်ဒီ”

“လာစမ်းပါကွယ်၊ သမီးဒက်ဒီ မောင်းလိမ့်မယ်၊ မာမီတို့သားအမိက ဖိမ့်နဲ့ထိုင်စီးရုံပဲ”

မာမီက လေဒီလက်ကိုဆွဲပြီး ကားပေါ်တက်တော့ ဒက်ဒီက ရယ်သည်။

“ဒရိုင်ဘာခပေးရမှာနော် မာမီကြီး၊ မပေးရင် ဒီနေရာက မသွားဘူးဗျာ ဒါပဲ”

“အိုး ဘာလဲ”

“ဒါပဲလေ”

“ရွတ်”

“အိုး”

“ဟေး”

“ခစ် ခစ် ခစ်”

ဒက်ဒီက မာမိပါးကို ရွတ်ခနဲ ငုံ့နှမ်းလိုက်တာမို့ မာမိ
ရှက်သွားပုံကို လေဒီတို့သားအဖ သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

“အတိုးကြီးနော် ကလေးကလားနဲ့ တော်တော်အူမြူးနေ
တယ်”

မာမိက ဒက်ဒီကို အပြစ်တင်ပေမယ့် တကယ်စိတ်ဆိုး
ခြင်း မဟုတ်ကြောင်းကိုက ပြုံးနေသော မာမိမျက်နှာကိုကြည့်၍
သိပါသည်။ ဒက်ဒီကားဆိုက်တာနှင့် အပြေးလာရောက်ကြိုဆို
လိုက်သော ခနပ်ဦးခမက်ပွဲက စိုပြည်ဆူညံကာ ရယ်မောသံတွေ
ဖိတ်လျှံသွားသည်။

အခန်း (၂)

စည်ကားရှုပ်ထွေးနေသော လူအများကြား လေဒီနားကို
အပြေးအလွှားရောက်လာသူက ပိုးကြူ။

“လေဒီ သိပြီးပြီလား၊ ဒီပွဲကို ဦးမဏိယွပ်လည်း လာ
မယ်တဲ့ သိလား၊ ဒါကြောင့် မိဇာလီက တကယ့်အပျိုကြီးကိုက်
ဖမ်းပြီး အလှတွေစွတ်ပြင်ထားတာကိုး၊ ဟိုမှာမြင်လား၊ အနက်
ရောင်ဂါဝန်နဲ့ ဇာလီဆိုတဲ့မိန်းမနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့
ကောင်တွေ”

ပိုးကြူပြု၍ လှမ်းမြင်ရတာမဟုတ်ဘဲ ဇာလီကို လေဒီ
အစောကြီးကတည်းက တွေ့မြင်ထားသလို ဇာလီကလည်း အဖြူ
ရောင်ဝတ်စုံဖြင့် လှပကျော့ရှင်းနေသော လေဒီကို အစောကြီး

ကတည်းက လှမ်းမြင်တွေ့ထားပါသည်။

နှစ်ယောက်လုံး တစ်မျိုးစီလှသည်တိုင် လေဒီအလှကို တော့ဖြင့် ဇာလီဘက်က လိုက်မမီနိုင်ပါ။ ရယ်စရာမဟုတ်ဘဲ မကြာခဏ ရယ်နေတတ်သော ဇာလီရယ်သံ ချိုချိုကို စီခနဲ လွှင့်ခနဲ ကြားနေရသည်။ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားလေးတွေရှေ့မှာဆို ဇာလီ ရယ်သံက အသည်းယားဖွယ် ချိုချိုနွေးနွေး ထွက်လာတတ်သည်။

“ဟယ် ဟိုမှာ ရှိန်းမဟုတ်လား လေဒီ”

ရှိန်းဆိုတာနှင့် လေဒီ စိတ်ညစ်သွားသည်။ မချစ်ပါဘူး လို့ ပြော၍လည်းမရ။ မကြိုက်ပါဘူးလို့ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ငြင်းရတာလည်း မောလှပြီဖြစ်ပေမယ့် ရှိန်းက လေဒီအချစ်ကိုရဖို့ နေက္ကမင်းသားဖွဲ့မျိုး နှလုံးသွင်းထားသလား မသိပါ။

တွေ့သည့်နေရာ တွေ့သည့်အချိန်မှာ လေဒီကို ရည်းစား စကားပြောဖို့တာဝန် သူတစ်ယောက်တည်း ကန်ထရိုက်ဆွဲထား သလား မှတ်ရသည်။ လေဒီဘယ်လိုပြောပြော ဘယ်လိုဆိုဆို နာရကောင်းမှန်းမသိ။ ပြောမနာ ဆိုမနာဆိုတာ ရှိန်းကိုများ ရည်ညွှန်းထားသလား ထင်ရသည်။

လေဒီနှင့်ပတ်သက်လို့ကတော့ ရှိန်းက တကယ့်ကို ပြောမနာ ဆိုမနာထဲက ဖြစ်သည်။

“ရှိန်းတစ်ယောက်နဲ့လည်း စိတ်ညစ်ပါတယ် ပိုးကြူရယ်၊ သူသာ လေဒီကိုတွေ့လို့ကတော့ အနားမှာ တောက်တဲ့ကပ် ကပ် နေတော့မှာပဲ”

“အရေးထဲမှာဟယ် ရှိန်းဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း လာနေ သေးတယ်၊ ကြည့်နေပါ။ မိဇာလီက ရှိန်းကို လေဒီဆီ လွှတ်ဖြစ် အောင် လွှတ်ပြပါလိမ့်မယ်၊ ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း ရှိန်း ဒီဘက်ကို လာနေပြီ လေဒီရေ၊ လာ လာ သူ မမြင်အောင် ပိုးကြူတို့ ဒီဘက်ကို သွားပြီးပုန်းနေကြမယ်”

ပိုးကြူက လေဒီလက်ကိုဆွဲပြီး ရှိန်းမမြင်ခင် နေ့ပျက် ခပ်သွက်သွက်ပြေးထွက်သွားတာမို့ လေဒီမှာ ရှိန်းလက်က လွတ်အောင် ပြေးလာရသော ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ရယ်လိုက်မိသည်။

“ရှင်က ဘာရယ်တာလဲ လေဒီရဲ့”

“ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် သဘောကျလို့ပါ ပိုးကြူရယ်၊ ဦးမဏိယွပ်ကိစ္စ အသာထားလို့ ရှိန်းလက်က အရင်လွှတ်အောင်

ပြေးနေရတဲ့ လေဒီတို့အဖြစ်သာ ဇာလီသိရင် ဘယ်လောက်တောင်
ဝမ်းသာလိုက်မလဲလို့”

“ခစ် ခစ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့ လေဒီရယ်၊ ပိုးကြူတို့အဖြစ်ကလည်း
သေချာတွေးကြည့်ရင် ရယ်စရာကြီး”

“အဟစ် ဟစ်”

တဟစ်ဟစ် တခစ်ခစ်နှင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်
တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ရယ်မိကြသည်။ အချစ်
ရေးကို ဘယ်သူမှစိတ်မဝင်စားဘဲ ကလေးလိုနေကြသူတွေရဲ့
အတွေးထဲမှာ ဘာဆိုဘာမှမရှိ။ ပကတိ ရိုးသားသန့်စင်သည်။

ကိုယ့်အပေါ်မှာ တမ်းတမ်းစွဲလိုက်ကြိုက် လိုက်ချစ်နေ
သူများ ရှိနေခြင်းအဖြစ်ကို ဂုဏ်ယူစရာဟု မထင်။ စိတ်ညစ်စရာ
ဟု မြင်သဖြင့် အခုလို ဝေးရာမှာ လာပုန်းနေဖြစ်ကြသည်။

“ဟဲ့ ဒါ လေဒီနဲ့ ပိုးကြူ မဟုတ်လား”

“ဟင် မာမီ”

“လာကြ လာကြ ဧည့်သည်တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့၊

မာမီနဲ့ လိုက်ခဲ့ကြဦး”

လေဒီမာမီ ဒေါ်ခင်စစ် အနားရောက်လာပြီး ခေါ်သဖြင့်
လေဒီ နှင့် ပိုးကြူ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်
ကြသည်။ လူတောမတိုးသူရယ်လို့ပဲဆိုဆို လေဒီက လူတွေ ရှုပ်
ထွေးများပြားသည့်နေရာမှာ နေချင်သူမဟုတ်။ ဧည့်သည်တွေရှေ့
မှာ လေဒီ တော်ကြောင်း၊ ချောကြောင်း၊ လှကြောင်း ပြောင်ချိုးကျုံး
ခံရလျှင် မျက်နှာကိုဘယ်နားထားရမှန်းမသိ။ ရှက်လည်းရှက်၊
အနေလည်းခက်နှင့် ဘာကြီးမှန်းကိုမသိ။

“ရှင် လိုက်သွား လေဒီ၊ ပိုးကြူတော့ ဒီမှာပဲနေခဲ့မယ်”

“လေဒီလည်း မလိုက်သွားပါဘူး ပိုးကြူရယ်၊ မာမီက
သူ့သမီးလေး ချောတာ၊ လှတာ၊ တော်တာ၊ တတ်တာ ဂုဏ်ယူ
ပေမယ့် လေဒီ ရှက်တယ် သိလား”

“ပိုးကြူရေ”

“ဟော မာမီခေါ်နေပြီ၊ ပိုးကြူ သွားလိုက်ဦးမယ်နော်
လေဒီ”

“အေးပါ”

“ဪ နေဦး ဟိုလူကြီးကိစ္စ လေဒီ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘယ်လူကြီးကိစ္စလဲ”

“ဦးမကိယွပ်လေ”

“နေစမ်းပါဦးဟယ်၊ ရှိနဲ့တင် ဒီမှာ စိတ်ညစ်လှပါပြီ”

“ခစ် ခစ်”

စိတ်ညစ်သည့်ပုံ လုပ်ပြလိုက်သည့် လေဒီကို ကြည့်ပြီး

ဝိုးကြူက တခစ်ခစ်ရယ်သည်။

“သမီးရေ လေဒီ”

“လာပြီ မာမီ”

ဒီတစ်ခါ လေဒီ ငြိမ်နေ၍မရတော့သည့်အတူ သူမ အလာကို ရပ်စောင့်ခေါ်နေသည့် မာမီရှိရာကို လျှောက်ခဲ့ရသည်။

ဝိုးကြူကတော့ လေဒီနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်ရှိရာ သူမမာမီထံ ပြေး သွားတာ မြင်လိုက်ရသည်။

“ဒီမှာလေ ကျွန်မသမီးငယ်လေး လေဒီ ဆိုတာပေါ့၊

ဒီနှစ် ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးခြောက်ဘာသာနဲ့ အောင်တာလေ”

“သမီးလေးက ချောလိုက်တာ၊ စာကလည်း တော်၊

ဉာဏ်လည်းထက်နဲ့ သူ့အဖေ့ အစ်ကိုလို ဆရာဝန်ကြီးလုပ်မှာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လို့ပြောလိုက်လေ သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ထုံးစံအတိုင်း မာမီက သူမိတ်ဆွေတွေရှေ့မှာ လေဒီကို ပွဲထုတ်မိတ်ဆက်ပေးပြီး ဂုဏ်ယူစွာ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်သော မျက်နှာ ကြီးဖြင့် ပြုံးနေပါသည်။

လေဒီကလည်း မျက်နှာပူပူနှင့် လူကြီးတွေကြားမှာ ပြုံးလျက် အနေခက် ရှက်အမ်းစွာ ရှိနေပါသည်။

“သမီးကို ခွင့်ပြုပါဦးရှင်၊ မာမီ လေဒီ ဝိုးကြူဆီ သွား လိုက်ပါဦးမယ်”

“အေး အေး သမီးလေး”

“ဝေစီ သမီးလေးက လှလိုက်ကဟယ်၊ အခုကတည်း က သားအတွက် ချွေးမတောင်းထားဦးမှပဲ၊ လေဒီကို အသိန်းသား အတွက် အပိုင်ယူလိုက်ပြီနော် ဝေစီ”

“အံ့မယ် ရှင့်သားအတွက်ချည်း ဖြစ်မလား၊ တင်တင့်

သားအတွက်လည်း ပေးမှဖြစ်မှာပေါ့”

လူကြီးဝိုင်းမှာ သားပေး သမီးယူ ချွေးမတောင်းသံတွေ နှင့် ရယ်မောငြင်းခုံရင်း ကျန်ရစ်ချိန်မှာ လေဒီကတော့ လူကြီးဝိုင်း နှင့်ဝေးရာကို တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာပါသည်။

“လေဒီ”

“ဟောတော် ရှိန်း”

ခပ်ဝေးဝေးနေရာမှာဖြစ်ပေမယ့် ရှိန်းက အဖြူရောင်ဝတ်စုံ နှင့် လေဒီကို လူအများကြားက မြင်ဖြစ်အောင် မြင်ရုံမက လက်တစ်ဖက်ကိုမြှောက်ပင့်ပြပြီး လေဒီနာမည်ကို လှမ်းခေါ်နှုတ် ဆက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လေဒီ စိတ်ညစ်သွားသည်။

ရှိန်းနှင့် အတူဆုံ၍မဖြစ်။

အပ်ကြောင်းထပ်နေသော အချစ်တောင်းခံစကား ကြား နာနေရန် အချိန်မရှိ။ လူများအကြားက တိုးဝှေ့ပြီး လေဒီရှိရာကို လျှောက်လာနေသော ရှိန်းကိုကြည့်ပြီး အမှောင်ရိပ်ကျသော နေရာ ဖြစ်သည့် ရေကူးကန်ဘေးကို စွတ်ခနဲ ပြေးတက်သည်။

“လေဒီ လေဒီ”

နောက်ပါးမှာ ခေါ်သံသဲ့သဲ့က ညင်သာစွာစီးမျောနေသော တေးသံသာသာထဲမှာ ရောထွေးပျောက်ကွယ်သွား၏။

“ဪ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ရွှေက ကိုယ့်ကို အထင် လွဲနေတာပါ”

ပြီးနေသည့် မဏိယွပ် မျက်နှာကို ဘယ်သူမှမမြင်။ များပြားလှစွာသော ချစ်သူရည်းစားတွေထဲက ရွှေကို သူချောမြူ နေခိုက် လူတစ်ယောက်က မဏိယွပ်ကိုယ်ကြီးကို အရှိန်ပြင်းပြင်း ဝင်တိုက်တာ ခံလိုက်ရသည်။

“ဟေး”

“အမလေး”

“ဝုန်း”

“ဗွမ်း”

“ဟာ”

ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် ဖုန်းပြောနေသော မဏိယွပ်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ဝင်တိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့် လက်ထဲကဖုန်း လွတ်ကျ

သွားသည်။ သည်နောက်မှာတော့ သူ့ကို အရှိန်ဖြင့် ဝင်တိုက်မိသူ
ရော မထိယွပ်ပါ ရေကူးကန်ထဲ အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ နှစ်ယောက်
အတူ လုံးထွေးကျသွားသည်။

“အူး ဝူး”

“ဂုန်း”

“ဗွမ်း ဗွမ်း”

ကြောက်လန့်တကြား ရုန်းကန်သူက ရေကူးတတ်သူ
မဟုတ်ကြောင်း ဝူးဝူးဝါးဝါး လှုပ်ရှားမှုတွေက သက်သေခံနေ...
မထိယွပ်က ပေါ့ပါးကျွမ်းကျင်စွာ တစ်ဖက်လူကို ဆွဲယူတွဲဖက်
လိုက်တော့ နူးညံ့အိတွေးသည့်အတွေ့မှာ လူတစ်ကိုယ်လုံး နွေး
သွားသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလား။

“ဟေး ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်၊ မကြောက်နဲ့ သိလား၊ အနား
မှာ ကိုယ်ရှိတယ်၊ ကိုယ် မင်းကို ကန်ပေါင်ကို တွဲခေါ်သွားမယ်”

“လေဒီ ရေမကူးတတ်ဘူး”

တုန်ခိုက်ချောက်ချားသောအသံကြောင့် လေဒီအသံက

မပီပြင်မသဲကွဲ။ အနားကလူကိုသာ အားကိုရာတစ်ခုလို နှစ်နေ
အောင် ကြောက်ကြောက်ဖြင့် အားရှိသမျှ ဆွဲဖက်ထားမိ၏။

“ကိုယ့်ကို အရမ်းဖက်မထားနဲ့လေ၊ ကိုယ်ကိုအလိုက်သင့်
ဖော့ထားမှပေါ့၊ အဲ ဟုတ်ပြီ၊ ဒီမှာ လက်ကိုခဏကိုင်ထား၊ ပြီးမှ
ကိုယ် ဆွဲတင်ပေးမယ်”

မထိယွပ်က သူ့ကိုယ်ကြီးကို တင်းကျပ်စွာ ဖွတ်ဖက်ထား
သော မိန်းကလေးလက်တွေကို ခွာယူပြီး လှေကားသံတိုင်မှာ
အကိုင်ခိုင်းထားရသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင် ရေကူးကန်ပေါင်ပေါ်ရောက်တော့
မိန်းကလေးကို ဆွဲတင်ပြီး ရေစိုနေသော ဆံပင်နှင့် မျက်နှာပေါ်က
ရေတွေကို ခါထုတ်ရသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ရှင်”

“ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး ထိုင်နေတာကိုမမြင်ဘဲ ဝင်တိုက်
ရအောင် ဘယ်လိုမျှားဖြစ်လာသလဲလို့မေးတာ”

ရွန်းတောက်သည့် မထိယွပ် မျက်လုံးနက်နက်တွေက

စူးလက်စွာ လေဒီတစ်ကိုယ်လုံး ဆွေဆွေစပ်စပ်ကြည့်နေတာမို့ ဖြူလာ
လေဒီမျက်နှာမှာ ဖြန်းခနဲ ထူးအမ်းနီရဲကာ ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ
ဖြစ်သွားသည်။

“ဟို ဟို ကြောက်ပြီးပြေးလာတာနဲ့ အခုလို”

“ကိုယ့်ကိုမမြင်ဘဲ ဝင်တိုက်ပြီး ရေထဲကျတယ်ပေါ့”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

နှစ်ယောက်စလုံး အဖြူရောင်တွေချည်း ဝတ်ထားမှန်း
သတိပြုမိလိုက်၏။ ရေတွေနစ်နေအောင် ရွဲနေသည့်ကြားမှ လှပ
ပွန်းသော ဝင်းမွတ်နုထွေးနေသည့် မျက်နှာလေးကို သူ စိုက်ကြည့်
နေမိသည်။

အတော်လှသည့် ချာတိတ်လေးပါလား။

“ဟား လူကိုမောသွားတာပဲ၊ အခုမှ ရေစိုအဝတ်ကြီးနဲ့
လူကြားထဲ ဘယ်လိုပြန်သွားရမှန်းမသိတော့ဘူး၊ ဖုန်းလည်း ရေထဲ
ကျသွားပြီ၊ မင်းရော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ရှင်၊ ဖုန်းကိုတော့ ပြန်လျှော်ပေးမှာပါ”

“သူဌေးမလေးပေါ့ ဟုတ်လား”

ပြီးနေသည့် မျက်နှာချောချောက မခိုးမခန့်။

ကန်ပေါင်ပေါ်မှာကျန်ရစ်သည့် စီးကရက်ဘူးနှင့် မီးခြစ်
ကြောင့်တော့ ဆေးလိပ်သောက်ခွင့်ရတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရသေး
သည်။

“လေဒီက သူဌေးမဟုတ်ပါဘူး၊ မုန့်ဖိုးရတဲ့ထဲက ဖုန်းဖိုး
ကို ပြန်လျှော်မှာပါ”

“လေဒီ တဲ့လား”

စီးကရက်တွေကြားက ဝေဝါးသွားသည့် သူ့မျက်နှာ
ချောချောကို မဝံ့မရဲကြည့်ရင်း နေရာက လေဒီ ပြေးချင်လာသည်။

“လေဒီ သွားတော့မယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

လေဒီ မဖြေ။

နေရာကလည်း မလှုပ်မရွေဘဲ လှပသောမျက်လုံးကြီး
တွေနှင့် သူ့ကိုပြန်ကြည့်နေပုံကို မဏိယွပ် သဘောကျသွားသည်။

“အိမ်ဖုန်းနံပါတ် ပေးထားပါ၊ လေဒီ ဖုန်းဆက်ပြီး ရေထဲ
ကျသွားတဲ့ ဖုန်းဖိုး လျှော်ပါ့မယ်”

“လေဒီဖုန်းနံပါတ်ပေးထားတာက ပိုအဆင်ပြေမှာပေါ့၊
အစစ်ကိုပြောတာနော်”

“ရှင်”

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း”

ပြောပြီး ရယ်လိုက်ပုံက သူ့စကား သူ့သဘောကျသွား
ပုံမျိုးဖြစ်ပေမယ့် လေဒီရင်ထဲမှာတော့ သူ့စကားက စပ်ဖျင်းဖျင်း
အခံရခက်သွားစေခြင်း အကြောင်းအရင်း အစစ်အမှန်ဖြစ်ပါသည်။

လေဒီကိုများ လူလိမ်မလေးလို စွပ်စွဲလိုဟန်အပြည့်ပါ
သော မျက်ဝန်းနက်နက်တွေက ခပ်မြူးမြူး။

“ဟောဒီမှာ ဒါကိုယူထားပါ”

“ဘာလဲ”

လေဒီက မခံချင်စိတ်ဖြင့် ဖိုးဖိုးဆတ်ဆတ် မာမီ ဆင်ပေး
လိုက်သည့် အသည်းပုံစိန်ရင်ထိုးကို ဖြုတ်ကာ အနားမှာရှိနေသူ
လက်ထဲ ထည့်လိုက်တော့ သူက စူးစမ်းဟန်ဖြင့်လှမ်းယူပြီး ငဲ့
ကြည့်သည်။

“အသည်းလေးပါလား”

“အဲဒါ စိန်အစစ်”

“ဟုတ်လား”

“မာမီကိုယ်တိုင် လေဒီအတွက် ပေးထားတဲ့ အမှတ်တရ
လက်ဆောင်၊ မပျောက်အောင် သိမ်းထားပါ။ ရှင်ဖုန်းဖိုးလျော်တဲ့
နေ့မှ ပြန်ပေး၊ ရှင်လိပ်စာပေးပါ”

“လေဒီလိပ်စာ ပြောလို့မရလို့လား”

“မရဘူး”

“ဈေးကြီးလှချည်လားဗျာ”

သူက ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခု ရွတ်ပြသည်။

လေဒီ ချက်ချင်းမှတ်ထားလိုက်ပြီး ရေစိုအဝတ်အစား
တွေနှင့်ပင် သူ့အနားက ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟိတ် နေဦး”

မဏိယွပ် လှမ်းခေါ်ပေမယ့် လေဒီဆိုသည့် မိန်းမလှလေး
က နောက်ကို တစ်ချက်ပင် လှည့်မကြည့်။ လေဒီပေးထားသည့်
အသည်းပုံရင်ထိုးလေး သူ့လက်ဖဝါးပေါ် ကျန်ရစ်တာကို လရောင်
နှင့် ငဲ့ကြည့်ရင်း ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်သည်။

သူ့ကို အသည်းပေးပြီး ပြေးထွက်သွားသော အဖြူရောင်
ဝတ်စုံဖြင့် သိပ်လှသည့် လေဒီဆိုသော ချစ်စရာမိန်းမလှလေးကို
သဘောကျ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဘာရယ်မဟုတ်။

လေဒီ၏ အသည်းပုံရင်ထိုးလေးကို မဏိယွပ်ကိုယ်တိုင်
သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်မှာ ချိတ်တွယ်လိုက်၏။

အခန်း (၃)

“ဖြစ်ရလေ သမီးရယ်၊ တစ်ဖက်သားကိုလည်း အားနာ
စရာ၊ သမီးကိုယ်တိုင်လည်း ဖျားနေပြီ၊ အခု ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ”

“လေဒီ ဖုန်းဆက်သားပဲ မာမီ၊ သူ့ဖုန်းကမှ ခေါ်မရ
တော့ လေဒီလည်း မလုပ်တတ်တော့ဘူးပေါ့”

လေဒီ ဖျားနေတာ သုံးရက်ရှိပါပြီ။

ဧည့်ခံပွဲညက ရေစိုအဝတ်တွေနှင့် ပြန်ရောက်လာသည့်
လေဒီကို ဒက်ဒီရော မာမီပါ အံ့သြနေပုံကို လေဒီ မမေ့။ ဂရုစိုက်
ပြီး နွေးနွေးထွေးထွေး ထားသည့်ကြားမှ လေဒီကလည်း ဖျားဖြစ်
အောင် ဖျားလိုက်ပါသေးသည်။

မာမီမှာ လေဒီ ဖျားသဖြင့် ပျာယာခတ်ပြီး ဘယ်မှမသွား

နိုင်။ အလုပ်တွေကို ဖုန်းတစ်လုံးဖြင့် ဟိုဒီညွှန်ကြားနေသံတွေ လေဒီနားမှာ ညံ့ဝေလျက်ကျန်ရစ်သည်။

“ခက်တာပဲကွယ်၊ နာမည်လေးတောင် မမေးဖြစ်အောင် အာစလျှာစ ဒီလောက်တောင်နည်းရသလား မာမိသမီးလေးရယ်”

“သူနာမည်သိတော့ ဘာလုပ်မှာလဲ မာမိရဲ့၊ လေဒီမု မသိချင်ဘဲ”

“အင်း...မာမိသမီးလေးကတော့ သူ့အဖြေနဲ့သူ ဟုတ်နေတာပဲကွယ်၊ ဖုန်းဆက်လို့ရမှပဲ သူ့ဖုန်းဖိုး ပြန်လျှော်ပေးလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

လေဒီ ဒါပဲ ပြောလိုက်သည်။

မာမိပေးထားသည့် စိန်ရင်ထိုးလေး သူ့ဆီမှာ အပေါ်သဘောမျိုး ပေးထားတာကိုတော့ မာမိကိုပြောမပြလိုက်ပါ။ မာမိစိတ်မကောင်းဖြစ်နေမှာစိုး၍ ဖြစ်သည်။

လူကြီးကလည်း ဖုန်းမကိုင်ဘဲ ဘယ်တွေများ လျှောက်သွားနေပါလိမ့်နော်။

မာမိ အမြတ်တနိုးပေးထားတဲ့ ရင်ထိုးလေး ပျောက်သွား

မှ အခက်ပဲ။ အိပ်ရာထဲကနေပြီး အလွတ်ရနေသည့် ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်သည်။

“တိ”

“ဟော ဖုန်းလိုင်းဝင်သွားပါလား”

ပျော်လွန်း၍ လေဒီရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်သွားသည်။

“ဟဲလို”

“ဟို ဟို အခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲဟင်”

“ဗျာ”

ညင်သာတိုးတိတ်သော အသံချို့ချို့လေးတစ်ခုက ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာစ မဏိယွပ်ကို အလုပ်များစွာပေးပါသည်။

“ဟိုတစ်နေ့ညက နာမည်မမေးလိုက်ရလို့၊ ဘဲဒါ”

“ဪ လေဒီ ဆိုတဲ့ချာတိတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ လေဒီပါ”

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း”

သူ သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။

လေဒီနှင့်စကားပြောရတာ မဏိယွပ်စိတ်ကို တစ်မျိုး

တစ်ဖုံ လှုပ်ခတ်ပျော်ရွှင်စေသည့်အဖြစ်ကို သူ သဘောကျသည်။

“ဖုန်းဖိုး ပေးတော့မယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်ကိုလာပေးရမလဲဆိုတာ ပြောပါ”

“လေဒီကိုယ်တိုင် လာမှာဆိုရင် ကိုယ်စောင့်နေမယ်လေ”

“ဘယ်ကိုလာပေးရမလဲဆိုတာသာ ပြောပါ၊ လေဒီ မလာနိုင်လည်း မာမီ လာပါလိမ့်မယ်”

“မာမီ ဟုတ်လား”

မဏိယွပ်က မျက်ခုံးထူထူ အပေါ်ကိုမြင့်တက်သွားသည်။

“ဖုန်းဖိုးကို မာမီ လာပေးပါလိမ့်မယ်၊ ရင်ထိုးလေးကိုလည်း မာမီကိုပဲ ပြန်ပေးလိုက်ပါနော်”

“ဒါတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာလို့လဲဟင်”

“ဒီကိစ္စက လူကြီးတွေနဲ့မှမဆိုင်ဘဲ၊ ကိုယ်တို့လူငယ်ချင်းပဲ ဖြေရှင်းသင့်တာပေါ့ဗျာ၊ လေဒီမာမီနဲ့တော့ မတွေ့ပါရစေနဲ့၊ လေဒီပဲ လာပါ”

တစ်ဖက်က ခဏတော့ ငြိမ်သွားသည်။

မဏိယွပ်က လှပသော လေဒီကို ဒုတိယအကြိမ် နီးနီးကပ်ကပ် မြင်ဖူးတွေ့ဖူးချင်နေသည်။ တစ်ချိန်လုံးလည်း လေဒီကို သတိရနေမိတာနှင့် လေဒီပေးသွားသည့် အသည်းပုံရင်ထိုးလေးကို မကြာခဏ ထုတ်ကြည့်ဖြစ်သည်။

“လေဒီ”

“လေဒီ ဖျားနေတယ်”

“ဟာ ဘာလို့ အခုမှ ကိုယ့်ကိုပြောရတာလဲ၊ လေဒီဖျားနေရင် ကိုယ့်ဆီ လေဒီ မလာနဲ့လေ၊ ကိုယ်ပဲ လေဒီဆီကို လာခဲ့မယ်”

“အာ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

တိုးတိုးသဲ့သဲ့ လေဒီထံမှ ညည်းညူသံလေးက သူ့စကားကို သဘောမကျကြောင်း သိလိုက်ရတော့ မဏိယွပ်မျက်ခုံးအနံ့တွန့်ကုပ်သွားသည်။

“လူနာသတင်းမေးလေ”

“ဟွန်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိဖြင့်မသိဘဲနဲ့၊

လူမမာ သတင်းမေးစရာလား”

နှုတ်ခမ်းစုနေမည့် လေဒီပုံလှလှကို ပြေးမြင်ပြီး မဏိယွပ် ပြုံးပါသည်။

“အခုသိလို့ စကားတွေအများကြီး ပြောနေပြီပဲဗျာ၊ ကိုယ် လာခဲ့မယ်”

“မလာပါနဲ့”

အလောတကြီး ငြင်းဆန်ပုံက သူ တကယ်လာမှာကို ကြောက်နေသည့်ပုံစုံ မဏိယွပ် ခပ်ဖွဖွရယ်မိပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုယ့်ကို ဧည့်ခံရမှာစိုးလို့လား”

“ဟုတ်ပါဘူး”

“လူကြီးတွေနဲ့ပဲ စကားပြောပြီး ပြန်မှာပါ၊ ဒီလောက် ဆိုရင် ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ မလာပါနဲ့၊ မာမိတို့ကမေးရင် လေဒီ ဘာမှဖြေတတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ နာမည်တောင် မသိဘဲနဲ့”

“အခုသိရမယ်လေ၊ ကိုယ့်နာမည် မဏိယွပ်”

“ရှင်”

“ကိုယ့်နာမည် မဏိယွပ်လို့ ပြောတာ”

“ဟာ”

လေဒီ လန့်ပြီး လက်ထဲက ဖုန်းလွှတ်ကျမသွားအောင် မနည်းထိန်းလိုက်ရသည်။ လေဒီ နားကြားမှားခြင်းမဟုတ်။ သူ ကိုယ်သူ မဏိယွပ်လို့ပြောတာ နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်ရ သည်။

“ဟို ဟို ခင်ဗျား လေဒီဆီကို လုံးဝမလာပါနဲ့နော်၊ လေဒီ နောက်မှ ဖုန်းထပ်ဆက်လိုက်ပါ့မယ်၊ ဒါပဲနော်”

“လေဒီ”

လက်ထဲကဖုန်းကို အလန့်တကြား လွှတ်ချပြီး အံ့သြ ငေးကြောင်စွာ ကြည့်နေမိသည်။

“လေဒီ”

ဦးမဏိယွပ် တဲ့။

ဇာလိုလူကြီး ဖြစ်နေပါရောလား။

တမင်သက်သက် အကြောင်းရှာပြီး တိုက်ဆိုင်ချင်ရင် တောင်မှ သူနဲ့လေဒီ ဆုံဖို့လွယ်ကူသည်မဟုတ်။ အခုတော့ သူ

ကိုယ့်မသိ၊ ကိုယ် သူမသိနဲ့ ကြိတ်တိုက်ဆိုင်ပြီး တွေ့ခဲ့ရသည့်
လူက ဇာလီဝင့်ထည်ရဲ့ ကိုကို ဆိုသူ ဦးမဏိယွပ် ဖြစ်နေသည်တဲ့။

စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်။

အကြောင်းမသိရင် လေဒီကပဲ တမင်ဇာတ်လမ်းရှာသလို
ဖြစ်နေဦးမည်။

မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး။

ဦးမဏိယွပ် ဆိုတဲ့လူကြီးနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေတာပဲ
ကဇာင်းသည်။

တော်ကြာ လေဒီတို့ဇာတ်လမ်းထဲ လူကြီးတွေဝင်လာမှာ
ပိုရှုပ်မှာတွေးပြီး လေဒီ ဦးမဏိယွပ်ကိုတွေ့ဖို့ ပိုကြောက်လာသည်။

“ဟူ ဟူ ဟူ”

လေဒီဖုန်းလေး အသံမြည်လာလို့ ကြည့်လိုက်တော့ လေဒီ
အိပ်ရာက ဆတ်ခနဲ ခုန်ထဖြစ်သွားသည်။

ဘုရားရေ။

ဦးမဏိယွပ် ဆိုတဲ့လူကြီးက လေဒီကို ဖုန်းခေါ်နေပါ
ရောလား။

ဘာတွေများ ပြောဦးမည်မသိ။

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် သူ ဘာပြောပြော တစ်ခုမှလက်မခံဖို့
ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖုန်းကို ထူးလိုက်ရသည်။

“ဟဲလို”

“လေဒီ ကိုယ်ပါ၊ ဘာလို့ ဖုန်းချပစ်ရတာလဲ”

“လေဒီ ခေါင်းကိုက်လာလို့ပါ”

“အာ ဆောရီး၊ နောက်မှ ကိုယ် ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်မယ်၊
ဟုတ်လား၊ အမြန်ဆုံး နေကောင်းပါစေဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖုန်းလိုင်း ပြတ်တောက်သွားသည်။

လေဒီတစ်ယောက်တည်း အိပ်ရာထဲမှာ စိတ်ညစ်ပြီး ကျွန်
ရစ်သည်။

ဦးမဏိယွပ်တဲ့။

ကြိတ်ကြိတ်ဖန်ဖန် ဆုံပဲဆုံတတ်လွန်းသည်၊ ဘာဖြစ်လို့မှန်း
မသိ။

လေဒီစိတ်ထဲမှာ သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ သူ့အလိုလို

ထိတ်လန့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးလက်လက်တွေက ဘယ်လိုမှန်း
မသိ။ လေဒီကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်တာကို မကြိုက်ပါ။ ရှက်တာ
နှင့် ရင်ခုန်တာ ပေါင်းပြီး လေဒီ သူ့ရှေ့ကထွက်ပြေးချင်သည်။

သူနဲ့လည်း နောက်ထပ် မဆုံတွေ့ချင်။

ဇာလီလူကြီးက ဇာလီနှင့်ပဲ လိုက်ဖက်သည်ဟုထင်သည်။
သူတို့စုံတွဲကြား လေဒီ ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မရှုပ်ချင်တော့။ လေဒီကို
မိဇာလီ ကြိုက်သလိုပြောလည်း ခံလိုက်တော့မည်။ နောက်ထပ်
ဦးမဏိယွပ်နှင့်မတွေ့ရလျှင် ပြီးရောဟု သဘောပိုက်လိုက်မှ လေဒီ
ကိုယ်တိုင် နေရထိုင်ရတာ စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

ဘာကြီးမှန်းလည်းမသိ။

ဦးမဏိယွပ်ကို သဒ္ဓါ ကြောက်သည်။ ပိုးကြူ သိရင်
လေဒီကိုရယ်မှာ သေချာသည်။ ရယ်ချင်လည်း ရယ်ပါလေစေဟု
စိတ်ကတွေးသည်။

ဦးမဏိယွပ်ဖုန်းကို အလျော်ပေးမည့်ကိစ္စ မြန်မြန်ပြီးမှ
အေးမည်ဟု သဘောပိုက်ကာ မာမိုဆီကို ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“ဟဲလို”

“မာမီ လေဒီပါ”

“ပြော သမီး၊ ဘာလိုချင်လို့လဲ”

အလုပ်တိုက်မှာ ဆူညံနေသည့် အလုပ်သမားတွေအသံ
ကို ကြားနေရသည်။ ဒီနေ့မှ မာမီ ဆိုင်ကိုသွားခြင်းဖြစ်သည်။

“လေဒီ ဟိုလူကြီးနဲ့ ဖုန်းပြောပြီးပြီ မာမီ”

“ဟုတ်လား၊ မာမီ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပြော”

“ဖုန်းဖိုးအလျော် လေဒီပဲ သွားပေးလိုက်ရမလားလို့”

“သမီးမှ နေမကောင်းပဲကွယ်၊ အပြင်ထွက်လို့ဖြစ်ပါ
မလား”

မာမီက လေဒီကို စိတ်မချ။

“မမဝေမီကို ခေါ်သွားရမလား မာမီ”

“ခေါ်သွားလေ၊ သမီးမမပါရင် မာမီ စိတ်ချလျက်ချ
နေနိုင်တာပေါ့၊ ငွေကို ဆိုင်ကပဲဝင်ယူမလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မာမီ အသင့်လုပ်ထားမယ်၊ သမီးတို့ညီအစ်မလာရင်
ဖုန်းဆက်လိုက် ဟုတ်လား၊ ဒါပဲနော် သမီးလေး”

“ဟုတ်”

မာမိဖုန်းချသွားတော့ လေဒီ အိပ်ရာပေါ်က ဆင်းပြီး မှန်ရှေ့မှာရပ်ပြီး သူမကိုယ်သူမ ကြည့်သည်။ အဖျားသွေးဖြင့် မျက်နှာလေးမှာ နီနေတာကလွဲပြီး မျက်နှာပေါ်မှာ ဘာအခြယ်အသ မှမရှိ။

လေဒီလှတာ ဦးမဏိယွပ် မသိစေချင်တာနှင့် အတော် ပါပဲလေဟု သဘောပိုက်လိုက်ပေမယ့် မှန်ထဲမှာမြင်နေရသည့် လေဒီပုံရိပ်က နုနုထွေးထွေးနှင့် သိပ်လှပြီး သိပ်ချစ်စရာကောင်း နေတာတော့ သိသည်။

ဘုရားတရားမလို့ ဒီအလှအပတွေ ဦးမဏိယွပ် သတိ မထားမိပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းရင်း ပန်းနုရောင်ဖျော့ဖျော့ဝတ်စုံလေး ကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လိုက်၏။ အနွေးအင်္ကျီကိုလည်း ပန်းနုဖျော့ ဖျော့ ခပ်ပါးပါးဝတ်စုံလေး ထပ်ဝတ်သည်။

မျက်နှာလေးက နီထွေးနေတာ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မမ ဝေမီရှိရာ ဖုန်းလှမ်းခေါ်ကြည့်သည်။ အဆင်သင့်ပင် မမနှင့်တွေ့ ရသဖြင့် အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ အဆင်ပြေသွားသည်။

မမကြီးကိုတော့ လေဒီရင်ထိုးလေး ဟိုလူကြီးဆီမှာ ပေးထားကြောင်း အသိပေးထားသဖြင့် မမဝေမီက ချက်ချင်းလိုက် ပို့ပို့ သဘောတူသည်။

အားလုံးအဆင်ပြေတော့ ဦးမဏိယွပ်ဖုန်းကို ပြန်ဆက်ရ သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ရှော့ရှော့ရှူရှူ ဖုန်းက ချက်ချင်းဝင်သွား သည်။

“ဟဲလို”

“လေဒီပါ”

“ပြော ချာတိတ်”

“အခုပဲ လာချင်ပါတယ်၊ နေရာကို ပြောပေးပါ”

“ဟာ နေမှမကောင်းဘဲ၊ နောက်မှလာလည်း ဖြစ်တာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ လေဒီစိန်ရင်ထိုးလေး ပျောက်သွားမှာစိုးရိမ်လို့လား”

လေဒီကမဖြေဘဲ ငြိမ်နေတော့ မဏိယွပ် ရယ်မိသည်။

ကောင်မလေးတစ်ယောက် သူမမိ အမြတ်တနိုးပေးထားတဲ့ စိန် ရင်ထိုးလေးကို ပြန်ယူချင်နေသည်။

“လေဒီ”

“ဟင်”

“ကိုယ်လာခဲ့မယ်၊ လေဒီရှိနေမယ့်နေရာကိုပြော”

“အိမ်ကိုလားဟင်”

“ဘယ်ဖြစ်ဖြစ်ပါ၊ လေဒီ လာဆိုတဲ့နေရာကို ကိုယ် လာမယ်၊ ဘယ်နေရာ လာရမလဲဆိုတာသာ ပြော”

လေဒီ ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ငြိမ်နေမိသည်။ ဦးမဏိယွပ် ကို လေဒီ အိမ်မခေါ်ချင်။ လေဒီ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ ပေး မသိချင်။ ဇာတ်လမ်းကိုလည်း မြန်မြန်ဖြတ်ချင်သည်။ အဓိက လေဒီစိန်ရင်ထိုးလေးပြန်ရဖို့ အရေးကြီးနေသည်။

“ပန်းကမ္ဘာအအေးဆိုင်ကို လေဒီ လာခဲ့မယ်”

“ဘယ်အချိန်လဲ”

“အခုပဲ”

“အခုလာမယ်”

“ဟုတ်”

“ကောင်းပြီ၊ ကိုယ်စောင့်နေမယ်”

လက်ထဲကဖုန်းကို လေဒီ ချပ်စစ်သည်။

အချစ်ရှိမှပြည့်စုံမယ်

“ဟိ”

“ဟော မမဝေမီ လာပြီ”

လေဒီ အိမ်ရှေ့ကို အပြေးလေးထွက်ခဲ့တော့ လှပကျော့ ရှင်းသည့် မမဝေမီနားမှာ ဖိုးသားကိုပါ တွေ့ရသည်။

“အသင့်ဖြစ်ပြီလား လေဒီ”

“ဟုတ်”

“ငွေတစ်ခါတည်း ယူခဲ့တယ်၊ ဟိုက ဘယ်လောက် အလျော်တောင်းလို့လဲ”

“ဟင့်အင်း၊ လေဒီကိုတော့ ဘာမှမပြောသေးဘူး”

တကယ်လည်း လေဒီတို့ ငွေရေးကြေးရေး အလျော်အစား ကိစ္စ ဘယ်၍ဘယ်မျှ မပြောကြရသေးပါ။

“အေးလေ၊ ဖုန်းတစ်လုံးတန်ဖိုး ဘယ်လောက်ဆိုတာ လူတိုင်းသိနေတာပဲ၊ သူ တောင်းသလောက် ပေးလိုက်ပေါ့”

“ကဲ ကားပေါ်တက်”

မမဝေမီက ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်စွာ ကားကို နေရာက ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သည်။

“ဖိုးသားကို ကျောင်းမပို့ဘူးလား မမ”

“အခု တစ်ခါတည်း ဝင်ပို့ခဲ့မှာလေ”

“ဪ”

ပန်းကမ္ဘာအအေးဆိုင်ထဲ မမဝေမီ ကားကိုချိုးဝင်လိုက်
တော့ လေဒီရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်အခုန်မြန်လာကာ ခြေဖျားလက်ဖျား
တွေပါ ချက်ချင်း အေးစက်လာ၏။

“မမပါ အတူလိုက်ခဲ့ရမလား လေဒီ”

“လေဒီပဲ သွားလိုက်ပါမယ်”

“တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်”

မမဝေမီက လေဒီမျက်နှာလှလှလေးကို တစ်ချက်စိုက်
ကြည့်သည်။ တင်းတင်းစေ့ထားသည့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေနှင့် ညီမ
ဖြစ်သူက ပြန်ကြည့်တော့ ဝေမီ စိတ်ချသွားသည်။

“စောင့်နေရမလား”

လေဒီ နည်းနည်းတွေသွားသည်။

“သိပ်ကြာမှာမှမဟုတ်ဘဲ၊ မမ စောင့်နေပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ကိစ္စတစ်ခုခုထူးရင် မမဖုန်းကိုဆက်လိုက်၊
ချက်ချင်းလိုက်လာမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ လေဒီ သွားတော့မယ်”

“နေဦးလေ၊ ပိုက်ဆံထုပ်ပါ တစ်ခါတည်းယူသွားမှပေါ့”

“ဟုတ်သားပဲ”

လေဒီလက်ထဲ အသင့်ထုပ်ထားသော ပန်းနုရောင်အိတ်
တစ်အိတ် ရောက်လာသည်။ ငွေထုပ်က တော်တော်လေးသည်။
မမဝေမီ ဘယ်လောက်ထည့်လာသည်မသိ။

ခပ်တည်တည်မျက်နှာလေးနှင့် ဆိုင်ရဲ့မှန်တံခါးကို တွန်း
ဖွင့်အဝင်မှာ မမဝေမီကားက နေရာမှ ဝေါခနဲပြေးထွက်သွားသည်။

အခန်း (၄)

မြင်ကွင်းအားလုံးကို အစအဆုံး စိတ်ဝင်စားစွာ စူးစိုက်
စောင့်ကြည့်နေသူကို မည်သူမျှ သတိထားမိခြင်းမရှိကြ။
လင်ခရုဆာကားနက်ကြီး ပေါ်ခနဲပြေးဝင်လာပြီး ကားပေါ်က နုနု
ထွေးထွေး ပန်းနုရောင်အရိပ်လေး ဆင်းလာတာ။

အမေလား၊ အစ်မလား မသိသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
နှင့် တီးတိုးစကားပြောနေတာ၊ ပြီးတော့ ငွေထုပ်ဟုထင်ရသော
အထုပ်တစ်ခုပဲဆွဲပြီး အနွေးအင်္ကျီပန်းနုရောင်နှင့် ပန်းနုမင်းသမီး
လေး၏ လှုပ်ရှားမှုအစအဆုံး ကြည့်ကောင်းကောင်းဖြင့် ကြည့်နေ
သူက မဏိယွပ်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်။

လေဒီက သူ့ကို ရုတ်တရက် မမြင်သေးဘဲ ဟိုဟိုသည်

သည် မျက်လုံးပြာကြီးတွေ ဝင့်ခနဲ ဝင့်ခနဲ ဝှေ့ရှာနေပုံကို မဏိယွပ်
သေချာစူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ပန်းနုရောင်နှင်းဆီဖူးလေးလို နူးညံ့အိတွေးသော အသွင်
သဏ္ဌာန် အဆင်းရှိသူလေး၏ အလှအပတွေကို တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း
ချင်းကြည့်ဖို့ သူ့မှာ တိတ်တဆိတ် အခွင့်အရေးရနေသည်။

ဖုန်းထဲမှာ စကားပြောကြည့်ပြီးသည့်နောက်မှာ လေဒီက
သူနှင့်ပတ်သက်လိုပုံမရတာကို သူ သဘောပေါက်သည်။ တခြား
တခြားသော မိန်းကလေးတွေက မဏိယွပ်လို လူတစ်ယောက်နှင့်
ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့် ရယူချင်နေကြသည့်အချိန်မှာ လေဒီဆက်ဆံရေး
က သူ့အပေါ်မှာဆန်းနေသည်။

ဘယ်သူနဲ့မတူဘဲ တစ်မူကွဲထွက်နေပုံလေးကိုလည်း
စိတ်ဝင်စားသည်။ ဘာကြောင့်လဲ သိချင်သည်။ သိပ်လှ၍များ
မာနကြီးနေသလားဟု တွေးကြည့်သည်။ အပြစ်ကင်းစင်၍ ရိုးသား
ဖြူစင်သည့် လေဒီမျက်ဝန်းကြီးတွေက ကလေးငယ်တစ်ယောက်
ပမာ ဖြူစင်လွန်းသည်။

သူထင်ထားသည့် အရိပ်အငွေ့မျှပင်မရှိ။

“ဟော”

လေဒီထံမှ တိုးတိုးလေးထွက်လာသော အသံလေးဖြစ်
သည်။ ထောင့်စွန်းကျသော ခုံတစ်လုံးမှာ ထိုင်နေသည့် မဏိယွပ်
ဆိုသည့်လူကြီးကို ဘုားခနဲ အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရ၍ဖြစ်သည်။

လေဒီကို ခပ်တည်တည် မရယ်မပြုံးပုံနှင့် စူးစိုက်
ကြည့်နေပုံက လေဒီကို အစောကြီးကတည်းက တွေ့မြင်ထားပြီး
မှန်း သူ့အကြည့်ဖြင့် လေဒီ သိလိုက်သည်။

သူ့ကို လေဒီလိုက်ရှာနေမှန်းသိသိနှင့် ဘာလို့ လေဒီကို
လှမ်းမခေါ်ဘဲ ထိုင်ရာမထ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး လေဒီလှုပ်ရှားသမျှ
ကို စိတ်အေးလက်အေး စိမ်ပြေနပြေ ထိုင်ကြည့်နေသည်မသိပါ။

“ဦးမဏိယွပ် ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

သူနားသွားပြီး မေးလိုက်တော့ သူက လေဒီကို မရယ်
မပြုံး မော့ကြည့်ပြီး မေးတာနှင့် လေဒီ အဖြေခက်သွားသည်။

“လေဒီ ဖုန်းဖိုးအလျော်ပေးမလို့ပါ”

“ထိုင့်”

လေဒီ သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတစ်လုံးမှာ ဆွဲယူထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ကိုတော့မကြည့်။ မျက်လွှာချပြီး ခေါင်းငုံ့ထားတာမို့ မဏိယွပ်က လေဒီမျက်နှာလှလှလေးကို စိတ်ကြိုက်ကြည့်သည်။

“ဖျားနေရက် ဘာလို့ဒွတ်ထွက်လာရတာလဲ”

လေဒီ မဖြေပါ။

“မှန်း”

“အို”

“ကြည့်စမ်း၊ ကိုယ်တွေပူခြစ်နေတာပါပဲလား”

ဖျတ်ခနဲ လေဒီနဖူးပြင်ကို သူ့လက်ဖဝါးပြည့်ပြည့်ဖြင့် ထိကိုင်စမ်းသပ်လိုက်ပုံက လျင်မြန်လွန်းတာမို့ လေဒီ မျက်နှာလေးရဲရဲနီသွားကာ ဦးမဏိယွပ်ဆိုသည့် လူကြီးကိုလည်း မကျေမနပ်မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“လေဒီအသားကို မထိပါနဲ့”

“ဗျာ”

“မကြိုက်ဘူး”

“ဪ၊ ကိုယ်က စိတ်ပူလို့ပါ”

“ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘဲနဲ့”

နှင်းဆီဖူးရောင် နှုတ်ခမ်းလေး စုထောင်လျက် မကျေမနပ် ကောက်ချိတ်စိတ်ဆိုးသွားပုံကို မဏိယွပ် ပြုံးကြည့်ရင်း တစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးသွားသည်။

အလို၊ သူ့ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေပါရောလား။

“ဆိုင်ရင်တော့ ရတယ်ပေါ့”

နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့်ဖိကိုင်ရင်း မချင့်မရဲဆိုတော့ လေဒီက သူ့မျက်နှာချောချောကို လှပဝိုင်းစက်သည့် မျက်လုံးကြီးတွေနှင့် မော့ကြည့်သည်။

ရွန်းလဲ့စူးတောက်သည့် ညို့နေသောမျက်ဝန်းအကြည့်တွေနှင့်အဆုံမှာ လေဒီ မျက်နှာလှလှမှာ ဆေးနီရည်နှင့် ပက်ဖြန်းလိုက်သလို ရဲရဲနီဖြန်းလျက် ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပုံလေးက မဏိယွပ်အသည်းထဲ နှင့်နှင့်နဲနဲ ဖွံ့ငြိသွားသည်။

“လေဒီ”

တိုးတိတ်ညင်သာသော မဏိယွပ်ထံမှ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ

ခေါ်လိုက်သံကိုပဲ လေဒီ ကြောက်လန့်နေမိ၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒီနေရာမှာ လေဒီ ဆက်မနေချင်တော့ပါ။ ဦးမဏိယွပ် ဆိုသည့်လူကြီး ရှေ့က အနီးအငွေ့ဖြစ်ပြီး ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ပစ်ချင်သည်။

“ဖုန်းဖိုး ပိုက်ဆံဘယ်လောက် အလျော်ပေးရမလဲ၊ ပြောပါ။ လေဒီ ပြန်ချင်ပြီ”

“ကိုယ်က အလျော်တောင်းလို့လား”

“ရှင်”

“ကိုယ့်လက်ကိုင်ဖုန်းက ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ လူပဲဖြစ်တာ”

“အင်”

လေဒီ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ မျက်ခုံးလေးကို တွန့်ကုပ်ပစ်သည်။ ဒီနေရာကမြန်ပြန်သွားမှပါဟု လေဒီ စိတ်ထဲကပြောနေ၏။

ဦးမဏိယွပ်ဆိုသည့် လူချောကြီး၏ အကြည့် အပြောတွေကို လေဒီ သဘောမတွေ့။ ဘာလိုလို ညာလိုလိုဖြစ်နေရတာကြီးကို စိတ်ညစ်သည်။

“လေဒီအသည်းလေး ပြန်ပေးပါ”

“ပေးပြီးသားကို ပြန်တောင်းလို့ဖြစ်မလား”

“အိုး အဲဒါက မာမီပေးထားတာလို့ ပြောပြီးသားပဲ၊ ပြန်ပေးရမှာပေါ့”

လေဒီမျက်နှာလှလှလေးမှာ မကြည်မသာနှင့် နှုတ်ခမ်းက ထော်လာရပြန်သည်။

ဘယ်လိုလူနှင့် လာတွေ့နေရတာပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း လေဒီ တစ်ယောက်တည်း ပြော၍မနိုင်လျှင် မမဝေမီကို ဖုန်းနှင့် လှမ်းခေါ်ပြီး ပြောခိုင်းမှဟု တွေးသည်။

“ရင်ထိုးလေးတော့ ပြန်ပေးမှာပါ၊ လေဒီ ပေးပြီးသား အသည်းကိုတော့ ပြန်မပေးနိုင်တော့ဘူး”

“ဘာတွေမှန်းလည်း မသိဘူး”

“ရော ဒီမှာ၊ လေဒီမာမီ ပေးထားတယ်ဆိုတဲ့ ရင်ထိုးလေး”

သူ့လက်ဖဝါးပေါ်မှာ ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည့် အသည်းပုံ ရင်ထိုးလေးကိုကြည့်ပြီး လေဒီမှာ လှမ်းယူရခက်၊ မယူရခက်နှင့် ငြိမ်နေတော့ သူက လေဒီ ဖြစ်နေပုံကို စိုက်ကြည့်ပြီးပြီးသည်။

“ယူလေ၊ မယူတော့ဘူးဆိုရင် ပြန်သိမ်းလိုက်တော့မယ်”

ခြိမ်းခြောက်စကားမှန်းသိသဖြင့် သူ့လက်ဖဝါးပေါ်ဖြန့်
တင်ထားသည့် လေဒီရင်ထိုးလေးကို လှမ်းယူလိုက်တော့ သူက
လေဒီလက်ဖဝါး နုနုအိအိထွေးထွေးကို အင်အားအပြည့်ပါသော
သူ့လက်ချောင်းတွေနှင့် ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ယူပစ်သည်။

“အိုး ဘာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

လေဒီ ဆတ်ခနဲ မရုန်းဖယ်ခင်မှာ သူက ဖျတ်ခနဲလွတ်
ပေးလိုက်တာမို့ လက်ထဲက မာမိုရင်ထိုးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း
လေဒီနေရာက ဆတ်ခနဲထရပ်သည်။

“လေဒီ သွားတော့မယ်”

“ကိုယ် လိုက်ပို့မယ်”

“ဟင်”

နှစ်ယောက်မျက်နှာချင်းဆိုင် အတူရပ်မိတော့ လေဒီ
မျက်နှာလှလှလေး သိသာစွာပျက်သွားသည်။

“လိုက်မပို့ပါနဲ့၊ နေခဲ့ပါ”

“တစ်ယောက်တည်း စိတ်မချဘူး”

“ဟင်”

“ကားနားအထိလိုက်ပို့မယ်”

“အိုး မဟုတ်တာ နေခဲ့ပါ၊ လေဒီဘာသာ သွားမယ်”

“သွားလေ”

လေဒီသွားရင် သူပါ အတူတူလိုက်လာမည့်ပုံမို့ သူ
မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး လေဒီ လန့်လာသည်။

“ပေး အဲဒီအိတ်၊ ကိုယ် ယူခဲ့မယ်”

“ဦးမဏိယွပ်”

ဇိုးခနဲ ဆတ်ခနဲ လေဒီလက်ထဲက မမဝေမီ ထည့်ပေး
လိုက်သည့် ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဆွဲယူပြီး လေဒီရှေ့က အရင်ဦးဆောင်
ထွက်သွားတာမို့ လေဒီ သူ့နာမည်ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

သူက လှည့်မကြည့်။

မားမတ်ခန့်ညားသော ခြေလှမ်းတွေနှင့် တည်တည်ငြိမ်
ငြိမ် ဦးဆောင်သွားသူနောက်မှ တွန့်ဆုတ်တွေဝေသော ခြေလှမ်း
များနှင့် တုံ့နှေးနှေးလျှောက်လိုက်လာခဲ့ရသူက လေဒီ။

ဒုက္ခပါပဲ၊ မမဝေမီ မေးရင် ဘယ်လိုဖြေရမလဲမသိဘူး။

စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသည့် လေဒီမျက်နှာလှလှလေး မှန်ရောင်ကို မဏိယွပ် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“လာလေ၊ အအေးခန်းထဲမှာ ဖျားနေတဲ့လူ ကြာကြာ နေဖို့မသင့်ဘူး”

လေဒီ မကြိုက်မှန်းသိလျက်နှင့် လေဒီကို ဆရာလုပ်ချသူကို မှန်ကုပ်ကုပ်ဖြင့် လေဒီ စိတ်ရှုပ်စွာလှမ်းကြည့်သည်။ လေဒီတို့နှစ်ယောက် ဆိုင်ပေါက်အရောက်မှာ မမဝေမီ ကားကို ဝေါချ လေဒီရှေ့မှာ လာရပ်သည်။

“ကိစ္စတွေပြီးခဲ့ပြီလား လေဒီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဝေမီက ညီမဖြစ်သူကိုလှမ်းမေးရင်း လေဒီအနားမှာ ရပ်နေသော ဖြူဖြူမြင့်မြင့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် မဏိယွပ်ဆိုသည့် လူချောကိုပါ လှမ်းကြည့်အကဲခတ်လိုက်သည်။

“လေဒီအစ်မလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ လေဒီအစ်မ ဝေမီ”

“ကျွန်တော်က မဏိယွပ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခွင့်ပြုနိုင်မယ်ဆိုရင် လေဒီဆီကို လူမမာမေး လာပါရစေလား မဝေမီ”

“ဪ လာမေးနိုင်ပါတယ်ရှင်”

“သင့်ခံယူ၊ ဒီမှာ ကျွန်တော့် ဗစ်ဆစ်တင်းကတ်ပါ”

ကြွေရောင်လက်ပြောင်နေသော ဗစ်ဆစ်တင်းကတ်က မမဝေမီလက်ထဲ ရောက်သွားသည်။

“ကားပေါ်တက်တော့လေ လေဒီ”

မမဝေမီက ပြောခြင်းမို့ လေဒီမှာ ငိုချင်စိတ်နှင့် ကားပေါ်တက်လိုက်ရသည်။

“ခွင့်ပြုပါဦး ကိုမဏိယွပ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

မမဝေမီကား နေရာက ဝေါခနဲအထွက်မှာ လက်တစ်ဖက် မြှောက်ပြပြီး ကျန်ရစ်သည့် ဦးမဏိယွပ်ကို မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ရပါသေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မမက သူ့ကို အိမ်လာဖို့ခွင့်ပြုလိုက်ရတာ

လဲလို့”

လမ်းမပေါ် ကားအရောက်မှာ လေဒီက သူမရင်ထဲက
မကျေနပ်ချက်ကို အစ်မဖြစ်သူသိအောင် နှုတ်ခမ်းကို စုထော်
ကောက်ချိတ်လျက် ပြစ်တင်စကားဆိုပါသည်။

“ဪ သူကလာချင်ပါတယ်လို့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး
ခွင့်တောင်းနေတာကို မမက မလာပါနဲ့လို့ ပြန်ပြောလိုဖြစ်မလား
လေဒီရဲ့”

“လေဒီမှ သဘောမတူဘဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမလေးရဲ့၊ ကိုမဏိယွပ်ကြည့်ရတာ
စိတ်သဘောထား နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး သဘောထားကြီးမယ့်ပုံပါ၊
လေဒီကိုလည်း ခင်လိုဖြစ်မှာပေါ့ကွယ်”

“ခင်ချင်ပါဘူး”

“အဟင်း ဟင်း ဟင်း”

မမဝေမိက လေဒီ စိတ်ဆိုးနေပုံကို ချစ်စနိုးသဘောကျစွာ
ရယ်သည်။ ပူးစင်နုထွတ်စွာ ချောမောလှပသော ညီမငယ်နှင့်
ဥပမိရုပ် ဖြူဖြူမြင့်မြင့် ချောချောလှလှကြီးနှင့် လိုက်ဖက်စွာ မျက်နှာ

ထူထူ၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ ဆံပင်နက်နက်၊ စူးရှသည့် မျက်လုံးတစ်စုံ၊
နီရဲစိုစွတ်သော နှုတ်ခမ်းအစုံပိုင်ရှင် မဏိယွပ်တို့ကို ယဉ်တွဲမြင်
ယောင်ကြည့်သည်။

အင်မတန် လှပလိုက်ဖက်သော ချစ်စရာစုံတွဲလေးအဖြစ်
မြင်ယောင်မိတော့ နှုတ်ခမ်းစုနေသည့် ညီမဖြစ်သူ လေဒီရှိရာကို
ပြုံးလျက် ကြည့်လိုက်မိလျက်သားဖြစ်သွားသည်။

“မိတ်ဆွေတိုးတာပေါ့ ညီမလေးရယ်”

“ဘာမိတ်ဆွေမှ မလိုချင်ပါဘူး၊ အဲဒီလူကြီးက မုန်းချင်
စရာကြီး”

“လူကြီးမဟုတ်ပါဘူး လေဒီရယ်၊ ငယ်ပါသေးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ မဏိယွပ်ကို မုန်းရတာလဲ လေဒီရဲ့၊ ဖုန်းဖိုး
လျော်ကြေးအများကြီးတောင်းလို့လား”

“ဟုတ်ပါဘူး၊ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှကိုမယူတာ”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့၊ သူလက်ကိုင်ဖုန်းက ဘာမှမဖြစ်ဘူးတဲ့”
လူပဲဖြစ်တာဆိုသည့် မဏိယွပ်၏စကားကိုတော့ အစ်မ

ဖြစ်သူကို လေဒီ ပြောမပြပါ။

“ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားဟယ်၊ မာမီပေးထားတဲ့ရင်ထိုးလေး
ရော ပြန်ရလား”

“ရပါတယ်”

“ရင်ထိုးလေးကိုတော့ ပြန်ပေးမှာပါ၊ လေဒီပေးပြီးသား
အသည်းကိုတော့ ပြန်မပေးနိုင်ဘူး”

မဏိယွပ်ထံမှ ဘာလိုလိုအကြည့် အပြောတွေက လေဒီ
တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးဖြန်းခနဲ ထသွား၏။

“အိမ်ကိုလာလည်ရင် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောနော်
လေဒီ”

“သူနဲ့မတွေ့ချင်ပါဘူးဆို မမကလည်း၊ လာလည်း ဆင်း
မတွေ့ပါဘူး”

“လေဒီကလည်းကွယ်”

ငယ်ရာက ကြီးလာသူမို့ မဏိယွပ်က ညီမငယ် လေဒီ
အပေါ်ထားသည့် သဘောထားကို ဝေမီ နားလည်နေမိပါပြီ။ လေဒီ
ကတော့ ကလေးစိတ်တစ်ဝက်နှင့် မဏိယွပ်ကို စိတ်ဆိုးစိတ်ပျက်

နေတာကိုလည်း နားလည်သည်။

ပညာရေးကလွဲပြီး တခြား ဘာကိုမှစိတ်မဝင်စားသည့်
ညီမငယ်အတွက် မဏိယွပ်က စိတ်အနှောင့်အယှက် အကြီးအကျယ်
ပေးနေသူ ဖြစ်နေခြင်းကိုလည်း သိပါသည်။

ထို့အတူ မဏိယွပ်က လေဒီ ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်ဘဲ
သူဖြစ်ချင်တာကို မဖြစ်ဖြစ်အောင်လုပ်မည့်သူတစ်ယောက်အဖြစ်
သိရှိရိပ်မိတာမို့ ဤအရေးကိစ္စကို မာမီသိအောင် သားအမိချင်း
တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြမှဖြစ်တော့မည်ဟု ဝေမီ ဆုံးဖြတ်ချက်
ချလိုက်၏။

◆ ◆ ◆

အခန်း (၅)

“ဟိ”

အိမ်ရှေ့က ကားဟွန်းသံကြောင့် လေဒီမှာ ခွေးကလေး
ဘိုကီနှင့် ဆော့ကစားနေရာက ခြံပေါက်ဝကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်
သည်။ ခြံပေါက်ဝမှာ ကားတစ်စီးရပ်နေသည်။ ကားက လေဒီ
တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသည့် ကားဖြစ်၍ စိတ်ဝင်စားသလို မျက်လုံး
လှလှကြီးကိုဝင့်လျက် လှမ်းစပ်စုပေယ့် ကားထဲကလူကိုမမြင်ရ။

ခြံစောင့်မာလီ ဦးဘမြီးက ခြံတံခါးကိုသွားဖွင့်ပေးတာ
နှင့် ကားက ဝေါခနဲ ခြံထဲကိုပြေးဝင်လာသည်။ ဒီလိုပဲ ဒက်ဒီ
မာမိတို့ဆီ ဧည့်သည်တွေလာနေကျမို့ လေဒီအာရုံက ခွေးကလေး
ဘိုကီရှိရာ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ရောက်သွားသည်။

အဖြူရောင်ဂါဝန်ရှည်လေးပေါ်မှာ အဖြူရောင်ခပ်ပါးပါး ဂျာကင်အင်္ကျီဖြူလေးကို ဝတ်ထားသည့် လေဒီကိုယ်မှာ အဖျား ငွေ့ငွေ့ရှိပေမယ့် အိပ်ရာထဲနေဖို့ ဒိတ်ကူးမရှိ။ လူကြီးတွေအလစ် မှာ ခြံထဲဆင်းပြီး ခွေးကလေးနှင့် ဆော့ကစားသည်။

မာမိဆူမှ လေဒီက သူမအိပ်ခန်းကိုပြန်ပြီး ကွေးကွေးလေး အိပ်ပြသည်။ ပေးသည့်ဆေးတွေကိုလည်း မသောက်ဘဲ အိပ်ရာ အောက်မှာ ဖွက်ထားတတ်သဖြင့် အဖျားက ရှည်ကြာနေသည့် အဖြစ်ကို မည်သူမှမရှိပဲ။

ဒီကြားထဲ လူလစ်လျှင်လစ်သလို မတည့်သည့် အစား အစာတွေ ခိုးစားတာလည်းပါသည်။ မာမိ လေဒီနားမှာ တညည်း ညည်း တညူညူနှင့် ဒက်ဒီကိုချည်း အပြစ်တင်စကား တွင်တွင် ဆိုနေပုံကို နားထောင်ပြီး မာမိအလစ်မှာ တခစ်ခစ်ရယ်သည်။

ဒက်ဒီက လေဒီဆိုးနေတာကို သိပေမယ့် ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်နေသည်။ မာမိအလစ်ကျမှ လေဒီနားလာပြီး နဖူး ကို လက်သီးဖြင့် မနာအောင်ထုသည်။

“အဆိုးမလေး မတည့်တာတွေ တမင်ခိုးစားပြီး ဒက်ဒီ

ပေးထားတဲ့ဆေးတွေ မသောက်ဘဲ လွင့်ပစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဒက်ဒီဆေးက ခါးတယ်”

“အောင်မလေးဗျာ၊ ဆေးပဲ ချိုတယ်ရယ်ရှိသေးလို့လား၊

ဒက်ဒီသမီးအတွက် ဆေးကုမ္ပဏီကို ဆေးချိုချိုလေးထုတ်ပေးပါ လို့ ပြောရမလိုဖြစ်နေပြီ”

“ခစ် ခစ်”

လေဒီက ဒက်ဒီစကားကိုသဘောကျပြီး တခစ်ခစ်ရယ် တော့ ဒက်ဒီကပါ လေဒီနှင့်အတူ လိုက်ရယ်သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ဒက်ဒီရှေ့မှာပဲ ဆေးသောက်ရမယ်နော် သမီးလေး”

“ဟုတ်”

ပုတ်သင်ညှိမလေးရှုံးအောင် သမီးအလိမ္မာလေးလုပ်ကာ ဒက်ဒီကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ ဒက်ဒီက လေဒီစကားကို အဟုတ်ထင်သည်။ ဒက်ဒီရှေ့မှာပဲ လေဒီကို ဆေးတိုက်သည်။

လေဒီကလည်း ဒက်ဒီကိုယ်တိုင်တိုက်သည့် ဆေးကို သောက်ပါသည်။ တကယ်သောက်သည်ကဖြင့် မဟုတ်။ လျှာ

အောက်မှာ ဖွက်ထားပြီးမှ လူအလစ်မှ ထွေးထုတ်ပစ်ခြင်းသာ။
လေဒီကြောင့် လူကြီးတွေ စိတ်ညစ်ကြသည်။

လေဒီကတော့ ပျော်နေသည်။ မာမီက ကိုယ့်သမီးလေး
ဒီတစ်ယောက်ရှိတာ အဖျားလေးမှ အမြစ်ပြတ်အောင်မကုတတ်
ပါလားဟု ဒက်ဒီကို အပြစ်တင်သည်။ မာမီအလစ်မှာ ဒက်ဒီက
လေဒီကို မျက်လုံးပြူးပြသည်။

“ခစ် ခစ်”

လေဒီဆိုးတာ ဒက်ဒီသိ၍ လေဒီက သဘောကျစွာ
ရယ်သည်။ အတွေးဖြင့် လေဒီ မျက်နှာလေး ပြုံးချိုဝင်းပနေသည်။
ဘိုကီကို ဘောလုံးပစ်ပေးသည်။ ဘိုကီက ဂရုမစိုက်ဘဲ တခြား
ကို လစ်ပြေးသည်။

“ဟေး ဘိုကီ လာခဲ့”

“လာခဲ့”

လေဒီ လှမ်းခေါ်ပေမယ့် ဘိုကီက သူ့သခင်မကို လှည့်
၍ပင်မကြည့်။ ပန်းခြံတွေကြား တိုးကာဝှေ့ကာ ပတ်ပြေးပြီး
လိပ်ပြာတစ်ကောင်နောက်ကို စွတ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ဘိုကီ လျှောက်ပြေးမနေနဲ့၊ မာမီပန်းအိုးတွေ ကျကွဲ
လိမ့်မယ်”

“ဟော ဟော”

“ဝန်း”

“ခွမ်း”

“အမလေး”

ပြောနေတာကာမှ ကြားဦးမည်။

ဘိုကီ ဝန်းခနဲ ခုန်တက်လိုက်သဖြင့် စင်ပေါ်မှာ အလှ
တင်စိုက်ထားသည့် မာမီသစ်ပင်တချို့ ခွမ်းခနဲ လဲပြိုကျကွဲသံ
ချည်သွားသည်။ ဘိုကီထံမှ အလန်တကြားအော်သံ တဝှေ့ တအိအိ
ထွက်လာပြီး နေရာက လစ်ပြေးသည်။

“ဘိုကီ”

“ဘိုကီ”

လေဒီ လှမ်းခေါ်ပေမယ့် ဘိုကီက လှည့်မကြည့်။

“အား ကျွတ် ကျွတ်”

“ခြေထောက်ကို ထိသွားတာပဲ”

“ဘိုကီစုတ်”

ပန်းအိုးတွေ လိုက်ဖမ်းဖို့ကြိုးစားရင်း အရှိန်ဖြင့်ကျကွဲ သည့် ပန်းအိုးတစ်လုံးက လေဒီခြေဖမိုးဖြူဖြူလေးပေါ် ဘုတ်ခနဲ ပြတ်ကျ ပြီးမှ ကွဲသွားသည်။

ခြေထောက်ကို ချိန်ပြီးမှ ထုချလိုက်သလို ဖြစ်သွားတာ မို့ လေဒီ ခြေထောက်လေး အတော်အိမ်မိသွားသည်။

“မာမီသီရင် ဆူတော့မှာပဲ”

ပန်းအိုးအကွဲတွေကြား ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ပြီး စိတ်ညစ် နေတုန်း လေဒီရှေ့ကို မားခနဲ ဘွားခနဲ ရောက်လာသော လူ တစ်ယောက်ကြောင့် လေဒီ လန့်သွားသည်။

“လေဒီ”

“ဦး ဦးမထီယွပ်”

အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် လေဒီ သူ့အမည်ကိုခေါ် လိုက်ချိန် သူ လေဒီနားမှာ အသာထိုင်ချသည်။ နီးကပ်လွန်းသော အနေအထားကြောင့် ချိုအိမွှေးပျံ့သော ကိုယ်ရနံ့မျှောမျှောက လေဒီ မျက်နှာကို တိုးဝေ့ရိုက်ခတ်၏။

“ပြစမ်း၊ ခြေထောက်ကို ထိသွားသေးလား”

“အို ဟင်အင်း”

ဖျတ်ခနဲ လေဒီခြေထောက်ဖြူဖြူလေးကို ဆွဲကိုင်လိုက် ပုံက ရဲတင်းလှတာမို့ လေဒီ သူ့လက်ကို သူမလက်လေးတွေနှင့် တွန်းထုတ်ဖယ်ရှားဖို့ ကြိုးစားမိသည်။

“ဖယ်ပါ၊ လေဒီ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“အသားလေးတွေ နွေးနေတုန်းပါလားဗျာ၊ အဖျား မပျောက်သေးဘဲနဲ့ ဘာလို့ ခြံထဲဆင်းဆော့နေတာလဲကွာ”

“အာ ဖယ်ပါ”

သူ့လက်တွေကို တွန်းယူဖယ်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေသော လေဒီ လက်ဖဝါးနုနုလေးတွေကို မထီယွပ်က တုံ့ပြန်ဆွဲယူလိုက် တော့ လေဒီမျက်နှာလေး နီရဲသွားကာ သူမလက်ကို ဇွတ်ရုန်း သည်။

“လွှတ်ပါ၊ လေဒီဘာသာ နေကောင်းလို့ ခြံထဲဆင်း နေတာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ လေဒီခွေးလေး ဘိုကီလုပ်လို့

သူသခင်မ လှလှလေးမှာ ဒဏ်ရာရတာပေါ့၊ ပန်းအိုးတွေလည်း ကွဲကုန်ပြီ၊ ကဲ...ထ”

“လေဒီလက်ကို အရင်လွှတ်”

“ကိုယ် ဆွဲထူပါ့မယ်၊ လာ”

“အိုး”

ရုန်းဖယ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည့်ကြားက မဏိယွပ်က လေဒီ ကိုယ်လေးကို ပန်းနှစ်ဖက်မှ မ ကာ ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူပွေ့ထူလိုက် တာမို့ လေဒီမျက်လုံးထဲ ပျာခနဲ ရှက်ရွံ့နုထူအမ်းသွား၏။ ဖြစ်ချင် တော့ လေဒီ ခြေကိုနင်းချပြီး မတ်မတ်အရပ်

“အ ကျွတ် ကျွတ်”

“အို”

ခြေထောက်က မျက်ခနဲနာသွားပြီး လူက ဟန်ချက် အပျက်မှာ မဏိယွပ်ရင်ခွင်ထဲ လေဒီ ကိုယ်လုံးအိအိနွေးနွေးလေး ထွေးခနဲ ယိုင်ကျပါသည်။

“ခြေထောက်နာသွားပြီ မဟုတ်လား”

တိုးတိတ်နူးညံ့စွာ အပြစ်တင်သံနှင့်အတူ လေဒီပါးပြင်

နန လည်တိုင်ဖြူဖြူကျောမှာ မဏိယွပ်ထဲက ဝင်သက်ထွက်သက် လေက နီးကပ်စွာတိုးဝေသွားသည်။ သေးကျဉ်းသော လေဒီခါး လေးကို ထိကိုင်ထားသည့် သူလက်အစုံနှင့် ကျယ်ပြန့်နွေးထွေး သော ရင်ခွင်ထဲမှာ လေဒီ ရုတ်တရက် အငိုက်မိသွားပေမယ့် သတိနှင့် ချက်ချင်းဖယ်ရုန်းပစ်သည်။

“လေဒီကို လွှတ်ပါ”

“လွှတ်ရင် လဲသွားမှာပေါ့”

“ကိုယ့်ဘာသာ သတိထားလျှောက်ရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဖယ်ပါ”

မဏိယွပ်က ရှက်ရွံ့သော မျက်နှာလှလှလေးကို ငုံ့၍ မှိုက်နမ်းပစ်လိုစိတ်ကို ထိန်းချုပ်မူ့သိပ်ပြီး လေဒီအလိုကျ သူမ ကိုယ်လေးကို အသာဖြေလွှတ်ပေးလိုက်သည်။

လေဒီက သူ့ကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ နာနေသည့်ခြေထောက် လေးကို ဇွတ်အတင်းဖိနင်းလျက် အနာခံလျှောက်သည်။ သူနှင့် ဝေးရလျှင်ပြီးရောဟု သဘောထားသော လေဒီစိတ်ကို လှမ်းမြင် နေရသလို မဏိယွပ် ကြည်မွေ့စွာပြီးလျက် ချစ်သူလှလှလေးကို

စိုက်ကြည့်ပစ်သည်။

“လေဒီကို ကိုယ်ပွေ့ချီသွားမှထင်တယ်”

“အို မဟုတ်တာ၊ လေဒီအသားကို မထိပါနဲ့”

အလန်တကြား ပန်းအိုးနောက်ကွယ်ကို စွတ်ခနဲဝင်ရောက်
ပန်းလိုက်သော လေဒီကို ချစ်စနိုးကြည့်လျက် သူ ရယ်သည်။

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း၊ ကိုယ်က စတာပါဗျာ၊ တကယ်
ထင်ပြီး လေဒီ ကြောက်သွားတာမဟုတ်လား”

လေဒီက မဏိယွပ်စကားကို မယုံသလို သူ့မျက်နှာကို
မသင်္ကာသည့် မျက်လုံးတွေနှင့် ကြည့်နေပုံက ရင်ခွင်ထဲထွေးထွေး
ထားချင်စရာကောင်းအောင် လှနေသည်။

“လေဒီ သွားတော့မယ်”

“သွားလေ၊ ကိုယ်က လေဒီနဲ့ညီသည်ပဲ၊ လေဒီသွားတာ
နောက် လိုက်ရမှာပေါ့ဗျာ”

“ဟင်”

လေဒီနဲ့ညီသည်ဆိုတာနှင့် လေဒီမျက်နှာလေး ငိုမဲ့မဲ့
သွားသည်။

“လေဒီလည်း မခေါ်ဘဲနဲ့”

“ကိုယ်လာမယ်လို့ မဝေမီဆိုမှာ ခွင့်တောင်းထားတာပဲ၊

လေဒီမခေါ်လည်း ကိုယ်က လာချင်နေတာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ပြီးနေသည့်မျက်နှာကို လေဒီ စိတ်ရှုပ်စွာ ပြန်ကြည့်
သည်။

“စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်”

“ကိုယ်လာလို့ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ခပ်တည်တည်လေး လေဒီ ဝန်ခံလိုက်တော့ မဏိယွပ်
လေဒီမျက်နှာကို အပြုံးနုနုဖြင့် စိုက်ကြည့်သည်။

“ဒီတစ်ခါပဲ ဒါမျိုးကြားဖူးသေးတယ်”

“ဘာပြောတာလဲ”

“ဘာမှမပြောဘူး”

ပြီးနေသည့် မဏိယွပ်မျက်နှာချောချောကို ကြည့်ပြီး လေဒီ
မကျေနပ်ပါ။ ဒါကို မဏိယွပ်ကလည်း သိပါသည်။

သူနှင့် သိကျွမ်းခင်မင်ရင်းနှီးကြသော မိန်းကလေးတိုင်း

က မဏိယွပ်ဆိုသည့် သူ့အလားကို စောင့်ကြသည်။ မျှော်ကြသည်။ သူ့ကိုမြင်တာနှင့် လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ဝမ်းပန်းတသာ ကြုံဆိုကြသူများနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်၊ လေဒီဆိုသည့် မိန်းမလှလေးက သူ့ကိုမြင်တာနှင့် စိတ်ညစ်ရပါသည်တဲ့။

ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ပြောခြင်းကမဟုတ်။ တကယ် စိတ်ရှုပ်နေသည့် အမူအရာလေးက ချောင်ပိတ်မိနေသော ယုန်သူငယ်မလေးနှယ် ချောက်ချောက်ချားချား။ သူမအပေါ်မှာ အချိန်မရွေး ကျလာသည့် အန္တရာယ်ကို တွေးကြောက်နေသည့်ဟန်။

“လေဒီရေ သမီးလေး”

မာမီအသံကြောင့် လေဒီ ဝမ်းသာသွားသည်။

“မာမီ လေဒီ ဒီမှာ”

“ဧည့်သည်ရောက်နေလားကွယ်၊ အို ပန်းအိုးတွေလည်း ကွဲလို့ပါလား။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သမီးလေးရယ်”

“ဘိုကီလုပ်တာ မာမီ”

အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ထားသည့်ကားနှင့် သမီးငယ် လေဒီနားမှာ မားမားမတ်မတ်ရှိနေသည့် လူချောလေးကိုကြည့်ကာ

ဒေါ်ခင်ဝေစီ နားထဲမှာ သမီးကြီးဝေစီ စကားကို ပြေးသတ်ရလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မဏိယွပ်ပါ အန်တီ”

“သမီးမိတ်ဆွေလားကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ လေဒီ နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ လူမမာလာမေးတာပါ”

ဒေါ်ခင်ဝေစီက မဏိယွပ်ဆိုသည့် လူငယ်လေး၏ ရည်မှန်ယဉ်ကျေးမှုနှင့် တည်ကြည်ခန့်ညားမှုကို သမီးကြီးအပြောနှင့် သဘောကျပြီးဖြစ်ရာ ကိုယ်တိုင်ကြုံရသည့်အခါမှာလည်း နှစ်သက်လက်ခံလိုက်ပါသည်။

“သမီးလေးက ဧည့်သည်လာမယ်ဆိုတာ ကြိုမပြောဘူးကွယ်၊ လာ မောင်မဏိယွပ်၊ အိမ်ထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြ၊ သမီးကိုယ်လေးက နွေးနေသေးလို့ အန်တီက သမီးကို အပြင်ပေးမထွက်တာကို လစ်ခန့်ဆို ပျောက်သွားတော့တာပဲ၊ သမီးလေးလည်း လာ”

“လေဒီခြေထောက်မှာ ပန်းအိုးထိထားတယ် အန်တီ”

“အို ဟုတ်လား၊ မာမိကိုပြစမ်းပါဦးကွယ်၊ သိပ်များ
သွားလား၊ လမ်းရော လျှောက်နိုင်ရဲ့လား”

ဒေါ်ခင်ဝေစီ ပျာယာခတ်သွားပြီး လေဒီခြေထောက်လေး
ကို လျှင်မြန်စွာ စစ်ဆေးခဲ့ကြည့်သည်။

“အ နာတယ် မာမိ”

“ကျွန်တော်ပွေ့ခဲ့မယ် အန်တီ၊ လာ လေဒီ”

“အို မာမိ”

“အေး အေး၊ သားပဲ သမီးကို ပွေ့ခဲ့ပါကွယ်”

ပွေ့သည့်လူက လျှင်မြန်သည်။

ဘယ်သူမှ ဘာမှမပြောနိုင်ခင် လေဒီကိုယ်လေးကို စွေခနဲ
မထိယွပ်က ချီပွေ့ပြီးသားဖြစ်နေတာကို လေဒီမှာ မာမိမျက်နှာကို
အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်ရုံသာ တတ်နိုင်ပါသည်။

ဒေါ်ခင်ဝေစီကိုယ်တိုင်လည်း သမီးအကြည့်ကိုမြင်ပေ မယ့်
မထိယွပ်ဆိုသည့် လူငယ်လေး၏ သမီးအပေါ် ငဲ့ညှာပိုသာနေသည့်
ချစ်မေတ္တာကြောင့် တမင်ပင် မသိဟန်ဆောင်လျက် ရှေ့ကအရင်
ဦးဆောင်ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါတော့သတည်း။

◆ ◆ ◆

အခန်း (၆)

“မာမိ”

“ဟင်”

“ဟိုလူကြီးကို ဘာလို့ အိမ်ကိုအလည်လာဖို့ခေါ်နေရ
တာလဲလို့”

မထိယွပ် ပြန်သွားသည်နှင့် လေဒီရင်ထဲက အောင့်အည်း
သားရသည့် မကျေနပ်စိတ်တွေကို မာမိရှေ့မှာ ပေါက်ကွဲပါသည်။

“မောင်မထိယွပ်ကိုပြောတာလား သမီးရဲ့၊ သမီးတို့
လူငယ်ချင်း ရင်းနှီးနေမှတော့ မာမိက အိမ်ကိုအလည်ခေါ်ရတာ
ပဲ၊ သမီးလေးရဲ့ အခုပဲကြည့်လေ၊ မာမိမခေါ်လည်း သူ့ဘာသာ
အိမ်လာနေတာပဲ မဟုတ်လား”

ပြီးနေသည့် မာမိမျက်နှာက ဘာလိုလိုမို့ လေဒီ နှုတ်ခမ်း စုသွားသည်။

“လေဒီနဲ့ သူနဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ မရင်းနှီးပါဘူး မာမိရဲ့၊ အိမ်ကိုအလည်လာပါလိုလည်း တစ်ခါမှမခေါ်ဖူးပါဘူး၊ သူ့ဘာသာ လေဒီအိမ်ကိုရောက် ရောက်လာလို့ အံ့နေတာ”

တကယ်လည်း လေဒီ အံ့သြသည်။ သူ့ကိုလည်း လေဒီ အိမ်လိပ်စာမပြောဖူးဘဲနှင့် ဘယ်လိုစုံစမ်းပြီး အရောက်လာသည် မသိ။ ပြီးတော့ မာမိရှေ့မှာ လေဒီကို ပိုင်စိုးပိုင်နှင်း ပြုမူဆက်ဆံ ပြောဆိုတာကိုလည်းမုန်းမိသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်ကွယ် အိမ်ကိုရောက်အောင်လာပြီဆို မှတော့ လူမှုရေးအရတော့ ခေါ်ရပြောရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ သမီး အတွက် ဝယ်ခြမ်းလာလိုက်တာလည်း စုံနေတာပဲ၊ ဒီမှာ သမီး အကြိုက် အရုပ်လက်ဆောင်က ပါသေးတယ်၊ ရော”

“သူပေးတဲ့အရုပ်ကို မယူချင်ပါဘူး”

“ဖြစ်ရပြန်ပြီ မာမိသမီးကတော့၊ အဟင်း ဟင်း ဟင်း”

မာမိက လေဒီဦးခေါင်းက ဆံပင်လေးတွေကို ချစ်စနိုး

ဆွဲဖွပြီး မဏိယွပ် ဝယ်လာသည့် ဝက်ဝံရုပ်လှူကြီးကို လေဒီ ရင်ခွင်ထဲ လာထည့်သည်။

“မာမိသမီးကတော့ တကယ့်ကလေးလေးပဲကွယ်၊ ဇာလီ တို့နဲ့များတော့ တခြားစီပဲ”

ဇာလီဆိုတာနှင့် လေဒီကိုယ်လေး တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ မဏိယွပ်ဆိုတဲ့လူကြီးကို ဇာလီလူလို့ ပြောလိုက်ရမလားဟု စဉ်းစား ကြည့်လိုက်မိသေးသည်။ မာမိကတော့ ဘယ်သူလုပ်ဖြစ်ဖြစ် ဂရုစိုက်မှာလည်းမဟုတ်။ စိတ်လည်းဝင်စားမည် မထင်။

“တူ တူ တူ”

“သမီးဖုန်းက မြည်နေတာမဟုတ်လား၊ ကိုင်လိုက်ဦး လေ”

မာမိပြောပေမယ့် လေဒီက သူမဖုန်းလေးကို မကိုင်။

“လေဒီတော့ အဲဒီလူကြီးကို နည်းနည်းမှမကျေနပ်ဘူး မာမိ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရဲ့”

“အိုး မာမိရှေ့မှာ လေဒီကို ပွေ့လားချီလားလုပ်တာကို

ပေါ့၊ သူနဲ့လည်း ဘာမှမဆိုင်ဘဲနဲ့”

“သမီးက ခြေရာနေတာကိုး၊ လမ်းမလျှောက်နိုင်တဲ့လူကို ဒီလိုပဲ ပွေ့ရချိန်တော့ပေါ့၊ ဒါတောင် မောင်မထီယွပ်ရှိနေလို့၊ မာမီ သာဆို သမီးကိုယ်ကို ပွေ့နိုင်ချိန်မှကိုမဟုတ်ဘူး”

“မာမီပဲ သူ့ကို ကြံဖန်ပြီးကျေးဇူးတင်နေ သိလား”

“ဪကွယ်၊ အဖြစ်မှန်ကိုပြောတာပဲ၊ စိတ်ကဆိုးရ သေးတယ်”

“တူ တူ တူ”

“ဖုန်းကိုင်လိုက်ဦးလေ သမီးရဲ့”

လေဒီက မာမီကိုပါ ဟိုလူကြီးနှင့်အတူရောပြီး စိတ် ကောက်နေတာနှင့် ဖုန်းမကိုင်။ သမီးဖြစ်သူအကြောင်း သိနေသည့် မာမီကပဲ ရယ်ရယ်မောမောနှင့် လေဒီဖုန်းလေးကို ကောက်ကိုင် သည်။

“ဟဲလို”

“အန်တီလားခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မထီယွပ်ပါ”

“ဪ မောင်မထီယွပ်၊ လေဒီနဲ့ ဖုန်းပြောမလို့လား”

ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”

“ခဏကိုင်ထားကွယ်၊ သမီးက အန်တီကိုပါ စိတ် ကောက်ပြီး ဖုန်းမကိုင်ဘဲဝစ်ထားလို့ သူ့ဖုန်းကိုအန်တီက ဝင်ကိုင် ပေးနေရတာလေ၊ ရော့ သမီးလေး မောင်မထီယွပ်တဲ့၊ ဖုန်းပြော လိုက်ဦး”

“မာမီကလည်း”

လေဒီလက်ထဲ ဖုန်းပြောရောက်လာတာမို့ ငြင်းရခက် သွားကာ ဖုန်းကိုယူလိုက်ရ၏။

“ဟဲလို”

“ကိုယ်ပါ ချာတိတ်ရဲ့၊ အန်တီကို စိတ်ကောက်နေတယ် ဆို”

ရင်းနှီးနွေးထွေးသော လေသံက နူးညံ့ခြင်းတွေနှင့် ရောရောထွေးထွေးရှိပါလျက် လေဒီစိတ်ထဲမှာ ဘာကိုမှန်းမသိ သဘောမကျ။

“မာမီကို စိတ်ကောက်တာမဟုတ်ပါဘူး”

“အန်တီကို စိတ်မကောင်းဘူးဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုများ
စိတ်ကောက်တာလားဗျာ”

“ဒါတော့ ကိုယ့်ဘာသာ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့”

“လေဒီ စိတ်ဆိုးအောင် ကိုယ်လည်း ဘာမှမလုပ်မိ
ပါလားဗျာ”

“လေဒီအိမ်ကို ဘယ်သူကဖိတ်လို့လာတာလဲ၊ ပြီးတော့
လူကိုလည်း”

ဇွတ်အတင်းပွေ့ချီတာကို မကျေနပ်ကြောင်း ဆက်ပြော
ရန် နှုတ်တွန့်နေ၏။

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆက်ပြောလေ”

မဏိယွပ်က လေဒီ ရှေ့မဆက်သော စကားကို ကြား
ချင်သည်။ မကျေနပ် ရန်တွေ့သလေးက ရှက်ရွံ့တုံ့နေစွာ ရပ်တန့်
တိုးတိတ်သွားဟန်ကို မြတ်နိုးသဘောကျစွာ သူ ဆက်မေးရင်း
လှပသည့်မျက်နှာလေး မှန်တည်နေမှာကို စိတ်ကူးဖြင့် လှမ်းမြင်
ယောင်ကာ နှုတ်ခမ်းအစုံ ပြုံးမိန့်သွား၏။

“မာမိုရှေ့မှာမို့ မပြောတာ၊ နောက် ဘယ်တော့မှ လေဒီ

အိမ်ကို မလာပါနဲ့”

“လေဒီဆီကို မလာဘူးလေ၊ အန်တီဆီကိုပဲ လာမယ်”

“မာမိုဆီကိုလည်း မလာနဲ့”

“ဪ ခက်နေပါလား၊ ကိုင်း ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ဆီ
လာတယ်လို့ ပြောရမှာလဲ”

“ဘယ်သူ့ဆီမှ မလာတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ရက်စက်လှချည်လားဗျာ၊ အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း”

တိုးတိုးသာသာ ရယ်မောသံထဲမှာ စိတ်ပျက်သံမပါသလို
ဒေါသသံလည်းမပါ။ နူးညံ့ညင်သာခြင်းတွေနှင့် ကြည်မွေ့ချိုမြိန်
စွာ လေဒီကို ကလေးပေါက်စလေးတစ်ယောက်အား ချစ်စနိုး
ပြောနေသလိုမျိုး ဖြစ်နေတာကိုပဲ လေဒီ မှန်းပါသည်။

“တော်ပြီ၊ လေဒီ ဖုန်းချလိုက်ပြီ”

“ဟေး နေဦး”

လေဒီက သူ့စကားနားမထောင်ဘဲ ဖုန်းကို တကယ်ချ
ပစ်တာမို့ မဏိယွပ် ကြည်သာရွှင်ပျစွာ ချစ်စနိုးရယ်လိုက်သည်။
အခုမှ တကယ်ကိုခက်နေပါရောလား။ အားလုံးက အပြစ်

ပြောရင်လည်း ခံရန်သာရှိသည်။ လေဒီလို ချစ်မှုရေးရာ ဘာဘာ
ညာညာ တစ်ခုမှစိတ်မဝင်စားသည့် ကလေးမလေးကိုမှ သူ့နှလုံး
သားက ရွေးပြီးချစ်မိနေသည်။

ချစ်စရာ မြတ်နိုးစရာ ဤကလေးမလေးကို မဏိယွပ်
ဘယ်လိုနည်းသုံးပြီး ပိုးပန်းရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

ချစ်မိပြီ လေဒီရယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို တကယ့်လူပျိုပေါက်လေးတစ်ယောက်လို
ရင်ခုန်နေတာကို တိတ်တခိုးပြုံးမိသည်။

အချစ်ဆိုတာ ဒါပဲလား။

မစားနဲ့ဆိုမှ စားချင်သည်။

မသွားနဲ့ဆိုမှ သွားချင်သည်။

ဟော အခုကတည်းက သူ့ကိုမြင်တိုင်း မကြည်မသာ
မျက်နှာလှလှလေးနှင့် စိတ်ရွှပ်စိတ်ညစ်နေသော ချစ်သူလှလှလေး
ကိုမှ မဏိယွပ်က ချစ်နေသည်။

သူ့ရင်ခွင်မှာ အကြိမ်ကြိမ်ပိုက်ထွေးခဲ့ဖူးသူ၏ နူးညံ့
ထွေးသော အတွေ့ကို သူ မမေ့။ လေဒီ သူ့ကိုမကြည်မှန်းသိသိ

နှင့်ပင် သူမမျက်နှာလှလှလေးကို တွေ့ချင်မြင်ချင်လာသည်။

အသံသာသာလေးကို ကြားချင်နေသည်။ လေဒီက မလာ
ပါနှင့်ဟု ပြောထားသည့်ကြားက လေဒီအိမ်ကို ရောက်ဖြစ်အောင်
ရောက်သွား၏။

“လေဒီရေ ဒီမှာ မမဇဉ့်သည် ရောက်နေတယ်၊ ဆင်း
ခဲ့ပါဦးကွယ်”

“လာပြီ ဒေါ်စိန်”

အိမ်ပေါ်ထပ်က လေဒီ အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် ဆင်းလာခဲ့
သည်။ ပါးစပ်ကလည်း တတွတ်တွတ်နှင့် ပိုးကြူနှင့် ဖုန်းအပြော
က မပျက်။ အိမ်မှာက အိမ်ဖော်တွေနှင့် လေဒီကလွဲပြီး ဘယ်သူ
မှမရှိတာမို့ အရေးအကြောင်း ဧည့်သည်ဟုဆိုရင် လေဒီပဲ ဆင်း
တွေ့ရသည်။

“အေးပါ၊ ဟုတ်ပါတယ်ဆို၊ ဇာလီလူကြီးကို မုန်းလွန်း
လို့ပါဆိုမှ၊ နောက်မှ ဖုန်းပြန်ဆက်မယ်နော်၊ အောက်ထပ်မှာ
မာမို့ဧည့်သည်ရောက်နေလို့၊ ဒါပဲနော်”

ဖုန်းကို ပိတ်သိမ်းလိုက်ချိန်မှာ လေဒီကိုယ်တိုင်လည်း

အောက်ထပ်စဉ်ခန်းရှိရာ ရောက်လာသည်။ မာမိုးစဉ်သည်ဆိုသူက စဉ်ခန်းထဲမှာမရှိ။

“ဒေါ်စိန် မာမိုးစဉ်သည်ဆိုတာရော”

“ခြံထဲဆင်းသွားတယ် ထင်ပါရဲ့ကွယ်၊ စောစောကတော့ ပန်းပင်တွေ သိပ်စုံတာပဲလို့ ပြောနေသကြားတယ်”

ဒေါ်စိန်က အိမ်ရှေ့ထွက်လာခြင်းမရှိဘဲ နောက်ဖေးမီးဖိုဆောင်က လှမ်းပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီလိုပဲ အိမ်လာသည့် စဉ်သည်တွေက မာမိုးလက်ရာ ပန်းအမျိုးအစား စုံလင်သည့် ဥယျာဉ်လှလှနှင့် သစ်ခွအိမ်ကို သဘောကျသူတွေ၊ စိတ်ဝင်စားသူတွေချည်းဖြစ်သည်။

“အိမ်မှာ မာမိုးမရှိဘူး၊ ဆိုင်ကိုလိုက်သွားလို့ ပြောလိုက်တာမဟုတ်ဘူး ဒေါ်စိန်ကလည်း”

“ပြောပါတယ်ကွယ်၊ မမ မရှိဘူးဆိုတော့ ရှိတဲ့လူ ခေါ်ပေးပါဆိုလို့”

ဒေါ်စိန်နှင့်ဆက်ပြောလည်း မထူးသည့်အတူ လေဒီပဲ ခြံထဲကိုဆင်းခဲ့သည်။

“ဟင် ဒီကားကြီးက ဟိုလူကြီးကား မဟုတ်လား”

လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းလေးတွေ နေရာမှာရပ်ပြီး လေဒီမှတ်မိနေသည့် ဦးမဏိယွပ်ကားကြီးကြောင့် ရင်တွေတဒိတ်ဒိတ် ခုန်သွားသည်။

ပြောတော့ မာမိုးစဉ်သည်တဲ့။

တကယ်ရောက်လာတဲ့သူက မာမိုးစဉ်သည်မဟုတ်။

ဦးမဏိယွပ် ဖြစ်နေသည်။

အိမ်ပေါ်ပဲ ပြန်တက်ပြေးရနိုး၊ ဦးမဏိယွပ် ရှိနေသည့် ခြံထဲကိုပဲ ဆက်သွားရနိုးနှင့် လေဒီဘာသာ ဝေခွဲမရဖြစ်နေတုန်း သစ်ခွအိမ်လေးထဲမှာ အေးဆေးစွာရပ်နေသည့် ဦးမဏိယွပ်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။

အိမ်ကိုမလာပါနဲ့လို့ လေဒီကိုယ်တိုင် ပြောထားသည့် ကြားက ရောက်အောင်လာသည့် လူကြီးကို လေဒီ မုန်းပါသည်။

“လေဒီ”

မဏိယွပ်က သူ့ကားနားမှာရပ်ပြီး သူရှိရာ လှမ်းကြည့်နေသည့် လေဒီကို တွေ့မြင်သွားဟန်ဖြင့် လေဒီရှိရာလျှောက်လာ

သည်။

“အိမ်မှာ လေဒီစာစစ်ယောက်တည်းလား”

သူမေးတာကို လေဒီ မဖြေပါ။

“မာမို့ကိုတွေ့ချင်ရင် ဆိုင်ကိုလိုက်သွားပါ”

“အန်တိုကိုတွေ့ချင်တယ်လို့ ကိုယ်လည်းမပြောရပါလား”

ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ဘာကိစ္စလဲ ပြောပါ”

လေဒီစကားကို သဘောကျစွာ သူရယ်တော့ လေဒီ
သူ့ကို ပိုမုန်းပါသည်။“လေသံကလည်း မာလှချည်လား အဒေါ်ကြီးရဲ့၊ ကို
ရှိမှ လေဒီဆီကိုလာရမှာလားဗျာ၊ ကိစ္စမရှိရင် မလာရတော့ဘူး
ဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားကို လေဒီဆီ မလာနဲ့လို့ပြောထားသားပဲ”

“ကိုယ်မှမနေနိုင်ဘဲ”

“ဟင်”

“လေဒီ သိလား၊ ကိုယ့်ကိုအသည်းပေးပြီး ထွက်

သွားတဲ့ ကောင်မလေးကို ကိုယ် နေ့တိုင်းသတိရနေတယ်”

“အိုး အဲဒါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်လို့ ကြိုးစားနေတာလေ၊ အဲဒီညကတည်းက လေဒီ
ဆိုတဲ့ မိန်းမလှလေးက သူ့အလှတွေနဲ့ ကိုယ့်ကို ညှို့ဝင်ဖမ်းစား
သွားတာ မဟုတ်လား”“ဟာ မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့နော်၊ လေဒီ ဘယ်သူ
ကိုမှ ဘာမှမလုပ်ဘူး”မျက်နှာနီနီလေးနှင့် အကြောက်အကန် အလန့်တကြား
ငြင်းဆန်နေပုံလေးကို မြတ်နိုးစွာ သူ ငေးကြည့်သည်။ ရိုးသား
ဖြူစင်လွန်းသည့် လေဒီကို ချစ်သည်။ လေဒီမှာ ဘာကာလာမှ
မရှိ။ပကတိ အရိုးခံ စိတ်နေသဘောထားကအစ တကယ့်ကို
ဖြူစင်သန့်ရှင်းလွန်း၍ပဲ ပိုမြတ်နိုးရသည်။ နှစ်သက်စွဲလမ်းရသည်။

“ကိုယ် မယုံဘူး”

“ရှင်”

ပြီးနေသည့် မဏိယွပ်မျက်နှာကို အလန့်တကြား မော့

ကြည့်တော့ စိုက်ညှို့နေသည့် မျက်ဝန်းအကြည့်တွေနှင့်အဆုံမှာ
လေဒီရင်တွေ တဒုတ်ဒုတ်မြည်ကုန်သည်။

“လေဒီ ကိုယ့်ကို ဘာမှမလုပ်ဘူးဆိုတာကိုလေ၊ လေဒီ
ကြောင့် ကိုယ်ချစ်တတ်သွားပြီ”

“ဟာ”

“လေဒီကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

“ခင်ဗျား ခင်ဗျား လေဒီကို ဘာတွေလျှောက်ပြော
တာလဲ”

“အမှန်တွေပြောနေတာလေ”

“အို”

သူ့မျက်နှာချောချောဆီကို လေဒီ မကြည့်ရဲတော့ပါ။

“ခင်ဗျားဘာသာ နေခဲ့တော့၊ လေဒီ သွားတော့မယ်”

“ဒါက ဘယ်လဲ”

“အိုး လေဒီလက်ကို လွှတ်ပါ”

“လွှတ်ဆိုနော်”

နေရာက ထွက်ပြေးရန် ခြေလှမ်းပြင်နေသော

လက်လေးတစ်ဖက်ကို မဏိယွပ် ဖျတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်သဖြင့် လေဒီ
ရှက်လန့်စွာ မျက်နှာလေး ရဲရဲနီသွားသည်။

လေဒီက သူမလက်လေးကို မဏိယွပ်လက်ထဲက ရုန်း
ထွက်သည်။ မဏိယွပ်က မလွှတ်။

“လေဒီလက်ကို လွှတ်ဆို”

“ကတိပေးရင် လွှတ်မယ်”

“ဘာကတိလဲ”

“ကိုယ့်အချစ်ကို လက်ခံစဉ်းစားပေးပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိ”

“ဟာ အဲဒါတော့မဖြစ်ဘူး၊ လေဒီ ကျောင်းပြီးအောင်
တက်ဦးမှာ၊ ကျောင်းမပြီးမချင်း အဲဒီကိစ္စတွေ ဘာတစ်ခုမှမစဉ်း
စားဘူး”

“အဲဒါ အရင်တုန်းကပဲ၊ အခု လေဒီနားမှာ ကိုယ်ရှိနေ
ပြီလေ”

သူ့မျက်နှာကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်သည်။

“မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်လိုက်ပါဗျာ”

“လေဒီလက်ကိုလွှတ်”

“ကတိပေးပြီးပြီလို့ သတ်မှတ်လိုက်ပြီနော်”

“မဖြစ်နိုင်တာမပြောနဲ့နော်”

“ဖြစ်နိုင်တာ လေဒီ မသိလို့ပါဗျာ၊ လက်ထပ်ပြီးမှ ကျောင်းဆက်တက်ချင်တယ်ဆိုလည်း ကိုယ်က ခွင့်ပြုမှာပါ”

“ဟာ”

တွတ်တွတ်ရဲသွားသော လေဒီ ရှက်မွန်သွားဟန်ကို အချစ်တို့ဖြင့် နူးညံ့ပျော်ဝင်နေသော နှလုံးသားဖြင့် လှိုက်လှဲမြတ် နိုးစွာ စိုက်ငေးကြည့်ရင်း စိတ်မထိန်းနိုင်စွာ လေဒီ လက်လေးကို ဆွဲယူရှိုက်နမ်းမိသည်။

“အိုး”

“ချစ်တယ် လေဒီရယ်၊ လေဒီနားမှာ ကိုယ် အမြဲရိုနေ မယ်ဆိုတာ အမြဲသတိရနေရမယ် သိလား”

နှုတ်ဆွဲအနေသူတစ်ယောက်လို လေဒီ သူ့ကို ဘာမှမပြော နိုင်။ ဆတ်ခနဲ လေဒီ လက်ကလေးကိုရုန်းယူပြီး ချာခနဲလှည့် အပြေးမှာ ချစ်စနိုးရယ်မောလိုက်သော မဏိယွပ်ရယ်သံတိုးတိုးက

လေဒီနှင့်အပြိုင် အတူလိုက်ပါလာသည်။

“လေဒီ ကိုယ့်စကားကိုမှတ်ထားနော်”

နောက်ပါးမှ ဖျံ့လွင့်လာသော အသံရှင်ကို လေဒီ ၊ နို့ကဲဘဲ သူမအိပ်ခန်းလေးထဲ ပြေးဝင်ကာ အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

ကားစက်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ တဒိတ်ဒိတ်ခနဲနေ သာ ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိရင်း ဘယ်တော့မှ လေဒီဆီကို သူ နီးမလာပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းမိသည်။ သူ ရှိုက်နမ်းသွားသည့် လေဒီလက်ဖြူဖြူနုနုလေးကို ရှက်အမ်းအမ်းငုံ့ကြည့်ရင်း ဖျတ်ခနဲ မလက်လေးကို နောက်ကျောမှာသွက်ကွယ်လိုက်၏။

အခန်း (၇)

“လေဒီရေ ပြီးပြီလားဟေ့”

“လာပြီ မမဝေမီ”

မိုးပြာရောင် ဖျော့ဖျော့နုနု ဝတ်စုံလေးဖြင့် အပေါ်ထပ်
လှေကားအတိုင်း လေဒီ ပြေးဆင်းလာပုံကို ဝေမီ ငေးကြည့်နေ
သည်။

လေဒီက အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင် ပူးပူးစင်စင် နုနုဖပ်ဖပ်
လေး စိုဝင်းလှပနေပုံက မြင်သူတိုင်း ချစ်ချင်စရာဖြစ်သည်။ ဤ
အလှအပများကို ဝေမီတို့ သတိထားမိသလို တခြား သတိထား
မိသူတစ်ယောက်လည်းရှိနေသည်။

ထိုသူက တခြားသူမဟုတ်။

လေဒီကြောက်၍ အိမ်မှာပင်မနေရဲဘဲ ဝေမီရှိရာ ထွက်
ပြေးပုန်းရှောင်နေသည့် မဏိယွပ်ဆိုသည့် ကိုလူချော ဖြစ်သည်။

မာမိက ဝေမီဆီကို သူ့သမီးငယ်ထွေးလေး လေဒီနှင့်
မဏိယွပ်တို့ ဖြစ်ဖျက်ပုံအလုံးစုံကို ဖုန်းဆက်ပြီး သတင်းပေးသည်။

“မာမိတို့အမြင်မှာတော့ သမီးလေး လေဒီက နို့နို့မစင်
သေးတဲ့ ကလေးပေါက်စလေးပေါ့ကွယ်၊ လေဒီကိုယ်တိုင်ကလည်း
တကယ့်ကလေးလေးလိုနေတာ မာမိတို့လည်း သိမြင်နေတာပဲ
သမီးကြီးရယ်၊ အခုတော့ သမီးလေး လေဒီကို မောင်မဏိယွပ်
ဆိုတဲ့ လူငယ်လေးက မေတ္တာရှိနေပုံရတယ်”

“လေဒီသဘောကရော မာမိ”

“မေးမနေနဲ့ သမီးကြီးရေ၊ အခုပဲ အထုပ်အပိုးပြင်ပြီး
သမီးကြီးအိမ် ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မာမိရဲ့”

“မာမိလည်း သေချာမသိပါဘူးကွယ်၊ ဟိုတစ်နေ့က
မာမိတို့လူကြီးတွေ အိမ်မှာမရှိတုန်း မောင်မဏိယွပ် လာတယ်လို့
ဒေါ်စိန် ပြောတာပဲ၊ သူတို့ချင်း ဘာဖြစ်ကြတယ်မသိပါဘူး၊ မာမိ

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သမီးကြီးဆီ ခဏသွားနေမယ်ပြောတာပဲ”

“မာမိ ဘာပြောလိုက်လဲ”

“ခွင့်ပြုရတာပေါ့ကွယ်၊ သမီးလေးကြည့်ရတာ မောင်
မဏိယွပ်ကို ရှောင်နေချင်ပုံရတယ်”

“သူရှောင်နေတော့ရော ဟိုက ဒီအတိုင်း ငြိမ်ပြီး လက်
ပိုက်ကြည့်နေပါ့မလား မာမိ”

“ပြောတတ်ပါဘူး သမီးကြီးရယ်၊ သူတို့ လူငယ်ရေးရာ
ကိစ္စတွေထဲ မာမိလည်း မပါချင်ပါဘူး၊ သမီးကြီးလည်း ကလေး
စိတ်ညစ်အောင် ဘာမှမေးမနေပဲ သူပျော်အောင်သာ ထားလိုက်
ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမိ”

ဤနည်းဖြင့် လေဒီတစ်ယောက် ဝေမီအိမ် ရောက်လာ
သည်။ မာမိက ဘာမှမမေးနှင့်ဆို၍ လေဒီကို ဘာတစ်ခုမှ
မမေးပါ။ လေဒီကတော့ သူထုံးစံအတိုင်း ဝေမီအိမ်ရောက်တာနှင့်
တူ၊ တူမပေါက်စတွေနှင့် လုံးထွေးပြီး တခါခါပျော်နေသည်။

ဒီနေ့တော့ ညီမနှစ်ယောက် ရှေးဝယ်အတူထွက်ကြမည်ဖြစ်

သည်။ ဝေမီ ဈေးဝယ်ချင်၍မဟုတ်။ ညီမလေဒီအတွက် ဈေးဝယ် ထွက်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ သားနှင့်သမီးပါ ဝေမီနှင့်အတူ လိုက်လာသည်။

လေဒီက ကလေးတွေနှင့် ကားပေါ်မှာ ပျော်နေသည်။ ဆေးပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်မဝင်စား။ သူတို့ညီမကားနောက်မှ တခြား ကားတစ်စီး နောက်ယောင်ခံလိုက်လာတာကိုလည်း မသိ။ စင်တာ ရှေ့မှာ ကားရပ်တာနှင့် ဖိုးသားလက်ကိုဆွဲပြီး လေဒီ ကားပေါ်က ဆင်းတော့ မီးမီးက သူ့ကိုပါခေါ်ဖို့ လေဒီကို အော်သည်။

“တီလေး...မီးကိုခေါ်ပါ”

“မီးကို ခေါ်ပါ”

“ကဲ...ကဲ...လာ”

မမဝေမီ ကားပါကင်ရှိရာ ကားကို မောင်းသွားချိန်မှာ လေဒီနှင့် ကလေးနှစ်ယောက် စင်တာထဲ ဝင်နှင့်ကြသည်။ ကလေး တွေက သူတို့ ကစားရတော့မှာကိုသိ၍ ခုန်ပေါက်ပျော်နေသည်။ သမီးက အဆိုးဆုံးဖြစ်သည်။

လေဒီလက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲပြီး ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို စုံခုန်

သည်။ မြူးကြွသည့် တေးသီချင်းသံအလိုက် ကသည်။ လေဒီ မှာ မီးလေးလက်ကို မနည်းဆွဲထားရသည်။

“မီးလေးနော် တော်တော်ကဲနဲ့၊ တီလေးစကား နား မထောင်ရင် နောက်မခေါ်ဘူးသိလား”

“ခစ် ခစ်”

လေဒီကို ကလေးမပေါက်စလေးက မကြောက်။ တခစ်ခစ်ပင် ရယ်လိုက်သေးသည်။

တူဝရိုးသုံးယောက် ဝရုန်းသုန်းကားနှင့်ပင် ကစားကွင်း ရှိရာ ချီတက်သွားကြသည်။

“မဝေမီ”

“ဪ ကိုမဏိယွပ်”

မထင်မှတ်ပဲ ဘွားခနဲ မဏိယွပ်ကို တွေ့လိုက်၍ ဝေမီ အံ့သြမိပေမယ့် စိတ်တစ်ဝက်ကလည်း ဇောဒီရှိရာကို လိုက်လာမှန်း သိလိုက်၏။

“ကျွန်တော်ကို စကားနည်းနည်းလောက် ပြောခွင့် ပြုပါလာဗျာ”

“ဘယ်မှာ ပြောချင်တာလဲ ကိုမဏိယွပ်၊ လေဒီနဲ့ ကလေးတွေ ပါလာတာ အရင်သွားခေါ်ကြမလား”

လေဒီဆိုသည့် ချစ်သူအမည်ကို ကြားတာနှင့် မဏိယွပ် ပြုံးသည်။ ကလေးငယ်နှစ်ယောက်လက်ကိုဆွဲပြီး စင်တာထဲ ဝင်သွားသော လေဒီကို သူမြင်ပါသည်။ တွေ့လည်း တွေ့ပြီးပါပြီ။

ချစ်မြတ်နိုးသော မျက်လုံးလက်လက်တွေနှင့် တိတ်တနိုး ငေးမောစူးစိုက်ကြည့်နေရုံမှတစ်ပါး ချစ်သူလေးနောက်ကို မဏိယွပ် လိုက်မသွားပါ။

သူ့ကို မမြင်လို မတွေ့လို၍ ရှောင်ပုန်းနေမှန်းသိ၍ မချင်မရဲ နှင့် အသည်းယားစွာ လေဒီကို ဘယ်မှထွက်မပြေးနိုင်အောင် သူရင်ခွင်ထဲ ကျုံးပွေထားချင်တာ သူပဲ သိပါသည်။

“နေပါစေဗျာ၊ ကျွန်တော် မဝေမီကိုပဲ အရင်ပြောချင်တာပါ”

“ဒါဖြင့်လည်း လာလေ၊ ဟိုမှာ ကော်ဖီဆိုင်ရှိတယ်၊ အဲဒီနေရာလေးမှာပဲ ပြောကြတာပေါ့”

ဝေမီကပဲ မဏိယွပ်ကို ဦးဆောင်ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဖြူစင်

ကြည်လင် ဝင်းမွတ်နေသည့် အသားအရေ၊ ယောက်ျားပီသ၍ တည်ကြည်ခန့်ညားသော ဥပဓိရုပ်က ချောမောမှုအပြည့်၊ ဝေမီလည်း မဏိယွပ်အကြောင်း သိသင့်သလောက်သိပြီးပါပြီ။

ညီမဖြစ်သူ လေဒီနှင့်ဆိုလျှင် လိုက်ဖက်သော ချစ်သူစုံတွဲ လေးအဖြစ် ငြင်းပယ်စရာမရှိ။ လက်ခံသင့်သော လူတစ်ယောက် အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပါသော်လည်း ကာယကံရှင် လေဒီသဘောက ရှိသေးသည်။

ကော်ဖီဆိုင်လေးမှာ စကားတွေ ဟိုရောက်ဒီရောက် ပြောရင်း မဏိယွပ်မှာ မိဘနှစ်ပါးစလုံးမရှိတော့တာ၊ ဆွေမျိုး တွေအားလုံး နိုင်ငံခြားမှာသာနေကြ၍ သူ့ဘစ်ယောက်တည်း လူယုံ လည်းဖြစ် ဦးလေးလည်း တော်စပ်သော ဦးပြီးဆိုသည့် အဘိုးကြီး၊ ထမင်းချက်တစ်ယောက်၊ တပည့်မောင်တူးဆိုသည့် ချာတိတ် တစ်ယောက်နှင့် နေတာကအစ သိခွင့်ရလာသည်။

မဏိယွပ်ပိုင် မိုးကုမ္ပဏီက အောင်မြင်ကျယ်ပြန့်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်မှန်း ဝေမီသိသလို လေဒီက မသိ။ သိလည်း စိတ်ဝင်စားမည်မထင်။

“ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထားပြီး အားနာနာနဲ့ပဲ ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက်များကို မဝေမီကိုပဲ ပြောပါရစေလားဗျာ”

“ပြောပါ ကိုမဏိယွပ်”

“ဒီလိုပါ လူကြီးမိဘတွေ သဘောတူမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် လေဒီကို မဝေမီမိဘတွေ စိတ်တိုင်းကျ တောင်းရမ်းလက်ထပ်ပါရစေလားဗျာ”

“ဒီစကားကို မဝေမီကတစ်ဆင့် မိဘတွေကို ပြောကြားကမ်းလှမ်းပေးပါလို့ အကူအညီ တောင်းချင်တာပါ။ အခုလောလေဆယ် မဝေမီသဘောကိုရော ကျွန်တော် သိခွင့်ရမလား”

မဏိယွပ်မျက်နှာချောချောပေါ်မှာ အနေရခက် အားနာသော စိုးရွံ့မှုကို မြင်ရသည်။ ဝေမီကတစ်ဆင့် ညီမငယ် လေဒီကို လူကြီးမိဘအလိုကျ တောင်းရမ်းလက်ထပ်ဖို့ နားဖောက်ကမ်းလှမ်းသူ၏ ဖြူသောမျက်နှာက နီမြန်းနေပုံကို ဝေမီ ရယ်ချင်ပေမယ့် မရယ်ပါ။

“ဝေမီ သဘောထားက အဓိကမကျပါဘူးရှင်၊ လေဒီကိုမဏိယွပ်တို့ အဆင်ပြေဖို့ကသာ အရေးကြီးတာပါ။ လေဒီ

သဘောကို အရင်မေးကြည့်ပါဦး”

ညီမငယ်သဘောထားကိုသိနေ၍ ဝေမီ ထိုမျှသာပြောနိုင်သည်။

“လူကြီးတွေ သဘောတူတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ချင်း ပြေလည်အောင် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြမှာပါ မဝေမီ”

“ဒါပေမဲ့ လေဒီကျောင်းကိစ္စက”

“အဲဒါလည်း ကျွန်တော် သေချာစဉ်းစားပြီးပါပြီ။ လက်ထပ်ပြီးမှ ကျောင်းဆက်တက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကြိုငြိမှာပါ။ အရေးကြီးတာက ကျွန်တော် လေဒီကို အဆုံးအရှုံးမခံနိုင်ဘူးဗျာ၊ လက်ထပ်ပြီး သူ ကျွန်တော့်နားမှာပဲ အတူရှိစေချင်တယ်”

ဝေမီ ဘာတစ်ခုမှ နှုတ်မလွန်ရဲပါ။ လေဒီစိတ်ကို သိ၍လည်း ဖြစ်သည်။

“ကိုမဏိယွပ် သဘောထားကို ဝေမီကတစ်ဆင့် မာမီတို့ကို အသိပေးကမ်းလှမ်းတာလောက်တော့ ဝေမီဘက်က ကူညီနိုင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျန်တဲ့အပိုင်းကတော့ လေဒီစိတ်တိုင်းကျသာ

ဆုံးဖြတ်နိုင်တာမျိုးပါ။ မာမိတို့က လေဒီအိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို အတင်းအကျပ် ဖိအားပေးမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကာယကံရှင်၊ သာ အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားပါလို့ပဲ ဝေခိုဘက်က အကြံပေးနိုင်ပါတယ်။”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်။ မဝေမီ အကြံပေးတာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ လေဒီအချစ်ကိုရဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားမှာပါ။”

“လွယ်မယ်တော့ မထင်ဘူးရှင်၊ လေဒီစိတ်က တကယ်ကလေးပေါက်စလေးလို ဖြူစင်ရိုးသားလွန်းလို့ ဒီလိုအတွေ့အကြုံက သူ့အတွက် စိတ်ညစ်စရာ စိတ်ရှုပ်စရာလို့ ထင်နေတယ်။”

“ကျွန်တော့်ကို မတွေ့ချင်လို့ မဝေမီဆီမှာ သူလာပုန်းနေကတည်းက ကျွန်တော် သိပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် ပုန်းဆက်ရင်လည်း သူ့ဖုန်းကို စက်ပိတ်ပစ်ကယ်လေ။”

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း။”

ပြောပြီး မဏိယွပ် ရယ်သည်။

တိုးတိတ်နူးညံ့သော ရယ်မောသံထဲမှာ ချစ်ခြင်း မြတ်နိုးမှု

ခြင်းတွေ လျှံဝေနေခြင်းကို ဝေမီသိနေသည်။

“သူ့စိတ်ထဲ ကျွန်တော်ကို အဲဒီလိုလုပ်ပြီး ရှောင်ပုန်းနေလိုက်ရုံနဲ့ လွတ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေပုံရတယ်ဗျာ။”

“အဟွန်း။”

ပြီးနေသည့် မဏိယွပ်မျက်နှာချောချောကို ဝေမီ ငေးကြည့် ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ဦးတည်းသောသား၊ ချမ်းသာပြည့်စုံသည့် လူယဉ်ကျေး ခေတ်ပညာတတ်သော လူငယ်တစ်ယောက်ပီပီ သူဖြစ်ချစ်တာကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးရယူမည့်ဟန်က အထင်သား ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ချယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိနေသော လူတစ်ယောက်အဖြစ် စိတ်ဓာတ်ရေးရာနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်အပိုင်းမှာ ခိုင်မာတိကျသည်။

“မဝေမီ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် လေဒီနဲ့ စကားပြောပါရစေ၊ အချိန်တစ်နာရီထက် နောက်မကျဘဲ မဝေမီ အိမ်အရောက် ပြန်ပို့ပေးမှာပါ။”

“လေဒီက လိုက်မယ်မထင်ဘူး။”

“မဝေမီကသာ ခွင့်ပြုပေးပါ။ လေဒီလိုက်အောင် ကျွန်တော် တတ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီလိုမှမလုပ်ရင် သူနဲ့ ကျွန်တော် ဆုံဖို့ကလည်း မလွယ်ဘူးလေ”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝေမီအိမ်ကို လာတွေ့နိုင် ပါတယ်”

“သင့်ခံယူ မဝေမီ၊ မဝေမီခွင့်ပြုရင် ကျွန်တော် လေဒီကို လာတွေ့ပါရစေ”

“လာတွေ့နိုင်ပါတယ်ရှင်၊ အခုလည်း လေဒီလိုက်မယ် ဆိုရင် ကိုမထီယွပ် လေဒီကို ခေါ်သွားနိုင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

လေဒီအုပ်ထိန်းသူ အဖြစ်ရှိနေသော ဝေမီထံမှ ခွင့်ပြုချက် ရသဖြင့် မထီယွပ် ပျော်သွားသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် စိတ်ကြိုက်ပျော်နေသည့် လေဒီကို စီးကရက်သောက်ရင်း စိတ်ရှည် စွာ သူ စောင့်သည်။

ဝေမီက မထီယွပ် စောင့်နေတာသိသဖြင့် အားမရ နေသည်။ ကလေးတွေနှင့် လေဒီကို ခွဲထုတ်ဖို့ အကြံထုတ်ရသည်။

ဒါမှ လေဒီကို စောင့်နေသည့် မထီယွပ်နှင့် တွေ့ပေမည်။

“လေဒီရေ ညကျရင် တီဗွီကြည့်ရင်းစားဖို့ မုန့်လေး ကလေး ဆင်းဝယ်ပေးပါဦးကွယ်၊ ကလေးတွေကို မမ စောင့်နေ မယ်”

“ပြန်မှပဲ တစ်ခါတည်း ဝယ်ကြတာပေါ့ မမဝေမီရဲ့၊ ဖိုးသားအတွက် ချောကလက်လည်း ဝယ်ယူရဦးမှာ”

လေဒီက ဝေမီကို တစ်ချက်ပင်လှည့်မကြည့်ပဲ ပြန်ပြော တော့ ဝေမီစိတ်အိုက်သွားသည်။ ဒီနည်းမဟန်လျှင် နောက်တစ်နည်း အကြံဉာဏ်ထုတ်ရန်သာ ရှိသဖြင့် နောက်အကြံကို စဉ်းစားရ ပြန်သည်။

“ကဲ သားတို့ သမီးတို့ ကစားကြတာတော်ပြီ၊ မာမီ တို့ တီလေးနဲ့အတူ ဈေးဝယ်ကြမယ်၊ လာကြ”

ကလေးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ လေဒီပါလာသည်။ ဝေမီက မထီယွပ်ကို မြင်ပေမယ့် လေဒီက မမြင်၊ ကလေးနှစ်ယောက် လက်ကိုဆွဲပြီး ဝေမီက မသိမသာ လူခွဲထုတ်ပစ်သည်။

“လေဒီရေ သားအတွက် ချောကလက်သွားယူစမ်းပါ

ဦးဟယ်၊ မမ ဒီမှာ ညစာအတွက် ဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဖိုးသား လာ”

“ဟင့်အင်း၊ မာမိနဲ့ပဲနေမယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

လေဒီအတွက် ကံဆိုးချင်တာလား၊ ကံကောင်းချင်တာလား မသိတော့၊ ဖိုးသားက ဝေမိုးနားမှာ ကပ်ခဲ့ပြီးကျန်ရစ်တာမို့ လေဒီတစ်ယောက်တည်း ခွဲထွက်လာခဲ့သည်။

အစ်မဖြစ်သူကိုယ်တိုင် မဏိယွပ်လူဖြစ်သွားခြင်းကို မသိလိုက်၊ ချောကလက်ဝယ်မည့်နေရာ အရောက်မှာ လေဒီအရပ်ကြိုရောက်နေသည့် လူတစ်ယောက်ကြောင့် လေဒီ မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားသည်။

ဟိုလူကြီးပါလား။

“လေဒီ”

နေရာက ချာခနဲ လှည့်ပြေးမည့်အကြံက မဏိယွပ်၏ ခေါ်သံနှင့်အတူ အနားရောက်လာသည့် ခြေလှမ်းကျကြီးများကြောင့် စိတ်ညစ်သွား၏။

“တစ်ယောက်တည်းလားဟင်”

တိုးတိတ်စွာ ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ ပြောပြီးမှ လေဒီအဖျားကို သိသည်။ ဖျော့သင်းမွေးသော ကိုယ်သင်းရနံ့နှင့် ငုံ့ဖိုးစူးစိုက်ကြည့်လာသည့် မျက်ဝန်းအစုံအောက်မှာ လေဒီ မွန်းကျပ်သွား၏။

“နှစ်ယောက်တွဲသွားနိုင်ဖို့ အခုမှ ကြိုးစားတုန်းပါဗျာ၊ ကိုယ့်ကို လေဒီက ဘယ်အထိအောင် နှိပ်စက်ထားဦးမှာလဲဆိုတာ ပြောပါဦးဗျာ”

တိုးတိတ်သော သူ့အသံက ညင်သာသိမ်မွေ့သည်။ နူးညံ့သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ထုံးမွှမ်းထားသော အသံဖြစ်သည်။

“လေဒီက ဘာနှိပ်စက်လို့လဲ”

“ဖုန်းဆက်တော့လည်း စက်ကို ပိတ်ပစ်တယ်၊ လူလာတော့လည်း ထွက်မတွေ့ဘူး၊ မဝေစီအိမ်မှာ သွားနေတာလည်း ကိုယ့်ကို ရှောင်နေချင်လို့ မဟုတ်လား”

“ကိုယ့်အစ်မအိမ် ကိုယ်သွားနေတာ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“လွမ်းတယ်”

“ဟင်”

“မတွေ့ရတာ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိပြီလဲ၊ ကိုယ့်ရင်ထဲ ဘာတွေ
ဘယ်လိုဖြစ်နေလည်း လေဒီသိလား”

“လေဒီ သွားတော့မယ်”

“ကိုယ်ပါ လိုက်မှာပေါ့”

“အို ဘယ်ကိုလိုက်မှာလဲ”

“လေဒီ သွားမယ့်နေရာကိုလေ”

မဏိယွပ်မျက်နှာချောချောကို လေဒီ အလန့်တကြား
မော့ကြည့်မိသည်။ စူးတောက်သည့် မျက်လုံးတွေနှင့် တင်းပြတ်
နီရဲသည့် နှုတ်ခမ်းလွှာအစုံက ပြောရင်ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်မည့်
ပုံစံနှင့်ဆိုတော့ လေဒီ ငိုချင်သွားသည်။

အနားမှာက မမဝေမီ မရှိ။

ဖိုးသားနှင့် မီးလေးလည်း မရှိ။

“လေဒီ”

“ဟင်”

“ကိုယ်နဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါ၊ လေဒီကို ကိုယ်ပြောစရာ
ရှိတယ်”

“ဟင့်အင်း၊ လေဒီ မလိုက်ဘူး”

“လေဒီ ခေါင်းယမ်းတော့ သူပြုံးသည်။

“ဇွတ်အတင်း ပွေ့ခေါ်သွားမှထင်တယ်”

“ခင်ဗျားနော်”

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း”

ကြောက်ရွံ့နောက်တွန့်သွားသော လေဒီကို ချစ်စဉ်း
သူရယ်မိသည်။ ဘယ်လိုနေနေ ချစ်စရာကောင်းသည်။ သူ့ကို
ကြောက်နေတာကိုလည်း ပိုအသည်းယားသည်။ ဖျတ်ခနဲ လေဒီ
လက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“လာ၊ ကိုယ့်နောက်လိုက်နဲ့”

“အို ဒါက ဘယ်လဲ၊ လေဒီလက်ကို လွှတ်”

“ဟိုမှာ လူတွေဝိုင်းကြည့်နေတာ မရှက်ဘူးလား၊
တော်ကြာ ရုပ်ရှင်ရိုက်ထင်ပြီး ဝိုင်းကြည့်နေမှ ခက်မယ်၊ လာ”

သူက ခြိမ်းခြောက်ပြီး လေဒီလက်ကိုဆွဲသည်။ လေဒီက
ရုန်းဖယ်ရင်း တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် သူမလက်ကို ပြန်ဆွဲသည်။
မဏိယွပ်က မလွှတ်။

“လွတ်”

“ဟင့်အင်း မလွတ်ဘူး”

လူတွေ ကြည့်မှာစိုးတာနှင့် အသံကျယ်ကျယ်မအော်ရဲသော လေဒီခမျာ ရုန်းရင်းကန်ရင်းနှင့်ပင် မထိယွပ် ဆွဲခေါ်ရာ ပါသွားသည်။

“ကားပေါ်တက်”

“အိုး ဘာလို့တက်ရမှာလဲ”

“ပြောမရရင် ပွေ့တင်မှာနော်”

“ဟာ...ခင်ဗျားနော်”

“ဟိတ်...ဒါကဘယ်လဲ၊ လာခဲ့”

“အိုး...မာမီ”

စွေခနဲ လေဒီကိုယ်လေး မထိယွပ်ကားပေါ် ရောက်သွားသည်။ ဂျက်မွန်ပြာစေပြီး ဒေါသလေးတွေဖြစ်နေချိန်မှာ မထိယွပ်ကားက နေရာမှ ဝေါခနဲ ခြေထွက်သွားသည်။

အခန်း (၈)

“ဒါက ဘယ်ကိုလဲလို့”

လေဒီမျက်နှာလှလှလေး မကြည်မသာ တင်းမာမှုန်ကုပ်နေသလို နှုတ်ခမ်းလေးကလည်း စုထော်ကောက်ချိတ်နေပုံကို မထိယွပ်က လှမ်းကြည့်ရင်း မြတ်နိုးစွာ ပြုံးပါသည်။

ကောင်မလေး သူ့ကို စိတ်ဆိုးနေပုံကို သဘောကျ၍ပါ။

“ရောက်တော့ သိမှာပေါ့ဗျာ၊ စိတ်ချပါ လေဒီ သဘောမတူပဲနဲ့ လေဒီကို ကားတင်မပြေးပါဘူးဗျာ”

“ခင်ဗျားစကားကို မယုံပါဘူး”

ပြုံးနေသည့် မထိယွပ်မျက်နှာကို လေဒီက မကျေမနပ်ဖြင့် စွေစောင်းကြည့်လျက်ဆိုတော့ မထိယွပ် ပြုံးလျက် လေဒီကို

လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုမယုံတာပါလိမ့် ချာတိတ်ရယ်”

“ခင်ဗျားစကားကရော ယုံချင်စရာရှိလို့လား၊ အခုပဲ
လေဒီကို ခင်ဗျားသဘောနဲ့ ခင်ဗျားကားပေါ် ဆွဲတင်လာပြီးတော့”

သူထံ ဒိုင်းခနဲရောက်လာသည့် လေဒီမျက်စောင်းဆုကို
ကျေနပ်စွာခံယူရင်း လေဒီ စကားကို သဘောကျစွာ သူရယ်
ပါသည်။

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း”

“အဲဒါက လေဒီကို သိပ်လှတဲ့နေရာလေးတစ်ခုကို
လိုက်ဖို့ချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ပါဗျာ”

“ဘာစေတနာလဲ၊ မယုံပါဘူး”

“ဪဗျာ အခုမှခက်နေပါပြီ၊ ကိုယ်ဘာပြောပြော
မယုံဘူးချည်း ပြောနေတော့မယ်ထင်တယ်”

“လူကို အနိုင်ကျင့်တာ”

“ဟေ့ ကိုယ်ကို အဲဒီလိုမပြောရဘူးလေ၊ ငရဲကြီးတတ်
တယ်၊ လေဒီကို ချစ်လို့ဆိုတာ သတိရဦးမှာပေါ့”

“ဘာမှ သတိမရဘူး”

လေဒီက မဏိယွပ်ကို မကျေနပ်။

“ကိုယ်ကတော့လေ လေဒီကို အချိန်တိုင်း နေ့တိုင်း
သတိရတယ်”

“အပိုတွေ”

“အဟွန်း၊ ကိုယ်ပြောတာ မယုံပြန်ဘူးလား”

လေဒီက နှုတ်ခမ်းစုမပျက်။

မျက်လုံးထဲမှာ ပြုံးနေသည့် မဏိယွပ်မျက်နှာနှင့် တွဲပြီး
ဇာလီဝင့်ထည်မျက်နှာကို ပြေးမြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်မိသေးသည်။

လေဒီကို ပြောသလိုပဲ ဇာလီဝင့်ထည်ကို ဘာတွေညာချွဲ
သည်မသိ။ ဟိုက ကိုကိုချင်း မိုးမွန်နေသည်။ ဒါကို မဏိယွပ်
ဆိုသည့် လူကြီးက လေဒီ မသိဘူးဟု ထင်နေပုံရသည်။

လေဒီကို ချစ်ပါရစေ၊ ကြိုက်ပါရစေ ဘာညာသာရကာ
တွေ လာညာချွဲနေသည့် မဏိယွပ်ဆိုသည့် လူကြီးကို လေဒီ
မယုံ။

“လေဒီ”

“လေဒီ နာမည်ကို မခေါ်ပါနဲ့”

“ခက်နေပါလားဗျာ”

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း”

ပြီးနေသည့် မျက်နှာကို မုန်းမုန်းဖြင့် မျက်စောင်းထိုးတော့ မဏိယွပ်ဆိုသည့် လူကြီးက ရယ်သည်။

“ချစ်တယ်”

“ဇာလီဝင့်ထည်ကို သွားပြော”

“ဘယ်သူ”

ထူထဲသော မျက်ခုံးအစုံကိုပင့်လျက် တအံ့တဩ မေးဆိုက ဇာလီဝင့်ထည်ဆိုသည့် နာမည်ကို တကယ်ပဲ မကြားလိုက်လို့ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် လေဒီနှုတ်ဖြားက ဇာလီဝင့်ထည်အမည်ကို ကြားလိုက်ရ၍ပဲ အံ့ဩထူးဆန်းသွားခြင်းလား ဆိုသည်ကိုက ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်သာ သိပါလိမ့်မည်။

“ဇာလီဝင့်ထည် ဟုတ်လား”

လေဒီက ထပ်မဖြေပဲငြိမ်နေတော့ မဏိယွပ် နှုတ်ဖြားက ဇာလီဝင့်ထည်အမည်ကို သူသာသာပဲ ထုတ်ဖော်ပါသည်။

ဒီလိုပဲဖြစ်ရမည်ပေါ့။

ဇာလီဝင့်ထည်ဆိုတာ ဦးမဏိယွပ်ဆိုတဲ့ လူကြီးကို ကိုကိုချင်းထပ်အောင် ခေါ်နေတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။

“သူနဲ့ကိုယ် ဘာမှမဆိုင်ဘူးနော် လေဒီ၊ သူ့ကြောင့် ကိုယ်အပေါ်မှာ အထင်လွဲ စိတ်ကောက်နေတာဆိုရင် အခုထဲက ကိုယ် ဘယ်သူနဲ့မှ ဘာမှမဆိုင်တဲ့အကြောင်း ကြိုရှင်းတယ်”

“ဘယ်သူကမှ ရှင်းမပြနိုင်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကို ဇာလီဝင့်ထည်လူကြီးဆိုပြီး အမြင်ကတ်တာနဲ့ မုန်းချင်နေတာမဟုတ်လား”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ကိုယ်နဲ့ဆိုင်လို့ ရှင်းနေရတာလေ၊ ဇာလီနဲ့ကိုယ် ခင်တယ်ဆိုတာကလည်း သူ့အဖေနဲ့ကိုယ်က လုပ်ငန်းသဘောအရ ဆက်စပ်ပတ်သက်နေတဲ့ လူခင်တွေဖြစ်နေလို့ သူမိသားစုနဲ့ ခင်မင်တယ်ဆိုရုံလောက်ပဲ”

ခေါ်ပုံကိုက ကိုကိုတဲ့။

နားထဲမှာ ပိုးကြူစကားကို ပြန်ကြားပေမယ့် ဇာလီဝင့်ထည်

အကြောင်း ဆက်မပြောချင်တာနှင့် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ပါသည်။

“ဟိ”

“ကဿီ”

ခြံဝန်းမြင့်မြင့်မားမား ခတ်ထားသော ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခု ရှေ့မှာ ကားကိုရပ်ပြီး ဟွန်းရှည်တစ်ချက် တီးသံအဆုံးမှာ ခြံဝန်း တံခါးကြီးက သူ့အလိုလို ပွင့်သွားသည်။

ကွန်ကရစ်လမ်းအတိုင်း မဏိယွပ်က သူ့ကားကြီးကို မောင်းတက်သွားတော့ ခမ်းနားလှပစွာ အဆန်းတကြယ် ပြင်ဆင် ထားသည့် လှပသောဥယျာဉ်တစ်ခုက လေဒီကို ငေးနေဖြစ်သွား အောင် ညှို့ဖူဖမ်းစားပါသည်။

လှလိုက်တာ။

နှုတ်ဖျားက ဖွင့်ဟထုတ်ဖော်ခြင်းမပြုသော်လည်း လေဒီ စိတ်ထဲမှာတော့ တိတ်တဆိတ် အသိအမှတ်ပြုလိုက်မိသည့်အထိ ငွေအကုန်ခံပြီး စိတ်ကြိုက်ပြုပြင်ဖန်တီးထားသည့် ပန်းဥယျာဉ်က စိတ်ဝင်စားစရာ လှပခမ်းနားနေသည်။

“ကဿီ”

ကားကို နှစ်ထပ်တိုက်ဖြူကြီးရှေ့မှာရပ်ပြီး မဏိယွပ် ကိုယ်တိုင် လေဒီဘက်က ကားတံခါးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပေး သည်။

“မဏိရတနာက သူ့သခင်မကို လိုက်လံစွာကြိုဆိုပါ တယ်ဗျာ”

“အိုး ဒါက ဘာစကားကြီးလဲ”

“လေဒီကို မဏိယွပ်ဆိုတဲ့ ကိုယ်က ကိုယ့်ကိုရော ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ မဏိရတနာကိုရော အပိုင်ပေးအပ်ပါရစေလို့ ပြောတာပါဗျာ၊ ကိုယ် လေဒီကို လက်ထပ်ပါရစေ၊ လက်ထပ်ခွင့် ပြုပါ”

အလေးနက်ဆုံး၊ အတည်အခန့်ဆုံးစကား ဆိုသူက လေဒီ မျက်နှာလေးကို ရွန်းရွန်းစက်စက် မျက်နှာဝန်းတွေနှင့် စူးစိုက် နက်ရှိုင်းစွာ စကားဆိုနေပုံက လေဒီကို အချစ်ရေးမှာ ဘာတစ်ခုမှ အတွေ့အကြုံမရှိသူလေးအတွက် ရင်တဖိုဖို အသည်းနှေးစရာ ဖြစ်ပေမယ့်...

လေဒီစိတ်ထဲမှာ မဏိယွပ်ထံမှ စကားလုံးနှင့် ချစ်မြတ်နိုး

ဟန် မျက်လုံးလက်လက်တွေကြားမှာ အသက်ရှူမှန်းကျပ်ကျပ်ကြီး
ဖြစ်သွားတာသ မျက်နှာလှလှလေး အနေရခက်စွာ ရှက်အမ်းသွား
ပါသည်။

“လေဒီ”

“အို လေဒီလက်ကို လွှတ်ပါ”

“ချစ်တယ် ကလေးရယ်”

“အို”

ဖြူနုအိထွေးသော လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ
ဆွဲယူရှက်နမ်းလိုက်ပုံက လျင်မြန်လှတာဖို့ လေဒီကိုယ်လေး တွန့်ခွာ
ဖြစ်သွားကာ သူမလက်ကလေးကို မထိယွပ်လက်ထဲက ဆွဲယူဖို့
ကြိုးစားပေမယ့်မရပါ။

“လာ လေဒီ၊ ကိုယ်ရဲ့ဒေင်ဥယျာဉ်ထဲ လိုက်ပြမယ်”

“ဒေင်ဥယျာဉ်”

“ကိုယ်ပေးထားတဲ့ နာမည်လေ၊ လေဒီသဘောမကျ
လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ နာမည်လေးက လှလို့ပါ”

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း”

လေဒီက ဟန်ဆောင်ခြင်းမရှိ။

သူမစိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ခံစားချက်ကို မကွယ်မဝက်
တမ်း ချပြောတက်သော ဖြူစင်ရိုးသားမှုကို မြတ်နိုးစွာ မထိယွပ်
ရယ်သည်။

သူတွေ့ဖူးသည့် မိန်းကလေးတွေနှင့် လေဒီက မတူ။
မာယာပရိယာယ်မရှိ။ သူမက ဖြူစင်ရိုးသားသည်။ ဆွဲဆောင်
စည်းရုံးခြင်းမရှိ။ မရိုးသားသည့် အမူအရာ ကင်းသည်။

“ဒေင်ဥယျာဉ်ထဲမှာ အချစ်နတ်သမီးလေးကို အချစ်နတ်
သားလေးက ချစ်ပါရစေ၊ ကြိုက်ပါရစေလို့ ချစ်ခွင့်တောင်းပါရ
စေဗျာ”

“အချစ်အကြောင်း မပြောပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လေဒီ မကြိုက်လို့ပေါ့”

မထိယွပ် လေဒီကို စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘာကို မကြိုက်တာလဲ၊ စကားကိုလား၊ ကိုယ့်ကိုလား”

“နှစ်ခုစလုံးပဲ”

“ဆိုးတယ်ကွာ”

“ခင်ဗျားလောက် ဘယ်သူမှ မဆိုးဘူး၊ လေဒီလက်ကို လွှတ်”

“ချစ်တယ်လို့ပြောရင် လွှတ်မယ်လေ”

“ချစ်မှ မချစ်ဘဲ”

“ဒါဆို လွှတ်လို့မဖြစ်ဘူးဗျာ၊ ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်ဆို တဲ့သူကိုမှ ကိုယ်က လွှတ်ပေးမှာ”

မထိယွပ်ဆွဲခေါ်ရာ အတူလိုက်ပါလာရင်း လေဒီက မထိယွပ်စကားကို သဘောမကျသလို သူ့မျက်နှာချောချောကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

“တခြားကောင်မလေးတွေကိုလည်း ဒီလိုပဲ အကျပ်ကိုင် ခဲ့တာလား”

“ဗျာ”

ငုံ့မိုးကြည့်လာသော မျက်နှာချောချောနှင့် ပင့်မော့ကြည့် သော မျက်နှာလှလှလေးတို့ လမ်းခုလပ်မှာ အားပြင်းစွာဆုံမိကြ၏။

“လေဒီ ကိုယ့်ကို ဘာပြောလိုက်တယ်”

“တခြားမိန်းကလေးတွေကိုရော ဒီလိုပဲ အကျပ်ကိုင် ခဲ့တာလားလို့ မေးတာ”

“အကျပ်ကိုင်တယ်”

ထိုစကားကို မထိယွပ်စိတ်ထဲမှာ ဆန်းကြယ်စွာ လှပသော လေဒီမျက်ဝန်းထဲ စူးစိုက်အဖြေရှာကြည့်တော့ အပြစ်ကင်းစင် ရိုးသားသည့် မျက်ဝန်းတွေနှင့်အဆုံမှာ မထိယွပ်ရင်ထဲ နွေးခနဲ လှိုက်ဖိုသွားသည်။

ချစ်လိုက်ရတာ လေဒီရယ်။

“ဘာလို့ ကိုယ်အပေါ်မှာ ဒီလိုအတွေးမျိုး တွေးရ တာလည်း ကလေးရယ်”

“တခြား မိန်းကလေးတွေလည်း လေဒီလို အကျပ်ကိုင်ခံ ရတယ် ထင်လို့ပေါ့”

“ဖြစ်ရလေဗျာ”

ချစ်စနိုး သူ ညည်းတွားမိသည်။

ပြီးနေသည့် မထိယွပ်ကို လေဒီက ဂရုမစိုက်။ သူမ

စိတ်ထဲရှိတာကို ဆက်ပြောသည်။

“မချစ်ဘူးပြောလို့ ပေးမလွှတ်ဘဲ သူများလက်ကို ကိုင်ထားတာ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိပြီလဲ မသိဘူး”

ကြံဖန်ပြီး တွေးတက်သော လေဒီစကားကို အသည်း ယားစွာ လေဒီမျက်နှာလှလှလေးကို မဏိယွပ်စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက် သည်။

“ဘာလို့လဲ မမေးတော့ဘူးလား”

လေဒီ မဖြေ။

မဏိယွပ်ကပဲ သူပြောချင်တာကို ဆက်ပြောသည်။

“လေဒီမမေးလည်း ကိုယ်ကဖြေချင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကိုယ့်ကို မချစ်ဘူးပြောလို့ တခြားဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ အကျပ်ကိုင်ပြီး လက်ကို ညှာကိုင်နေစရာမလိုဘူးလေ၊ ဘာဖြစ်လို့ မလိုတာလဲဆိုတော့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ သူတို့အားလုံးက ကိုယ့်ကို ချစ်တဲ့သူချည်းဖြစ်နေလို့ပေါ့”

မျက်နှာလေး ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ကိုယ်ပြောတာ ယုံလား”

မယုံဘူးဟု ဒီတစ်ခါတော့ လေဒီ မပြောပါ။ မဏိယွပ် ဆိုတာနှင့် အသေရရ၊ အရှင်အရရ လိုချင်နေကြသည့် ဇာလီဝင့်ထည် လို မိန်းမတွေ များစွာရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူတို့လို မိန်းကလေးတွေကြောင့် ဣန္ဒြေရှင် တခြား မိန်းကလေးတွေပါ ထိခိုက်နစ်နာရသည်။

“လေဒီ”

“လေဒီ ပြန်မယ်”

“ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးလို့ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားတွေဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ လေဒီ မပါဘူး ဦးမဏိယွပ်”

“သိတယ်လေ၊ သိလို့ပဲ တန်ဖိုးထားပြီး အမြတ်တနိုး ချစ်ခွင့်တောင်းပြီး လက်ထပ်ပါရစေလို့ ပြောနေတာပေါ့ဗျာ၊ လေဒီကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

“ဒါပဲ ခဏခဏ ပြောမနေပါနဲ့”

“ကိုယ်ကပြောချင်နေတာကိုး”

“မပြောနဲ့”

“ကဲ ဒါဖြင့် တခြားအကြောင်းပြောမယ်၊ လေဒီကို လက်ထပ်ပါရစေ”

“အို ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကိုယ့်ချစ်သူဆီမှာ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာလေ”

ပါးစပ်ကချည်း လက်ထပ်ပါရစေဟု ခွင့်တောင်းခြင်း မဟုတ်။ လေဒီရှေ့မှာ ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပုံကြောင့် လန့်ဖျပ်ပြီး လေဒီပါ သူနှင့်မျက်နှာချင်ဆိုင် ကမန်းကတန်း ခူးထောက်ထိုင်ချ လိုက်တော့ မဏိယွပ်ပြီးသည်။

ချစ်စရာကောင်းသည့် ကလေးမလေးပဲ။

“ချစ်တယ် လေဒီရယ်”

“ဦးမဏိယွပ်”

“အို”

လေဒီတစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးကျယ်ပြန့်သော မဏိယွပ် ရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲ ရောက်သွား၏။ လွှတ်အောင်ရုန်းရင်း စိမ်းမြ သော မြက်ခင်းပြင်ပေါ် အရှိန်မထိန်းနိုင်ပဲ နှစ်ယောက်စလုံး လဲမြဲ ထွေးလုံးသွားသည်။

“လေဒီ”

“ဦးမဏိယွပ်”

“ချစ်တယ်ကွယ်”

အုပ်စိုးကျလာသည့် မျက်နှာချောချောအောက်မှာ လေဒီ တစ်ကိုယ်လုံး ရှက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် ထူထပ်နုနစ်သွားလျက် သူ့ကိုယ်ကြီးကို ယောင်ယမ်းဖက်တွယ်ထားလိုက်မိသည်။

သင်းပျံ့သော ကိုယ်သင်းရနံ့ဖျော့ဖျော့က ရောင်စုံ ယန်းဥယျာဉ်ထဲက ယန်းရနံ့တွေကြားမှာ ထူးခြားသိပ်သည်းစွာ လေဒီ ရင်ခုန်သံတွေက မြန်ဆန်နွေးထွေးသွားစေသည်။

နီရဲစိုစွတ်သည့် မဏိယွပ်နှုတ်ခမ်းတွေက လေဒီနှုတ်ခမ်း ဖူးဖူးလေးကို စကားဆိုခွင့်မပြုဘဲ အတင်းကျပ်ဆုံး နှောင်ဖွယ်ပါသည်။ ဖြူဖွေးသော လည်တိုင်နုလေးနှင့် နူးညံ့သော အသားဆိုင်အနံ့ ရှိုက်နမ်းလာသော ဝင်သက်ထွက်သက်လေက ပြင်းပြလှိုက်လှဲ နွေးထွေးပါသည်။

“လေဒီ”

“သွား...သွား၊ ခင်ဗျားကြီးကို လေဒီမုန်းတယ် သိလား”

“မုန်းတယ်”

ငိုမဲ့မျက်နှာလှလှလေးက အီးခနဲ ရှိုက်ငိုလိုက်တော့
မဏိယွပ် လန့်သွားသည်။

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

“ဟေ့...မငိုဘူးလေ၊ ကိုယ်ကချစ်လို့”

“မချစ်နဲ့”

“ဪ...ဟေ့၊ လေဒီရယ်”

“အဲဒါ လူကို ချစ်ဦး...ချစ်ဦး”

“ဗုန်း”

“ဘုတ်”

“ဗုန်း”

“အီး...အဟင့်...ဟင့်”

မဏိယွပ်ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ ရည်ရွယ်ဦးတည်ရာမရှိဘဲ
ကျရောက်လာသည့် လေဒီလက်သီးဆုပ်ဖြူနုနုလေးတွေ ထုရိုက်
သမျှ ခံယူရင်း မြတ်နိုးစွာ လေဒီကိုယ်လုံး အိအိထွေးထွေးလေးကို
ရင်ခွင်ထဲ သိမ်းကျုံးပွေ့ယူမိပြန်သည်။

“မငိုပါနဲ့ အချစ်ရယ်၊ လေဒီမျက်ရည်တွေကို ကိုယ်
ရင်မဆိုင်ချင်ဘူး၊ တိတ်နေ”

ချစ်သူလေး မျက်ရည်တွေကို အနမ်းဖြင့် ညင်သာစွာ
ဖယ်ရှားတော့ လေဒီက သူ့ကို ထုရိုက်ပါသည်။

“လက်တွေ့နာကုန်မယ်”

“နာပါစေ”

“ကိုယ်မှ မကြည့်ရက်ပဲ”

“တခြားသူတွေကိုလည်း ဒီလိုပဲ”

“ဘယ်သူကိုမှ မဒီလိုဘူး၊ လေဒီတစ်ယောက်တည်း
ကိုပဲ ဒီလိုချစ်တာ”

“ယုံချင်စရာကြီး”

“မယုံရင် လက်တွေ့သက်သေပြမယ်လေ”

“လေဒီ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ပါမယ်လို့ပဲ ကတိပေး”

“ဘယ်တော့မှ မပေးဘူး”

“ဒွတ်အတင်း ခိုးပြေးမှထင်မယ်”

ပြီးနေသော မျက်နှာချောချောကို မုန်းမုန်းဖြင့် မျက်စောင်း
ရွယ်တော့ သူရယ်သည်။

“အိမ်ပြန်စို့”

“ကတိပေးခဲ့ဦးလေ၊ နောက် ကိုယ်လာရင် ရှောင်မပြေးပါဘူးလို့”

“ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်ပါ၊ လူလာတိုင်း ထွက်ထွက်တွေ့နေရအောင် လေဒီက ရူးနေလို့လား”

“ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းအတွက် ပြောတာ၊ တခြားကောင်တွေဆို ဘယ်ကောင်မှကို ထွက်မတွေ့နဲ့၊ ရှိလည်း မရှိဘူးလို့ ပြောခိုင်းလိုက်”

“တော်တော်တရားကျတယ်”

“ကတိပေး”

“မပေးဘူး”

“ဒါဆို မပြန်ရဘူးကွာ”

“ဦးမဏိယွပ်”

လေဒီ လှမ်းခေါ်ပေမယ့် သူက ဂရုမစိုက်။ မြက်ခင်းပြင်ပေါ် လှဲအိပ်ချလိုက်တာမို့ အီးခနဲ လေဒီ ငိုမိပြန်သည်။

“စိတ်ညစ်တယ်ကွယ်၊ လူကို မျက်ရည်နှုတ် အနိုင်ယူနေတယ်၊ ကဲ...ထ...အိမ်ပြန်ပို့မယ်”

လေဒီက မထ။

ပုံပုံလေး မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ အထိုင်မပျက်။ တအိအိ ငိုနေဟန်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး မဏိယွပ်ပဲ သူမကိုယ်လေးကို ဆတ်ခနဲ ပွေ့ယူမချီလိုက်သည်။

“အို...လေဒီဘာသာ လမ်းလျှောက်မယ်ဆို၊ အောက်ချပေးပါ”

မဏိယွပ်က လေဒီစကားကို ဂရုမစိုက်။ လေဒီ ဇွတ်ရုန်းနေသည့်ကြားက ကားပေါ်အရောက် လေဒီကို ပွေ့တင်သည်။

“အား...မောလိုက်တာ”

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက အမောခံပြီး အပိုခိုင်းလို့လဲ”

“အလကား ပို့ပေးတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ပို့ပေးရမှာ”

“ဘာ”

“ဒီမှာလေ”

“ဦးမဏိယွပ်”

သုသုသာ လေဒီ အသံထွက်လာပြီး ပျောက်သွားသည်။

◆ ◆ ◆

အခန်း (၉)

“ကဲ...အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဒက်ဒီကြီး၊ သမီးငယ် ကိစ္စကတော့ မောင်မဏိယွပ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကြောင့် ခက်ကုန်ပြီ၊ ကျွန်မတော့ ဘာမှ မဆုံးဖြတ်တတ်တော့ဘူး၊ ဒက်ဒီကြီးပဲ မောင်မဏိယွပ်နဲ့ သမီးလေးကိစ္စကို စဉ်းစားဆုံးဖြတ်တော့”

ဒေါ်ခင်ဝေစီက သူမတစ်ယောက်တည်း ဆုံးဖြတ်၍ မရနိုင်သော သမီးငယ်လေးကိစ္စကို သမီး၏ဒက်ဒီထံ လွှဲအပ်ပုံချ ပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် ဦးအယ်ဘတ်မှာ လော့ဒ်ကိစ္စကို စိတ်မဝင်စား သလို ဟန်ဆောင်ပြီး မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ဆက်ဖက်နေခွင့်မရပဲ ဖြစ်သွားသည်။

“သမီးက ငယ်ပါသေးတယ်ကွ”

“ကျွန်မလည်း ဒက်ဒီကြီးလိုပဲပေါ့၊ မိဘတွေ မျက်လုံးထဲမှာတော့ ဘယ်သား ဘယ်သမီးကိုမှ အရွယ်ရောက်တယ်လို့ မထင်ပါဘူး”

“တကယ်လည်း အရွယ်မှမရောက်သေးပဲ မာမိကြီးရဲ့”

ဦးအယ်ဘတ်က သမီးဖြစ်သူဘက်က နှမြောတွန့်တုံ့စွာ စကားဆိုလာတော့ ဒေါ်ခင်ဝေစီက ခင်ပွန်းသည်ကို မျက်စောင်းဒိုင်းခနဲ လှမ်းထိုးသည်။

“အံ့မယ်လေး...သူ့အလှည့်ကျတော့ သိတတ်နေလိုက်တာ၊ ရှင် ကျွန်မကို ယူတုန်းကရော ဘယ်အရွယ်မှလဲ ဒက်ဒီကြီးရဲ့”

“အဲဒါက တခြားပါ၊ အခုဟာက ကိုယ်တို့သမီး ကိစ္စမဟုတ်လား”

“ဟွန်း”

ဒေါ်ခင်ဝေစီက ဦးအယ်ဘတ်ကို မကျေနပ်သော်လည်း မျက်စောင်းထိုးပြီး ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“သမီးသဘောကရော”

“စိတ်ညစ်နေတာပေါ့ရှင်”

“ကောင်လေး သူ ဘယ်သူ”

“မဏိယွပ်ဆိုတာလေ၊ ဇိုးကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဆိုတာလေ၊ မိဘတွေကအစ မင်းဆွေမင်းမျိုးထဲက ဒီတိဒီတိကြဲတွေပဲ”

“အခုအခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ”

“လူကြီးချင်း နားဖောက်တာပေါ့၊ ခွင့်ပြုရင် လက်ထပ်ချင်ပါတယ်ဆိုတာ ဟန်ဆောင်ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ကောင်လေးက သမီးလေးဒီကို တကယ့်မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်နေရှာတာ”

ဒေါ်ခင်ဝေစီစကားက သမက်လောင်းဘက် ခပ်ပါပါမို့ ဦးအယ်ဘတ်က စာကြည့်မျက်မှန်ကိုကျော်ပြီး မိန်းမမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဆိုးတော့ မဆိုးပါဘူး၊ မောင်မဏိယွပ်နဲ့ဆိုရင် သဘောတူပါတယ်”

“မတူလို့လည်း မရဘူး၊ ပြောမရရင် လေးဒီကို ကားတင်ပြီးမယ်လို့ ပြောတယ်တဲ့”

“ဘယ်သူကလဲ”

“ရှင်သမက်လောင်းက”

“ခွတ်အတင်းကြီးပါလား”

“လေဒီက သိပ်လှတာလည်း ပြောဦးလေ”

“ကိုယ့်နဲ့တူတဲ့ ကိုယ့်သမီးလေးကိုတော့ လိုချင်တဲ့လူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာပေါ့လေ”

“လူမှတ်လို့ ယူထားပါတယ်၊ အခုမှ လိပ်မှန်းသိတော့တယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်မဲ ယက်မှဖြစ်မယ်လားနဲ့”

“အို...ဘာလဲ”

“လိပ်လေ”

“သွား”

“အဟက်...ဟား...ဟား”

ဒေါ်ခင်စေစီ ပါးတစ်ဖက် ရွတ်ခနဲ အနမ်းခံလိုက်ရသဖြင့် ဦးအယ်ဘတ်ကိုယ်ကြီးကို တွန်းထုတ်တော့ ဇနီးဖြစ်သူကို သဘောကျစွာ ဦးအယ်ဘတ်က ရယ်သည်။

ဒေါ်ခင်စေစီ ငယ်ငယ်တုန်းက သိပ်လှသည်။ လိုချင်

သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့်ကြားက ဦးအယ်ဘတ်က သူမကို အရပိုးပြီး ယူလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အခု သမီးငယ်လေဒီက သူ့အမေလို ချောသည်။ လှသည်။ ဟိုက ဒီက သမီးတောင်းသူတွေ မကြာခဏ ကြိုရသည်။

ကိုယ့်အလှည့်တုန်းက သူများသမီးကို ခွဲကြီးကြီးပိုးပန်းရယူခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့ သမီးလေဒီကို တခြားသူလက်ထဲ အလွယ်တကူ ထည့်မပေးချင်။

တစ်ဖက်ကလည်း လေဒီမှလေဒီဆိုတော့ ဦးအယ်ဘတ် သူ့အဖြစ်နှင့် နှိုင်းစာပြီး ဝဋ်လည်တာပဲဟု ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြီးသည်။

“မာမီကြီး သဘောကျသလိုသာ လုပ်ပါ၊ ကိုယ့်သဘောအရဆိုရင်တော့ သမီးကို တစ်သက်လုံး အိမ်ထောင်မပြုမေ့ချင်ဘူး”

“ဖြစ်မလားရှင့်”

“ဖြစ်ချင်တာကိုပဲ ပြောတာပါဗျာ၊ ဖြစ်ရမယ်လို့တော့ မဆိုလိုပါဘူး”

“သမီးကညာ အခါမလင့်တဲ့”

“မာမိပဲ စိစဉ်တော့လို့ ပြောပြီးပြီးလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးကိုတော့ စိတ်မဆင်းရဲစေနဲ့ ဟုတ်လား၊ သမီးသဘောကို အရင်မေးဦး”

“အဲဒါ ခက်နေတာပေါ့ ဒက်ဒီရဲ့၊ လေဒီက အချစ်ရေး စိတ်မဝင်စားဘူး”

“စိတ်မဝင်စားလည်း ထားလိုက်ပါ”

“ဟိုက လက်ထပ်ချင်နေပြီရှင်”

“ဒီကောင်ကလည်း ဇွတ်ပါလား”

“စေ့စပ်ထားတာလောက်တော့ ခွင့်ပြုလိုက်ရမလားလို့”

ဒေါ်ခင်ဝေစီ အမူအရာက တွေးတွေးဆဆ။ ဦးအယ်ဘတ် ကတော့ စေ့စပ်ထားမည်ဆိုသည့် စကားအပေါ် သိပ်သဘောမကျ။ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ခုကြောင့် လက်မထပ်ဖြစ်ခဲ့လျှင် နာမည်ပျက် အရှက်ရမည့်သူက ကာယကံရှင် မိန်းကလေးမိသားစုများသာ ဖြစ်သည်။

“ကိုယ်တော့ စေ့စပ်တာကို သဘောမကျဘူး၊ တစ်ခုခု

ဆိုရင် မိန်းကလေးရှင်ပဲ ထိခိုက်နစ်နာတယ်”

“ဒါဖြင့် တစ်ခါတည်း လက်ထပ်ခွင့်ပြုလိုက်ရမလား”

“သမီးသဘောကို မေးလေ၊ သမီးက သဘောမတူရင် ဘာကြီးပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ ဒီကိစ္စကို ရပ်လိုက်တော့”

ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သော ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ တည်ကြည်ခန့်ညားသော မျက်နှာချောချောကြီးကို ဒေါ်ခင်ဝေစီ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“လူကြီးချင်း သဘောတူပါတယ်ဆိုတာလောက်တော့ ခွင့်ပြုလိုက်မယ်လေ၊ လက်ထပ်မယ့်ကိစ္စကတော့ ဖြည်းဖြည်း အချိန် ယူပြီး ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းမှဖြစ်မယ်လို့ အကြောင်းပြန်လိုက်မယ်”

“မာမိကြီးသဘောပဲ၊ သမီးကိုသာဇွတ်တရွတ်...”

“အမလေး...ဒီကလည်း အမေပါနော်၊ သမီးကို သူ တစ်ယောက်တည်း ချစ်တတ်တာ ကျနေတာပဲ၊ ပြောနေလိုက်တာ”

“အမေ့ကိုချစ်လို့ သမီးကို ချစ်တာပေါ့”

“ဘယ်သူမှ အဲဒါကို မမေးဘူး”

“မမေးလည်း ပြောမှာပဲ၊ ဝေစီကို ချစ်တယ်”

“သူငယ်ပြန်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးနေမှာပေါ့”

ဒေါ်ခင်ဝေစီမျက်နှာက ပြုံးနေသည်။ နီထွေးသော ပါးနှစ်ဖက်က အပျိုစင်လေးလို ရှက်စနိုးဖြစ်နေပုံကို စိုက်ကြည့်ပြီး ဦးအယ်ဘတ် ပြုံးသည်။

“သူငယ်ပြန်လက်စနဲ့ မထူးဘူး၊ တစ်ခါတည်း သူငယ် ပြန်လိုက်မယ်”

“ဒက်ဒီကြီးနော်”

ကြည်သာလိုက်လှသော ရယ်သံက ချိုမြစွာ ကြည်ကြည် နူးနူး ထွက်ပေါ်လာ၏။

လေဒီနှင့် မဏိယွပ်တို့၏ မင်္ဂလာကိစ္စမှာ လူငယ်တွေ ကြားမှာ ရေပန်းစားသော သတင်းတစ်ပုဒ်အဖြစ် နေ့ချင်းညချင်း နာမည်ကြီးသွား၏။

လေဒီကို မဏိယွပ်ဆိုသည့် လူကြီးက အသည်းအသန် လိုက်ပြီး ချစ်ရေးဆို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းနေသည်ဆိုတာကို သိရပြီး နောက်မှာ အလီဝင်ထည် အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်တော့။

တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ဆွေးနေသည့်အချိန်မှာ လေ

ကလည်း သူမအိပ်ခန်းလေးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ငို နေပါသည်။ ကလေးတစ်ယောက်လို လူးလို့မိုယိုနေသော လေဒီကို ချော့မော့နှစ်သိမ့်နေသူက လေဒီမာမီ ဒေါ်ခင်ဝေစီဖြစ်သည်။

“ဒါငိုစရာလား သမီးရယ်၊ မာမီပြောတာက သမီးကို အခု လက်ထပ်ရမယ်လို့ ပြောတာမှ မဟုတ်ပဲ၊ နှစ်ဘက်လူကြီးချင်း တောင်းရမ်းစေ့စပ်တာကို လက်ခံထားရုံပါလို့ ပြောပြီးပြီးလေး၊ လက်ထပ်တာကတော့ သမီးတို့ လူငယ်ချင်း တိုင်ပင်ပြီးမှ စီစဉ် မှာပါကွယ်”

“လေဒီ အဲဒီလူကြီးကို မယူပါဘူးဆို မာမီကလဲ၊ အိ... ဟီး...ဟီး...”

“မငိုပါနဲ့ကွယ်”

“ငိုမှာပဲ၊ လေဒီ မကြိုက်တာကို မာမီက လုပ်ဟာ ကိုးလို့”

“အိ...အဟင်...ဟင်”

“ခက်လိုက်တာကွယ်၊ ဟိုကတစ်မျိုး၊ ဒီကတစ်မျိုးနဲ့ ကြားထဲက မာမီရှူးချင်လာပြီ”

ဒေါ်ခင်စေတီ တကယ်စိတ်ညစ်သည်။ လေဒီက မဏိယွပ် နှင့် ပတ်သက်လျှင် ဘာပြောပြော အကောင်းမထင်။ လူကြီးချင်း နားဖောက် တောင်းရမ်းသည့်ကိစ္စကို လက်ခံလိုက်ပြန်တော့လည်း မိဘစိတ်မချမ်းသာအောင် တင့်တယ်ရယ်ရယ် လုပ်နေသည်။

“မောင်မဏိယွပ်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲကွယ်၊ သမီး မကြိုက်တဲ့ အမူအကျင့်ရှိရင် မာခိုကိုပြော၊ မာမိ ပြုပြင်ခိုင်းရမယ်”

မာမိက လေဒီဆံပင်လေးတွေကို သပ်တင်ပေးရင်း ချောမော့သည်။ လေဒီက အငိုမရပ်၊ စိတ်ထဲက မဏိယွပ်ဆိုသည့် လူကြီး၏မျက်နှာချောချောကို မြင်ယောင်ကာ ပိုပြီး အမြင်ကတိ မုန်းတီးမိသည်။

လေဒီပြောထားသည့် ကြားက လူကြီးတွေကို လေဒီနှင့် လက်ထပ်ခွင့်တောင်းသည်။ သူ့လူဖြစ်အောင် အပိုင်စည်းရုံးသည်။ မာမိတို့ မမဝေမိတို့ကအစ အားလုံး ဦးမဏိယွပ်လူတွေ ဖြစ်ကုန် ကာ လေဒီကို သူနှင့်လက်ထပ်ရန် တိုက်တွန်းနားချကြသည်။

လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို သဘောတူကြသည်။ တွေးရင်း ဝမ်းနည်းလာကာ လေဒီ ပို၍ ရှိုက်ငိုမိသည်။ လေဒီကို ဘယ်သူ့

တကယ်မချစ်။ တကယ်ချစ်လျှင် လေဒီ အခုလို ငိုနေရမည် မဟုတ်။

“ကံပါကွယ်...သမီး ဒီလောက်ငိုနေတာ မြင်တော့ မာမိလည်း စိတ်ဆင်းရဲတယ်၊ လူကြီးချင်း စကားလွန်ထားတာကို တော့ ပြန်မပြင်ချင်တော့ဘူး၊ လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စကိုတော့ လေဒီ သဘောကျသာ ဆုံးဖြတ်တော့ ဟုတ်လား”

“အဲဒီလူကြီးကို လေဒီ ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ဘူး မာမိ”

“အေးပါကွယ်...အေးပါ၊ သမီးသာ စိတ်ချမ်းသာအောင် နေ မငိုနဲ့တော့...တိတ်...တိတ်”

မာမိကိုယ်တိုင် လေဒီ ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် ဖယ်ရှားတို့သုတ်ပေးသည်။ လေဒီငိုလွန်းသဖြင့် မာမိစိတ်ညစ်သွားတာ လေဒီသိသည်။

မာမိ စိတ်ညစ်သလို လေဒီလည်း စိတ်ညစ်ရတာကို မာမိ မသိ။ ဦးမဏိယွပ်ကိုသာ ပိုမုန်းမိသည်။ သူ့ကြောင့် လေဒီ အခုလို ငိုနေရတာ မဟုတ်လား။

မဖြစ်နိုင်ပါ။

မချစ်နိုင်ပါဆိုတာ သိလျက်နှင့် လေဒီကို စိတ်ညစ်အောင်၊ စိတ်ဆင်းရဲအောင် သူပဲ လုပ်နိုင်လွန်းသည်။ လေဒီကို သူ့အိမ် ဇွတ်ခေါ်သွားပြီးကတည်းက လေဒီက မဏိယွပ်ကို လုံးဝအတွေ့မခံ တော့ပါ။

အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်လည်း မထွက်။

မဏိယွပ် ဖုန်းလာလျှင်လည်း လုံးဝမကိုင်။ နောက်ဆုံး မဏိယွပ် မကြိုတတ်တာနှင့် နှစ်ဖက်လူကြီးစုံရာနှင့် လေဒီကို လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါရန် တောင်းရမ်းနားဖောက်ဖို့ ဖြစ်သွားသည်။

မဏိယွပ်လို လူတစ်ယောက်ကို သမက်အဖြစ် ငြင်းပယ် စရာမရှိသဖြင့် လေဒီ မိဘတွေကလည်း လက်ထပ်ခွင့်ပြုဖို့ လက်ခံ သဘောတူလိုက်သည်။ ပြဿနာက လေဒီဖြစ်သည်။

ထိုမင်္ဂလာကိစ္စကို ခါးခါးသီးသီး လက်မခံ။ ကလေး တစ်ယောက်လို အိပ်ရာထဲမှာ လူးလိမ့်ခိုသည်။ နောက်ဆုံး မာမိကပဲ လေဒီကို လက်လျှော့အရုံးပေးသည်။

“မာမိ...ဦးမဏိယွပ်ကို လေဒီ မယူဘူးနော်”

“အေးပါကွယ်...အေးပါ”

“သူ့ကိုလည်း အိမ်အလာမခံပါနဲ့”

“ဪ...ဒါတော့ ဖြစ်မလားကွယ်၊ သူလည်း လူကြီး လူကောင်း တစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ဘာသာ အိမ်လာလည်တာတော့ လက်ခံရမှာပေါ့”

“လေဒီ သူ့ကိုမုန်းတယ်”

နှုတ်ခမ်းစူနေသော သမီးငယ်မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ဒေါ်ခင်ဝေစီ ပြုံးပါသည်။ ငယ်ရာက ကြီးလာသူပဲလေ။ သမီးငယ် မဏိယွပ်ကို တကယ်မုန်းတာ မမုန်းတာထက် မျက်နှာချင်းမဆိုင် လိုမှန်း အနေရခက် ရှက်လန့်နေမှန်းလောက်တော့ ရိပ်မိပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ သမီးက သူ့ကို ဒီလောက်ကြီး မုန်းနေတာ လဲ သမီးရဲ့၊ မောင်မဏိယွပ်က လူလိမ္မာ လူယဉ်ကျေးလေးပါ”

“သူ မုန်းစရာကောင်းတာ မာမိမှ မသိပဲ”

“ဘယ်လို မုန်းစရာကောင်းတာလဲ သမီးရဲ့”

“လေဒီ မကြိုက်တာကိုလုပ်တာ မုန်းစရာပေါ့ မာမိ၊ သူ့ကို လေဒီ မကြိုက်ဘူးလို့ ပြောထားလျက်နဲ့”

“ဪကွယ်...ဒါကတော့ သူက သမီးကို သိပ်ချစ်တာကို သမီးရဲ့”

“မာမိကလည်း သူ့ဘက်ကချည်း လိုက်ပြောနေတာပဲ”

ငိုတော့မယောင် မျက်နှာနှင့် ဆိုလာသည့် သမီးအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်စေစီ ချစ်စနိုးရယ်မိသည်။

“ထင်လို့ပါကွယ်၊ မာမိသမီးကလည်း စိတ်ချည်းပဲကိုးကွဲ့၊ မိန်းကလေးဆိုတာ လာဘ်ဦးမပယ်ကောင်းဘူး သမီးရဲ့၊ သမီးသာ မောင်မဏိယွပ်ကို မယူချင်ဘူးဆိုပြီး ငိုနေတာ၊ ဇာလီဝံ့ထည်ကိုသာ မောင်မဏိယွပ်က လက်ထပ်ပါရစေဆိုရင် အမလေး ပျော်လွန်းလို့ ဘယ်လောက်များ ခေါင်းမော ရင်ကျောနေမယ် မသိဘူး”

မာမိစကားကြောင့် လေဒီ နည်းနည်းတော့ တွေ့စားသည်။ ဇာလီဝံ့ထည်အကြောင်း လေဒီသိသလို မာမိလည်း သိသည်။ မာမိပြောသလိုသာ ဖြစ်လာခဲ့ရင်တော့ မိဇာလီက ဘယ်သူ့ကိုမှ လူထင်မည်မဟုတ်တာ သေချာသည်။

“လိမ္မာစမ်းပါ သမီးလေးရယ်၊ အခု လက်မထပ်ချင်

လည်း နေပါကွယ်၊ မောင်မဏိယွပ်လို လူတစ်ယောက်က မာမိသမီးလေးကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းလိုက်ပြီ ဆိုတာနဲ့တင် အားလုံးက သမီးကို မနာလို အားကျနေကြပြီသိလား၊ စေ့စပ်ထားလိုက်မယ်နော် သမီးလေး”

“လေဒီ သူ့ကို မုန်းတယ် မာမိ”

“သမီးက လိမ္မာပါတယ်ကွယ်၊ မိဘတွေ စိတ်ချမ်းသာရင် မာမိသမီးလေးလည်း စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်ရမှာပါ”

အခန်းထဲက မာမိထွက်သွားတော့ လေဒီတစ်ယောက်တည်း အတွေးပေါင်းစုံဖြင့် ကျန်ခဲ့သည်။ စိတ်ထဲက ဇာလီဝံ့ထည်ကို မခံချင်တာကတစ်မျိုး၊ ဦးမဏိယွပ်ဆိုသည့် လူကြီးကို မုန်းတာကတစ်မျိုးနှင့် တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိပဲ စိတ်အညစ်ကြီးညစ်လျက် တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီး မျက်ရည်ကျနေမိသည်။

အခန်း (၁၀)

“ဝမ်းသာလိုက်တာ လေဒီရယ်၊ မိဇာလီတာ အူပုပ်
ပြီး သေတော့မယ် ထင်တယ်၊ မနေ့က ဆေးခန်းမှာ အနွေးထည်
နဲ့ အတွဲလိုက်တယ် သိလား”

“သူ့အကြောင်း မသိချင်ပါဘူး ပိုးကြူရယ်၊ ဟိုလူကြီး
နဲ့ လေဒီ ဒီကိစ္စ စိတ်ညစ်လွန်းပါတယ်ဟယ်”

“နင် မလိုချင်ရင် ငါ့ဆီပစ်လိုက်လေ၊ ခစ်...ခစ်”

“တော်စမ်းပါဟယ်၊ စိတ်ညစ်ပါဇာယ်ဆိုမှ”

“ပိုးကြူတော့ အပျော်ဆုံးပဲ”

လေဒီ စိတ်ညစ်သလောက် ပိုးကြူက ပျော်လွန်း၍
တခစ်ခစ် ဖြစ်နေသည်။ လေဒီနှင့် ဦးမဏိယွပ် မင်္ဂလာသတင်းက

ပိုးကြူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ရေပန်းအစားဆုံး သတင်းဖြစ်နေသည်။

အားလုံးက စိတ်ဝင်းစားနေကြသည်။ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ သတင်းနားစွင့်နေကြသည်။ အားလုံးထဲမှာ ဇာလီဝင့်ထည်က အဆိုးဆုံးဖြစ်သည်။

ဦးမဏိယွပ်ကို တစ်နေ့ သူမပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလိမ့်မည်ဟု အပြတ်အသတ် ယုံကြည်စိတ်ချထားရာမှ လေဒီဆိုသည့် မိန်းမလက်ထဲပါသွားသည်ဆိုတော့ အပေါင်းအသင်းတွေကြား လေကြွားထားသမျှ လှလှပပကြီး အထိနာသည့်ပွဲဖြစ်သွားသည်။

ရှက်ပြီး ဘာမှမစားနိုင် မသောက်နိုင်ဘဲ အိပ်ရာထဲလဲသွားသဖြင့် ဆေးခန်းရောက်သွားသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လေဒီသူငယ်ချင်း ပိုးကြူနှင့် သွားတိုးသည်။

ပိုးကြူက သူငယ်ချင်းလေဒီကိုယ်စား ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားပြီး ခေါင်းမောရင်ကော့လာချိန်မှာ လေဒီဆိုသည့် ဦးမဏိယွပ်၏ သတို့သမီးလောင်းက ဦးမဏိယွပ်ကို မယူချင်တာနှင့် စိတ်ညစ်နေရှာသည်။ မိဇာလီသိလျှင် ကဲသည် ထင်ဦးမည်။

“ဦးမဏိယွပ် စိတ်ညစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ

ပိုးကြူ”

“ရှိန်းနဲ့ တွဲပြလိုက်”

“ဟင်”

“ရှိန်းနဲ့ တွဲပြလိုက်တော့ ဦးမဏိယွပ်စိတ်ညစ်သွားမှာပေါ့”

“ဖြစ်ပါ့မလားဟယ်”

“ဖြစ်ပါတယ်”

ပိုးကြူကတော့ ခပ်လွယ်လွယ်။

လေဒီကတော့ ရှိန်းကို လန့်နေသည်။ အစထဲကမှ ရှိန်းက လေဒီဆို အသည်းအသန်ဖြစ်နေရသည့်အထဲ အရူး အမဲသားကျွေးမိသလိုဖြစ်မှ ခက်မည်။

ဟန်ဆောင်တာ ဘာညာ ဟိုကသိမှာမဟုတ်။ သိလည်း လက်ခံချင်မှ လက်ခံမည့် လူစားမျိုး။ စိတ်ညစ်ပါသည်ဆိုမှ ပို၍ စိတ်ညစ်နေရလျှင် မလွယ်၊ အပြောမှာ လွယ်ပေမယ့် လက်တွေ့မှာ ခက်သည်။

“မဖြစ်သေးပါဘူး ပိုးကြူရယ်၊ ရှိန်းကလည်း တစ်မျိုး၊

စိတ်ညစ်စရာပါ။ သူ့ကြောင့် ပိုဒုက္ခရောက်နေပါမယ်”

“ဒါဆိုလည်း မမသဘောပါရှင်၊ ပိုးကြွကတော့ လေဒီလက်ထပ်ရင် သတို့သမီးအရဲလုပ်မယ်၊ ပိုးကြွရဲ့သတို့သားအရဲက ဘယ်သူဆိုရင်ကောင်းမလဲဟင်”

“ဘယ်သူမှ မကောင်းဘူး”

“လေဒီကလည်းဟယ်၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို ဒီလို ပြောစရာလား”

“ဒါထက်မကတောင် ပြောချင်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ဦးမဏိယွပ်ကို လက်မထပ်ချင်လို့”

“ဖြစ်မလား၊ လူကြီးချင်းတောင် ပြောဆိုပြီးနေပြီ”

စိတ်ကိုသာ ဒုန်းဒုန်းချလိုက်တော့”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဦးမဏိယွပ်ကိုပဲ လက်ထပ်ပါတော့မယ်လို့၊ ခစ်...ခစ်”

ပိုးကြွက အူမြူးနေသည်။

လေဒီနှင့်အတူ လျှောက်လည်ရသည့်အတွက် ပျော်နေတာ

လည်း ပါသည်။ သွားချင်ရာသွား၊ စားချင်ရာစား လွတ်လပ်ရေးရနေသည်။

လေဒီ တကျီကျီငိုယို ကျီကျနေသဖြင့် မာမိက မမဝေမီနှင့် တိုင်ပင်ပြီး လေဒီနှင့် ပိုးကြွကို ဒရိုင်ဘာ ဦးအေးနှင့် အပြင်ထွက်လည်မတ်ခွင့်ပေးထားသည်။

လေဒီက မမဝေမီအိမ်ကိုလည်း မသွား၊ အိမ်မှာလည်း အနေချင်၊ ဦးမဏိယွပ်ရန်ကို ကြောက်ပြီး ရှောင်ပြေးချင်နေတာနှင့် တစ်နေ့ကုန် အပြင်မှာနေပြီး မိုးချုပ်မှ အိမ်ပြန်လိုသူဖြစ်သည်။

ဒါမှ ဦးမဏိယွပ်နှင့် မတွေ့ရမှာဟု ခပ်လွယ်လွယ် တွေးပေမယ့် ပြဿနာက ဤမျှနှင့် အလွယ်တကူ ပြီးသွားမည် မဟုတ်မှန်း အားလုံးသိသည်။

ဒီနေ့ကစပြီး ကိုကိုတော်မီအိမ်မှာ သွားနေမည်။ ဖျတ်ခနဲ လေဒီအတွေးထဲ ရောက်လာသည့် အတွေးသစ်ဖြစ်သည်။ မာမိတို့ ဝေမီတို့က တဆိတ်ရှိ ဦးမဏိယွပ်ကိုပဲ အားနာကြသည်။ လေဒီကို တော့ အားနာရကောင်းမှန်း မသိ။

ဦးမဏိယွပ် အိမ်ကိုလာလာလည်နေတာကိုလည်း လေဒီ

မှန်းသည်။ မှန်းသဖြင့် တစ်ခါမှ ထွက်မတွေ့။ လေဒီထွက်မတွေ့
မှန်း သိလျက်နှင့် ဦးမဏိယွပ်ကလည်း ဇွဲမလျှော့၊ အသွားအလာ
မပျက်။

“ဦးအေး အပြန်ကျရင် ကိုကိုတော်မီအိမ်မှာ လေဒီ
နေခဲ့မယ်နော်၊ မာမိမေးရင် ကိုကိုဆီမှာ ညအိပ်မှာလို့ ပြောလိုက်”

“အေးပါ ကလေးရယ်”

“ပိုးကြူက အိမ်ပဲပြန်မှာနော်”

“ပြန်ပါ...ဘယ်သူက ရှင့်ကို ခေါ်ထားမယ်ပြောလို့လဲ”

“မာမိက မှာထားလို့ပါဟယ်၊ သူများကိစ္စထဲ ဝင်မရှုပ်
နဲ့တဲ့၊ ခစ်...ခစ်”

ပိုးကြူမာမိက မှာခြင်းမဟုတ်။ ပိုးကြူဘာသာ လုပ်ကြ
ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း တခါခါရယ်နေသော ပိုးကြူမျက်နှာကို
ကြည့်တာနှင့် သိပါသည်။

“အလကား ပိုးကြူစုတ်”

ကိုကိုတော်မီအိမ်ရှေ့မှာ လေဒီဆင်းနေခဲ့သည်။

ပိုးကြူက လက်တဖြုတ်နှင့် ဦးအေးကားထဲ ပါသွား

သည်။ ဘာအမှုအပင်မှ မရှိ။ လေဒီလည်း ပိုးကြူလို နေနိုင်ပါလျှင်
ကောင်းမည်အတွေးဖြင့် လေဒီ ဝမ်းနည်းလာသည်။

“လေဒီ”

“ဟင်...ရှိန်းပါလား”

ရှိန်းကို ဖြုန်းခနဲ အနီးကပ်တွေ့လိုက်ရတော့ လေဒီ
လန့်သွားသည်။ ရှိန်းကတော့ သိပ်လှသည့် လေဒီမျက်နှာလေးကို
စေ့စေ့ကြည့်ရင်း စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေသည်။ ရင်ခန့်သံတွေ မြန်နေ
သည်။

“ဘယ်ကို လာတာလဲ လေဒီ၊ ဒါ ရှိန်းတို့အိမ်လေ”

“ဟုတ်လား”

အခုမှ လေဒီ အံ့သြနေသည်။

ရှိန်းအိမ်က ကိုကိုတော်မီအိမ်နှင့် ခြံချင်းကပ်လျက်
ဖြစ်နေသည်။

“ဒီအိမ်က လေဒီအစ်ကို ကိုကိုတော်မီ အိမ်လေ”

“ဟုတ်လား...အစ်ကိုတော်မီကို သိတယ်၊ လေဒီအစ်ကို
မှန်း မသိဘူး၊ အခု လေဒီက အစ်ကို တော်မီဆီလာတာလား”

“အင်း”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ လေဒီရယ်၊ လေဒီဆီကို ရှိန်းနေတိုင်းလာလည်မယ်နော်၊ အစ်ကိုတော်မီ မိန်းမက ရှိန်းအိမ်ဝမ်းကွဲလေ”

“ဟုတ်လား”

အရေးထဲ အမျိုးကလာစပ်နေသေးသည်။

ရှိန်းနှင့် အစ်ကိုတော်မီ မိန်းမ အမျိုးတော်မှန်း အခုမှ လေဒီလည်း သိသည်။

“နေဦး...လူခေါ်ဘဲလ်ကို ရှိန်း နှိပ်ပေးမယ်”

ရှိန်းကပဲ သူ့ဘာသာ ပြောပြောဆိုဆို ခြံထိပ်က ဘုလေးကို နှိပ်ပြီး အိမ်ထဲကလူတွေကို လှမ်းခေါ်သည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော အိမ်ကြီးထဲက ဘာလှုပ်ရှားတာမှ မမြင်ရ။

“နေဦးကွ၊ အစ်ကိုတော်မီတို့ အိမ်မှာမရှိဘူးထင်တယ် ကားရပ်ထားတာလည်း မတွေ့ဘူး၊ ရှိန်းတို့အိမ်ကို လိုက်စော့ပါလား”

“ဟင်...မလိုက်ချင်ပါဘူး”

လေဒီ စိတ်ညစ်သွားသည်။

အရေးထဲကျမှ ကိုကိုတော်မီတို့က အိမ်မှာမရှိ။ အိမ်ကိုပဲ ပြန်သွားရမလား။ ကိုကိုတော်မီ ပြန်လာတဲ့အထိ ဒီအတိုင်းပဲ ခြံအပြင်က ရှိန်းနှင့်အတူ ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေရမလား၊ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ လေဒီ ငိုချင်လာသည်။

“လေဒီ”

“ဟင်”

“ဖုန်းပါလား”

“ဟင်အင်း...ယူမလာခဲ့ဘူး”

“ရှိန်း ဖုန်းသွားယူလိုက်မယ်လေ၊ အစ်ကိုတို့ကို လေဒီ ရောက်နေတဲ့အကြောင်း ဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့”

“နေပါစေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ရှိန်းကို အားနာလို့လား”

“ဟိ”

“ဟော ဒက်ဒီ ပြန်လာပြီ”

ကားတစ်စီး လေဒီနှင့် ရှိန်းနှစ်ယောက်ပါပြီး ရပ်သွားသည်။

လျော့ခနဲ ပြုတ်ကျလာသည့် ကားမှန်နောက်မှ ရှိန်း ဒက်ဒီ မျက်နှာ
ပေါ်လာသည်။

“ဘယ်သူလေးလဲ သား”

“အစ်ကိုတော်မီ ညီမလေး ဒက်ဒီ၊ လေဒီတဲ့၊ ရှိန်းနဲ့လည်း
သူငယ်ချင်းပဲ”

“ဟုတ်လား”

“အစ်ကိုတော်မီဆိုလာတာ၊ အစ်ကိုတော်မီ မရှိလို့ အိမ်မှာ
လိုက်စောင့်ခိုင်းနေတာ၊ လေဒီက မလိုက်ဘူးတဲ့”

ရှိန်းက သူ့ဒက်ဒီဆိုသည့် လူကြီးကို ရှင်းပြနေချိန်မှာ
လေဒီကတော့ ရှက်တာရော၊ စိတ်ညစ်တာပါ ပေါင်းပြီး နေရာက
အငွေ့ပျံ့သွားချင်စိတ် ပေါက်နေပါသည်။

“ဒက်ဒီကားကို ယူသွားပြီး မင်းသူငယ်ချင်းကို မုန့်လိုက်
ကျွေးထားလိုက်လေ၊ ပြီးမှ တော်မီဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒက်ဒီ”

“လာ...သမီး၊ ဒီကောင်နဲ့လိုက်သွား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရှိန်းဒက်ဒီ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ခြံထဲကို ဒီအတိုင်း
ခြေလျင် လျှောက်သွားသဖြင့် လေဒီမှာ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နှင့်
ပင် ရှိန်းနှင့်အတူ ရှိန်းကားပေါ်ရောက်သွားသည်။

“ရှိန်းဒက်ဒီက သဘောကောင်းတယ် မဟုတ်လား
လေဒီ”

“အင်း”

“ရှိန်းက ပိုပြီး သဘောကောင်းသေးတယ်ဗျာ သိလား”

ရှိန်းက သူ့ကိုယ်သူ ကြော်ငြာဝင်နေတာကို မရယ်နိုင်၊
ရှိန်းကားပေါ်မှာ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ငြိမ်ပြီး ပါလာသည်။

“ဘာဂါစားမလား လေဒီ”

“ဟင့်အင်း”

“ဝီဇာရော”

“မကြိုက်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်ဆိုင်သွားမလဲ”

“ရှိန်း ကြိုက်တဲ့ဆိုင်သွား”

“နီးနီးနားနား ကျောက်စိမ်းကိုပဲ သွားလိုက်မယ်နော်

လေဒီ”

“ရှိန်းသဘောပါဆို”

လေဒီအသံက စိတ်မရှည်တော့သလို နှုတ်ခမ်းကလည်း ဖုချင်လာသည်။ စိတ်တော့ ဆိုးနေသည်။ ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဆိုးနေမှန်း မသိပဲဖြစ်နေသည်။

“ကျိုး”

“ကျိုး”

ကားနှစ်စီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်သွားသည်။ တစ်စီးက လေဒီနှင့် ရှိန်းစီးလာသည့် ရှိန်းဒက်ဒီ ကားဖြစ်ပြီး နောက်တစ်စီးကတော့ မဏိယွပ်၏ ကားဖြစ်သည်။ လေဒီကိုမြင်၍ သူ့ကားကို ရပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လေဒီက မဏိယွပ်ကိုရော ကားကိုပါ မမြင်။ ရှိန်းနောက်က နှုတ်ခမ်းစုလျက် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ မဏိယွပ်ရင်ထဲ ပူထူသွားရသည်။ ကောင်လေးက လေဒီနှင့် သက်တူရွယ်တူ လူချောလေးတစ်ယောက်၊ လေဒီကို ကြည့်ရှုပုံကအစ မရိုးသား။

မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်တာလားမသိ။ ဒီကောင်လေးသာ

လေဒီရည်စားဆိုလျှင် ခက်ပြီ။ မဏိယွပ် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိ။ လူကြီးတွေက မဏိယွပ်နှင့် သဘောတူထားကြတာ မှန်သည်။ သူနှင့် လက်ထပ်မည့် လေဒီဆိုသည့် ချစ်သူလှလှက မဏိယွပ်ကို သူမနှင့် လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူလက်ခံထားခြင်း မဟုတ်။

မဏိယွပ်နည်းနည်းတော့ ခေါင်းရှုပ်သွားသည်။ လေဒီနားကို ဘယ်အချိန်က ရောက်နေမှန်းမသိသည့် ကောင်လေးကြောင့်ပါ။ ဆိုင်ထဲပဲ လိုက်ဝင်သွားရမလား၊ ဆိုင်အပြင်ကပဲ လေဒီကို ဖမ်းခေါ်သွားရမလား စဉ်းစားမရပဲ အတော်ဗျာများသွားသည်။

နောက်ဆုံး ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ လေဒီကို စောင့်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

လေဒီက သူမကို စောင့်ကြည့်နေသူ ရှိမှန်းမသိ။ ကော်ဖီအေးကို ပိုက်နှင့်ထိုးဖွပြီး ဟိုဆွဒီဆွ လုပ်သည်။ ရှိန်းမှာ ပေးသည့် မုန့်တွေကိုလည်း ထိုအတိုင်း ဘာတစ်ခုမှ ဟုတ်တိပတိ မစား။

“လေဒီ”

“ဟင်”

“စိတ်မဆိုးရင် တစ်ခုလောက် မေးမလို့”

ရှိန်းကို လေဒီက မောကြည့်သည်။ ရှိန်းက လှပသော လေဒီမျက်နှာလေးကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ငေးနေသည်။

“ဘာမေးမလို့လဲ”

“ဟို...လေဒီ လက်ထပ်တော့မှာဆို”

“ဟင်”

ဖြန်းခနဲ လေဒီ မျက်နှာပူနွေးသွားသည်။ လေဒီ အကြောင်းတွေ ရှိန်းပါ သိနေပါရောလား။ လှပသော မျက်နှာလေး နီမြန်းလျက် မဏိယွပ်ဆိုသည့် လူကြီးကို ဒေါသထွက်ရပြန်သည်။ အဲဒါတွေဟာ အဲဒီလူကြီးကြောင့်ဆိုသည့် အတွေးနှင့် ရှိန်းကို မျက်နှာ ပူပူနှင့် မေးခွန်းပြန်ထုတ်မိ၏။

“ရှိန်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဇာလီ”

“အမ်”

ဇာလီဝင့်ထည်ဆိုတာနှင့် လေဒီဘာပြောရမှန်းမသိ

ဖြစ်သွားသည်။ မဟုတ်ဘူးလို့ပဲ ပြောရမည်လား၊ ဟုတ်တယ်လို့ပဲ ပြောရမလား။ မဟုတ်ဘူးဆိုလျှင် လေဒီကို အားမနာပ ပြောဦးမည်။ ဟုတ်တယ်ဆိုရင်တော့ ပိုးကြူပြောသလို အူပုပ်သေလိမ့်မည်။

“ဟုတ်လား...လေဒီ၊ အဲဒီလူက ဇာလီချစ်သူဆို”

“ဘာ...ဇာလီက အဲဒီလိုပဲပြောသလား”

“ရှိန်းလည်း မယုံပါဘူး၊ ဇာလီရည်စားဆိုရင် ဇာလီကိုပဲ ယူမှာပေါ့၊ လေဒီကြားရင် မခံချင်အောင် တမင်ပြောတာ နေမှာပါ”

စပ်ဖျင်းဖျင်းဒေါသက လေဒီ တစ်ကိုယ်လုံး ဖွံ့န့်လာသည်။ မိဇာလီနဲ့တော့ မလွယ်ပါလား၊ မစားရတဲ့အခဲ သဲနှင့်ကျုံးပက်တယ်ဆိုတာ ဇာလီဝင့်ထည်လို စိတ်ဓာတ်မျိုးကို ပြောတာဖြစ်မည်။

ဦးမဏိယွပ်က ဇာလီရည်းစားတဲ့၊ ဖျတ်ခနဲ လေဒီ ခေါင်းထဲ အတွေးတစ်ခု ရောက်လာသည်။

“ဒီမှာ...ရှိန်း၊ ဇာလီကိုတွေ့ရင် ပြောလိုက်စမ်းပါ၊ ဦးမဏိယွပ်က ဇာလီချစ်သူဆိုရင် တစ်ခါတည်း ခိုးရာလိုက်သွားလိုက်ပါလို့”

“ဦးမဏိယွပ်တဲ့လား”

“အင်း”

“နာမည်ကြီးပဲ”

“ရှိန်း သိလို့လား”

“လူချင်းတော့ မသိပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ ကြားဖူးတာပါ။ လူကိုတော့ ခပ်ဝေးဝေးက တစ်ခါလားမြင်ဖူးတယ်”

လူချောလူခန့်တစ်ယောက်ပါဆိုသည့် စကားကို ရှိန်း တမင် ထည့်မပြောပါ။ ရှိန်းကိုယ်တိုင်က လေဒီကို သေမတတ်ချစ်လှ ဆိုတော့ ဦးမဏိယွပ်ကို စိတ်ညစ်ပြီး သူ့ကို ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ် ပါစေလို့ ကျိတ်ဆုတောင်းနေသူပါ။

“လေဒီ”

“ဟင်”

“ဟိုမှာ...လူတစ်ယောက် လေဒီကို ကြည့်နေတယ်၊ လေဒီသိလား”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုမှာ”

“ဟာ...ဦးမဏိယွပ်”

နေရာက ဝန်းခနဲ ထမိမတတ် လန့်သွားဟန်ကို မဏိယွပ် သဘောကျစွာ ကားကို ကျောခိုအနေအထားအတိုင်း လက်ပိုက်ပြီး လေဒီ မျက်နှာလှလှလေးကို မပြုံးမရယ်စိုက်ကြည့်နေပုံကြောင့် လေဒီမျက်နှာလေး သိသာစွာ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားရပါသတည်း။

အခန်း (၁၁)

“လေဒီ သူငယ်ချင်းလား”

လေဒီက မဖြေ။

ရှိန်းက လေဒီမျက်နှာကို တစ်လှည့်၊ မဏိယွပ်ဆိုသည့်
လူချောကြီးကို တစ်လှည့်ကြည့်လျက် ရင်တွေ ပူလောင်နေသည်။

“ကိုယ်က လေဒီရဲ့ မဏိယွပ်ပါ”

“အို”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော်က ရှိန်းပါ”

မဏိယွပ် ကမ်းပေးသည့် လက်ကို ရှိန်းက ဟန်မမျက်
လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ရပေမယ့်၊ ရှိန်းမျက်လုံးတွေကတော့ လေဒီ
မျက်နှာလှလှလေးက မခွာ။

ဒါကို မဏိယွပ်ကလည်း မြင်ပါသည်။ လေဒီကတော့ သူ့ကိုယ်သူ မဏိယွပ်ပါလို့ ရိုးရိုးသားသားပြောပြီး မိတ်မဆက်ပဲ လေဒီရဲ့မဏိယွပ်ပါလို့ ပြောတာကို ပို၍မုန်းနေမိသည်။

အစကလည်း ကြည့်ရသည်ကလည်း မဟုတ်၊ ဒီလူကြီးနဲ့ ပတ်သက်မိတာကိုက လေဒီအမှားပဲဟု ဦးမဏိယွပ် ဆိုသည့် လူကြီးကို မကျေနပ်တိုင်း စိတ်ထဲကပဲ လေဒီကိုယ် လေဒီ အပြစ်တင်နေမိ၏။

“သွားမယ်လေ...ဒီအချိန်ဆို အစ်ကိုတော်မီလည်း ပြန်ရောက်လောက်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

မဏိယွပ်က သူ့ကို နှုတ်ဆက်လာသည့် ရှိန်းကို တုံ့ပြန် နှုတ်ဆက်လိုက်ပေမယ့် မျက်လုံးအကြည့်တွေကတော့ လေဒီ မျက်နှာလလှလေးမှာသာ ရှိနေပါသည်။

သူ့ကို လေဒီ ဘာများပြောမလဲလို့ပါ။ လေဒီက မဏိယွပ်ကို တစ်ချက်ပင် အရေးမလုပ်။ ရှိန်းဆိုသည့် ချာတီတံ လေးနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားတာမို့ မဏိယွပ်

ပြီးလိုက်သည်။

လေဒီနဲ့ကျမှ မဏိယွပ် ခံရဖို့ချည်းဖြစ်နေတော့တာ ပါလား။

အမြဲတမ်း ဂရုစိုက်ခံနေရသူမို့လားမသိ။ မဏိယွပ်အတွက် လေဒီ ဘာပဲလုပ်လုပ် ထူးခြားဆန်းသစ်သော ခံစားမှုများနှင့် အမြတ်တနိုး ချစ်စရာချည်းဖြစ်နေတာကိုလည်း ပြော၍လည်း ယုံချင်မှ ယုံကြည်မည်ထင်သည်။

မဏိယွပ်ကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်ပဲ ရှိန်းကားပေါ် ကျော့ကျော့လေး ပါသွားသူနောက်က မဏိယွပ်ကားကို မောင်းခဲ့ သည်။

“ဟိုလူကား လိုက်လာပြီး လေဒီ၊ ရှိန်း ဘာလုပ်ပေးရ မလဲ”

“ကိုကိုတော်မီ အိမ်ကိုပဲမောင်းပါ”

ရှောင်ပြေး၍ မလွှတ်မှန်း ရှိန်းမသိပေမယ့် လေဒီသိထား သည်။ ရှိန်းကားလေး ခေါ်ခနဲ မြင်ကွင်းတွေကို ချန်ထားခဲ့သည်။

“လုံအပ်ရင် လေဒီနားမှာ ရှိန်းနေပေးမယ်နော်၊ ပြီးတော့

လေဒီသိအောင် ရှိန်းထပ်ပြောမယ်၊ လေဒီ ဘယ်လို အခြေအနေမှာပဲ ရှိနေရှိနေ ရှိန်းရင်ထဲက ချစ်မေတ္တာက လေဒီတစ်ယောက်တည်းအတွက်ဆိုတာ အမြဲမှတ်ထားပါ။”

ရှိန်းက ခံစားချက်အပြည့်ဖြင့် ရင်နာနာနှင့် အလေးအနက်ထားပြီး လေဒီကို သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ တုန်တုန်ရိုရို ပြောနေပေမယ့် လေဒီက ဂရုမစိုက်၊ စိတ်လည်း မဝင်စား။

ရှိန်းနှင့် လေဒီကြားမှာ ဒီလိုချစ်ရေးဆို ရည်စားစကားပြော ချစ်ခွင့်တောင်းနေသည့် အကြိမ်အရေအတွက်က မနည်းတော့။ ရှိန်းကို လေဒီက စိတ်မဝင်စား၊ ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်ဖို့ဆိုတာ စိတ်ကူးထဲမှာပင် မရှိ။

ရှိန်းခံစားနေရတာ၊ အသည်းကွဲပြနေတာတွေ မြင်တွေ့မပေမယ့် လေဒီနှင့်မဆိုင်သလို နေနိုင်ခဲ့သည်။ ရှိန်းက ရုပ်ဆိုမျှမဟုတ်။ ရှိန်းဆိုတာ လူချောလေးတစ်ယောက်။ အနားမှာလည်း မိန်းမလှလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသူ။

တစ်ခုပဲ ရှိန်းနှင့် လေဒီကြားမှာ ပြောစရာရှိသည်။ ရှိန်းဘယ်လိုနေနေ ဘာကြီးပဲ လုပ်ပြလုပ်ပြ ရှိန်းအပေါ်မှာ လေဒီဘက်

ဘာခံစားချက်မှ မရှိခြင်းဖြစ်သည်။

ရှိန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး လေဒီအသည်း မာထန်တင်းပြတ်နေသလောက် မဏိယွပ်ဆိုသည့် လူကြီးနှင့်ကျကျော လေဒီရင်ထဲအသည်းထဲမှာရော ခံစားချက်မျိုးစုံ ဝေငှာပေါင်းစုံ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေကာ အခုပဲ ရယ်ချင်သလိုလို၊ ငိုချင်သလိုလိုနှင့်။

မဏိယွပ်ဆိုသည့်လူကြီးမျက်နှာကို မြင်တာနှင့်ပင် လေဒီတုန်လှုပ်နေသည်။ ရှက်လန့်ချောက်ချားနေသည်။ သူနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်။ သူ့အကြည့်တွေကို လေဒီ ကြောက်သည်။

လေဒီအနားကို ရောက်မလာစေချင်။ ဤကား လေဒီဆုတောင်းဖြစ်ပေမယ့် ဆုတောင်းကမပြည့်။

“လေဒီ”

“ဟင်”

“ဦးမဏိယွပ်ကို ချစ်လား”

“မှန်းတယ်”

“ဟင်”

ရှိန်းက လေဒီအဖြေကို တအံ့တသြအမူအရာနှင့် လေဒီ

မျက်နှာလှလှလေးကို အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်သည်။

“ဇာလီပြောတော့ လေဒီတို့ လက်ထပ်ကြတော့မှာဆို ကိုယ်မချစ်တဲ့လူကို ဘာလို့ လက်ထပ်မှာလဲ၊ အခုမှ လေဒီအသက် က ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာ၊ ပြောစရာရှိတာ အပြတ်ပြောလိုက် ပါလား၊ သိလျက်နှင့် လေဒီကို နှောင့်ယှက်နေတာလား”

လေဒီ မပြောတတ်။

“အကူအညီလိုရင် ပြောနော် လေဒီ၊ ဒီလူကို ရှိန်းလည်း ကြည့်လို့မရဘူး၊ လိုအပ်ရင် လေဒီရှေ့မှာ ရှိန်းရပ်ပေးမယ်”

“ဟိုမှာ...ကိုကိုတော်မီကား မဟုတ်လား ရှိန်း”

ကိုကိုကားကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် လေဒီ ဝမ်းသာသွား သည်။ ကိုကိုမြင်ရင် ဟိုလူကြီး ခြေလှမ်းတွေများ တန့်သွားမလား ရယ်လို့ပါ။ ပွင့်နေသည့် တံခါးအတိုင်း ရှိန်းက သူကားလေးကို မောင်းဝင်လိုက်တော့ ရှိန်းကားနောက်က မဏိယွပ်ကားက ကပ်ပါ လာသည်။

“ကြည့်စမ်း...ဒီလူ”

“ရှိန်း အသာနေပါ၊ လေဒီကိစ္စကို လေဒီဘာသာ

ရှင်းပါမယ်၊ လိုက်စို့ပေးတာ ရှိန်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ရှိန်း သွားတော့နော်”

“ရှိန်းသွားပြီ လေဒီ”

“အင်း”

ရှိန်းက မကျေမနပ်နှင့် ကားကို ခြံထဲက တအားမောင်း ထွက်သွားသည်။

“သူငယ်ချင်းပြန်သွားပြီလား”

ကားပေါ်က ဆင်းလာသည့် မဏိယွပ်က လေဒီနား ရောက်လာပြီး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လေဒီက မဖြေ၊ အိမ်ထဲက ကိုကိုတော်မီ ထွက်လာသည်။

“ကိုကို”

“လေဒီပါလား...မာမီ အခုပဲ ဖုန်းဆက်လို့၊ ကိုကိုဆီ မှာ နေမလို့ဆို”

“ဟုတ်”

“မဏိယွပ်...မင်းကရော ဒီမှာပဲ မနေလို့လား”

“အေး”

“ဟား...ဟား...ဟား”

လေဒီမျက်နှာလေးပေါ်မှာ အံ့သြခြင်းတို့ ဖြစ်ထွန်း ပြည့်သိပ်သွားသည်။ လေဒီမျက်နှာလှလှလေးကို ခပ်ပြီးပြီးစူးစိုက် ကြည့်နေသည့် ဦးမဏိယွပ်နှင့် ကိုကိုတော်မီတို့၏ ဆက်ဆံရေးကို လေဒီ လိုက်မမိဖြစ်သည်။

ကိုကိုတော်မီကို တွေ့လျှင် ဦးမဏိယွပ်ဆိုသည့် လူကြီး ခြေလှမ်းတန်သွားသည်ဟု ထင်ခဲ့သမျှ အားပါတရ ရယ်မောလိုက် သည့် ကိုကိုတော်မီနှင့် မျက်နှာနီနီဖြင့် ပြုံးနေသည့် ဦးမဏိယွပ် အပြုံးတွေက အဓိပ္ပာယ်ပါပါ သက်ဝင်လွန်းတာမို့ ကြားထဲက လေဒီပါ အနေရခက်စေသည့် အဖြစ်ပါ။

“ဟိုမှာ...ပြောလိုက်ဦး၊ မင်းညီမ အံ့သြနေတယ်၊ ကိုကိုတော်မီရ”

“မဏိယွပ်နဲ့ ကိုကို သူငယ်ချင်းတွေက ညီမလေးရ”

“ဟာ”

“မိန်းမတွေကို အသည်းခွဲတမ်း ကစားလာခဲ့တဲ့ လူက အခု လေဒီနဲ့ကျမှ ထိတာပဲ”

“ဟိတ်ကောင်...တော်မီ၊ တော်ကြာ လေဒီက ငါ့ကို ရည်းစားအများကြီးထားတဲ့ ကောင်ဆိုပြီး အထင်လွဲနေပါဦးမယ်ကွ၊ သေချာရှင်းပြလိုက်ဦး”

“ရှင်းမပြနဲ့ ကိုကို၊ လေဒီ ဘာမှမသိချင်ဘူး၊ လေဒီ အိမ်ထဲဝင်တော့မယ်”

“လေဒီ”

ကိုကိုတော်မီက လှမ်းခေါ်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူတို့ နားက ချာခနဲက လှည့်ပြေးသွားသည့် လေဒီကို မဏိယွပ်က လှမ်းခေါ် လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လေဒီက နောက်ကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်။ ကိုကိုတော်မီ နှင့်မှ သူငယ်ချင်းလာဖြစ်နေသော ဦးမဏိယွပ်ကိုသာ ပိုမုန်းနေမိ သည်။

“မင်းကွာ...လေဒီ ငါ့ကို အထင်လွဲသွားပြီကွ”

“လွဲပါစေ၊ ဒါမှ မင်းမှာ ချစ်သူရည်စားတွေ အများကြီး ပါလားဆိုပြီး လေဒီ သဝန်တိုတတ်လာမှာ”

“မလုပ်နဲ့ကွ၊ သူမုန်းမှာ ငါကြောက်တယ်”

“ဝဋ်လည်တယ်ဆိုတာ ဒါပဲကွ၊ ချယ်ရီကို သတိရတယ်”

“မဆိုင်တာမပြောကြေးကွာ၊ ချယ်ရီကို ငါဘာမှမလုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း အသိဆုံးပါ”

“မင်း ချစ်တာတာကို ပြောတာပါကွ”

“ဟုတ်တယ်...လေဒီကိုတော့ ငါတကယ်ချစ်တာ သူ့ကို တွေ့စတန်းက မင်းညီမမှန်း သိခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူမှန်း မသိပဲနဲ့ကို သူ့ဘာသာ ချစ်သွားတာ၊ နောက်မှ မင်းညီမမှန်း သိတာ”

လေဒီအကြောင်း ပြောနေသည့် မဏိယွပ်မျက်နှာ ချောချောက နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ချစ်စမ်းပြီးနေဟန်က ကြည့်ကောင်းလှပါသည်။ တော်စီကိုယ်တိုင်လည်း မာစီနှင့် ညီမစေမိပြောတုန်းက လေဒီကို ဇွတ်လိုက် ဇွတ်ကြိုက်နေသူမှာ မဏိယွပ်မှန်း မသိသေး။

နောက်မှ နိုင်ငံခြားမှာ အတူကျောင်းနေလာသည့် မဏိယွပ်မှန်း သိရတာဖြစ်သည်။ လူချော၊ လူဖြောင့် ဖြစ်ပေမယ့် အချစ်ရေးကိစ္စမှာ ဘယ်တုန်းကမှ နာမည်ပျက်မရှိခဲ့သော မဏိယွပ်

လို လူနှင့် ညီမကို တော်စီလည်း သဘောတူခဲ့သည်။

အားလုံးက မဏိယွပ်ကို အသိအမှတ်ပြု လက်ခံကြပေမယ့် လေဒီက မဏိယွပ်ကို ဘာတစ်ခုမှ အသိအမှတ်မပြု။ တစ်နေ့ကုန် မဏိယွပ် တော်စီတို့အိမ်မှာနေသည်။ လေဒီအိမ်ကိုပင် မမြင်ရ။

“ရှိန်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ တော်စီ”

“လေဒီကို ကြိုက်နေတဲ့ကောင်လေးပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ့်ကိုရွံ့ပြီး ရှိန်းနောက် လိုက်သွားမှာစိုးလို့”

ရှက်ရှက်နှင့်ပင် ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး ယောက်ဖတော်မည့် တော်စီကို သူ့ရင်ထဲက စိုးရိမ်စိတ်ကို ရင်ဖွင့်တော့ တော်စီ ရယ်သည်။

“လေဒီက မင်းကို အဲဒီလောက် မုန်းနေလို့လား”

မဏိယွပ်ပြီးသည်။ သူ့ကို လေဒီ မမုန်းတာ သူသိသည်။ နားလည်သည်။ အချစ်ရေးမှာ ဘာတစ်ခုမှ အတွေ့အကြုံမရှိသည့် လေဒီအတွက် မဏိယွပ်ကို ရှက်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသည်။

မျက်နှာချင်းအဆိုင်မခံပဲ တပြေးတည်း ပြေးနေသည်။

ဖြူစင်ရှင်းသန့်လွန်းသော လေဒီ၏ ထိုအပြုအမူလေးတွေကပဲ
စွဲလမ်းတမ်းတဖွယ်။ မြတ်နိုးအောက်မေ့ဖွယ်ဖြစ်လာသည်။

“ငါ လေဒီနဲ့ စကားပြောချင်တယ်”

“စကားပြောရုံပဲနော် မဏိယွပ်”

တော်မီ စတော့ မျက်နှာနီနီဖြင့် သူ ရယ်မောရင်း တော်မီ
လက်မောင်းကို လက်သီးဖြင့် ခပ်ဖွဖွလှမ်းထိုးပစ်သည်။

“ငါ သူ့ကို ချစ်တယ်ကွ”

“မင်း အချစ်ကြမ်းလို့ ငါ့ညီမက ကြောက်တာနော့”

“ဟိတ်ကောင်...တော်မီ”

ဖြူသောမျက်နှာ တစ်ခုလုံး ရဲရဲနီသွားပုံကို တော်မီက
သဘောကျစွာ ရယ်သည်။ ကြိုက်မရှက်ဆိုပေမယ့် တော်မီကို
တော့ ရှက်သည်။

“အိမ်ပေါ်သာ တက်သွားသော မဏိယွပ်ရေ၊ ငါ့မိန်းမ
ရော ကလေးတွေရော ခြံထဲမှာပဲ နေလိုက်တော့မယ်”

“တော်မီ”

“သွားမှာသာ သွားစမ်းပါ၊ လေဒီကို ငါ့မိန်းမချောခေါ်

ပြီးပြီ၊ မင်းကိုကြောက်လို့ မလာဘူးတဲ့”

“ကိုမဏိယွပ်...အားမနာပါနဲ့ သွားပါ၊ လေဒီ ရှက်နေ
တာ ကျွန်မလည်း သိပါတယ်”

တော်မီက သူ့မိန်းမနှင့် ကလေးတွေခေါ်ပြီး ခြံထဲရယ်မော
ဆင်းသွားသည်။ ယောက်ဖက သူ့ဘက်တော်သားဆိုတော့
မဏိယွပ် မျက်နှာပူသည့်ကြားက ကျေးဇူးတင်မိသည်။

အပေါ်ထပ်မှ လှေကားအတိုင်း သူတက်ခဲ့သည်။
တိတ်ဆိတ်စွာ ခြေလှမ်းတိုင်း ကိုယ့်ရင်ခုန်သံကို မဏိယွပ်ပြန်ကြား
နေရသဖြင့် ရှက်ရွံ့မြတ်နိုးစွာ ပြုံးလိုက်မိ၏။

အခန်း (၁၂)

“လေဒီ”

“ဟင်...ခင်ဗျား...ဒီ...ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲဆို၊
အောက်မှာ ကိုကိုတို့ရှိတယ်၊ လေဒီအခန်းထဲက အခုထွက်သွားဆို
နော်၊ ပြောမရရင် လေဒီ အော်လိုက်မှာနော်”

တိုးဖွသောခြေသံကို ကြားပေမယ့် လေဒီလှည့်မကြည့်။
သူမအခန်းထဲအထိ ဦးမဏိယွပ် ရောက်လာစရာမရှိဟု ယုံကြည်
စိတ်ချထားတာလည်းပါသည်။ အခုအချိန်ထိ သူ့အိမ်သူ မပြန်သေး
ဘဲ ကိုကိုတော်မီနှင့်အတူ သူ့အိမ်သူရာနယ် အေးအေးနေနိုင်သူကို
မုန်းနေသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ကိုကိုတော်မီ သူငယ်ချင်းတဲ့။ တစ်ယောက်

တည်း ဗျာများပြီး အတွေးတွေ ယောက်ယက်ခက်နေတုန်း လေဒီအနား ရောက်လာသည့် သင်းဖျော့သော ကိုယ်ရန်နှင့် လေဒီ အမည်ကို ခေါ်လိုက်သံက ကျောခိုင်းအနေအထားနှင့် ပြတင်း ပေါက်ဟံခါးဝမှာ ရပ်နေသည့် လေဒီတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီး ဖြန်းဖြန်း ထသွားစေသည်။

အနီးကပ် အနေအထားမှာ ရွန်းလက်သည့် မျက်ဝန်းတွေ နှင့် စိုစွတ်သည့် နှုတ်ခမ်းတွေကိုကြည့်ကာ လေဒီနှုတ်ခမ်းလေး ဖြန်းခနဲ ပူနွေးသွားသည်။

“ထွက်သွားဆိုနော်”

“သွားစေချင်ရင် လေဒီပါ လိုက်ခဲ့လေ၊ အပြင်မှာ တစ်ခုခုစားရင်း စကားပြောကြမယ်၊ လိုက်မှာလား”

“လိုက်ပါဘူး”

“မလိုက်ရင် ဒီမှာပဲ ပြောမယ်လေ၊ ကိုယ်တို့ လက်ထပ် မယုံကိစ္စ လေဒီသိတယ်မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားကြီးကို လေဒီ မယူဘူးလို့ မာမိုကိုပြောပြီးပြီ”

“ဘာလို့လဲ”

“မုန်းလို့လို့ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ”

“ချစ်ကြည့်လို့ရော မရဘူးလား”

“တခြားတစ်ယောက်ကို သွားချစ်ခိုင်းပေါ့”

“ဘယ်တစ်ယောက်လဲ၊ ကိုယ်ချစ်တာ လေဒီ တစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ လေဒီပဲ ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်ပေါ့”

“လေဒီ သွားတော့မယ်”

“ကိုယ့်စကား မဆုံးသေးဘူးနော်၊ ဇွတ်ထွက်သွားရင် ကိုယ်က ဇွတ်လိုက်ဖမ်းမှာပဲ”

“ဟင်...ခင်ဗျားနော်”

မဏိယွပ် ရှေ့မတိုးခင် နောက်ကို ခြေနှစ်လှမ်းခန့်ဆုတ် သွားသော လေဒီမျက်နှာနီနီလေးကိုကြည့်ပြီး မဏိယွပ်ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည်။

“လေဒီ”

“အိုး”

“ချစ်တယ်ကွာ”

“ဟာ”

သိမ်းကျုံးပွေ့ဝိုက်သော လက်အစုံထဲက ဇွတ်ရုန်းရင်း မဏိယွပ်ရင်ခွင်ထဲမှာ လေဒီတစ်ကိုယ်လုံး နစ်ဝင်သွားသည်။ နီရဲဖူးကြနေသော နှင်းဆီဖူးနှုတ်ခမ်းလေးထက်မှာ လိပ်ပြာရိုင်းက အတောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်လျက် ချိုရည်သော ယန်းဝတ်ရည်ကို ဖွေရှာသည်။

အငိုက်မိ မျောပါသွားသော သင်းမျောသည့် ကိုယ်သင်း ရနံ့ကြားမှာ လေဒီ တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားသည်။ မဆုံးနိုင်သော အနမ်းနွေးနွေးတွေက လေဒီမျက်ဝန်းလေးကို အလန့်တကြား မှေးမှိတ်ဖို့ဖြစ်လာသည်။

“လွမ်းလိုက်ရတာ ချစ်ရယ်၊ အချိန်တိုင်း လေဒီကို ကိုကို တမ်းတနေတာ လေဒီ သိရဲ့လား”

“လေဒီကိုလွှတ်”

“ကိုကိုကို စိတ်ဆိုးလား”

မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုးဝှေ့အမေးမှာ လေဒီက သူ့မျက်နှာ လေးကို ဘယ်ညာခါယမ်းသည်။ ကလေးဆိုးနှင့်တူသော လေဒီ အမူအရာလေးကို မြတ်နိုးသဘောကျစွာ ပိုတိုးရှိုက်နမ်းလျှင် ထောင့်

က မုန်းမုန်းဖြင့် မဏိယွပ်လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို သူမ သွားစွယ် ချွန်ချွန်လေးများဖြင့် တအား ဖိကိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒီလောက်တောင် လူကို အနိုင်ကျင့်တာ၊ ကဲဟယ်”

“အား”

မဏိယွပ်ကိုယ်ကြီး ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားပြီး အရစ်အသိုင်း ပြေလျော့သွားချိန်မှာ လေဒီက ဖျတ်ခနဲ သူ့ရင်ခွင်ထဲက ဇွတ်ရုန်း ထွက်ပြီး အခန်းအပြင်ဘက် ထွက်ပြေးသည်။

“လေဒီ...ဟေး...နေဦးလေ”

နောက်ကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်ဘဲ လှစ်လှစ်ပါအောင် ပြေးသွားသော လေဒီကိုကြည့်ကာ လက်မောင်းက ဒဏ်ရာ နာနေသည့်ကြားက အသံထွက်၍ သဘောကျစွာ ယယ်မိသည်။

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

သူနှင့် လေဒီအဖြစ်ကို သဘောကျ၍ ဖြစ်ပါသည်။ မဏိယွပ်က လေဒီကိုချစ်သလောက် လေဒီက မဏိယွပ်ကို တွေ့လျှင် တွေ့သည့်နေရာက ထွက်ပြေးချင်နေသူ။

လက်ထပ်ဖို့ မဆိုထားနှင့်၊ ချစ်သူရည်စားအဖြစ်ပင်

မဏိယွပ်လို လူတစ်ယောက်ကို လက်ခံချင်ပုံမရ။ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီ မဏိယွပ်က လေဒီနှင့်ကျမှ ဘာတန်ဖိုးမှမရှိပဲ ဖြစ်နေပုံကို လည်း အသည်းယားနေမိသည်။

“လေဒီ”

“လေဒီ”

မဏိယွပ် လေဒီနာမည်ကို ခပ်အုပ်အုပ်ခေါ်ရင်း အိမ်အနံ့ လျှောက်ရှာနေချိန်မှာ လေဒီကတော့ မဏိယွပ်ဆိုသည့် လူကြီးကို ရှက်တာရော၊ ကြောက်တာပါ ပေါင်းပြီး တစ်ယောက်တည်း ခြံနောက်ဘက်က ဇွန်ပန်းရုံကြီးနောက်မှာ ပုန်းနေပါသည်။

“လေဒီ”

“ရှိန်း”

တစ်ဖက်ခြံစည်းရိုးစပ်မှာ ရှိန်းမျက်နှာကို သွားခနဲ မြင်လိုက်ရတာမို့ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ငိုနေမိတာကို ရှိန်း မသိအောင် မျက်ရည်ခိုးသုတ်မိသည်။

“ငိုနေတာလား”

“မငိုပါဘူး”

“ရှိန်းလာခဲ့ရမလား၊ ဟိုလူ မပြန်သေးလို့ လေဒီကို ရှိန်း စောင့်ကြည့်နေတာ ပြန်ရောက်ထဲက အခုချိန်ထိပဲ”

ရှိန်းကို လေဒီ ငြိမ်တွေပြီး ပြန်ကြည့်နေမိသည်။ လေဒီ နားမှာ ရှိန်းကိုခေါ်ထားရင် ဟိုလူကြီး လေဒီကို ကြမ်းချင်းတိုင်း ကြမ်း၍မရပဲဖြစ်သွားမည်။

“လေဒီ”

“ဒီဘက်ကို ဘယ်လိုလာမှာလဲ”

“ဟိုမှာလေ...မလွယ်ပေါက်ရှိတယ်၊ ခဏလေးစောင့် နော်၊ ရှိန်း အခုပဲ လေဒီဆီကိုလာခဲ့မယ်”

လေဒီမျက်ဝန်းရှေ့ ဖျတ်ခနဲ ရှိန်းပျောက်သွားပြီး တစ်ဖက်ခြံ ပန်းရုံအကွယ်က ရှိန်း သွားခနဲ ပြန်ပေါ်လာသည်။

“လေဒီ”

“ဟင်”

“စောစောက ဘာလို့ငိုတာလဲ”

“မငိုပါဘူး”

“ဦးမဏိယွပ်ဆိုတဲ့သူကို ခြံရှေ့မှာ တွေ့ခဲ့တယ်၊ လေဒီနဲ့

မခေါ်ဘူးလား”

“ခေါ်ပါဘူး၊ ဘာကိစ္စ သူ့ကို လေဒီက ခေါ်ရမှာလဲ”
ပြောရင်း နှုတ်ခမ်းစုစီသည်။

သူ့ကြောင့် လေဒီ ခဏခဏ ငိုရသည်။ မုန်းစရာကောင်း
သည့် လူကြီးကို သွားဖြင့် လက်မောင်းကို မှတ်လောက်အောင်
ခပ်နာနာဖိကိုက်ပစ်ခဲ့သည်။

ဒါမှ မှတ်မည်။

နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးလာလုပ်လို့ကတော့ နီးရာနဲ့
ကောက်ထုပ်မည်ဟု စိတ်က တေးမှတ်ထားသည်။

“ရှိန်းကို လေဒီ အကူအညီ တောင်းရမလား”

“ဘာလဲဟင်...လေဒီအတွက်ဆို ရှိန်းက တစ်ခုမက
ကူညီချင်နေတဲ့သူပါဗျာ၊ ပြော...ရှိန်း ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“လေဒီအနားမှာ ဘော်ဒီဂတ် လုပ်ပေး”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

“လိုအပ်ရန် ဦးမဏိယွပ်ရှေ့မှာ လေဒီချစ်သူအဖြစ်

ဟန်ဆောင်ပေးရင် ရပြီ”

“ဟန်ဆောင်ရုံပဲလား လေဒီရယ်၊ လေဒီသာ သဘော
ကုမယ်ဆိုရင် လေဒီကို ရှိန်း အခုပဲခိုးပြေးမယ်”

“ဟင်”

ရွှန်းလဲ့သည့်အကြည့်စူးတွေနှင့် လေဒီကို စိုက်ကြည့်နေ
သည့် ရှိန်းကြောင့် လေဒီ စိုချစ်တတ်ညစ်သွားသည်။

“ရှိန်းကို မသနားဘူးလားလေဒီရယ်၊ လေဒီကို ရှိန်း
ချစ်ခဲ့တာ အခုမှမဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ဟိုးငယ်ငယ်လေးထဲက လေဒီ
တစ်ယောက်ထဲကိုပဲ ရှိန်း အရူးအမူးချစ်ခဲ့တာ လေဒီလည်းအသိပါ”

“တော်စမ်းပါ ရှိန်းရယ်၊ ဒီမှာစိတ်ညစ်နေပါတယ်ဆိုမှ
ကောင်းပဲ ထပ်ပြောနေပြန်ပါပြီ၊ ရှိန်းကို လေဒီ မချစ်ဘူးလို့
ဘယ်နှစ်ခါပြောခဲ့လဲ၊ ရှိန်း ဒီလိုဆက်ပြောနေရင် ပြန်တော့”

“ပြောပါ လေဒီရယ်၊ ရှိန်းက လေဒီအပေါ်မှာ အမြဲအရူး
လေးပြီးသားပါ”

ယောက်ျားတန်ခိုး မျက်ရည်ဝဲလာသည့် ရှိန်းအသံက ခံစား
ရက်ကြောင့် တုန်ရိလာသည်။ လေဒီမငိုခင် ရှိန်းက အရင်ငိုချတော့
လို့ဖြစ်နေသည်။

“တော်ပြီ ရှိန်း၊ နင့်ဆီက ဘာအကူအညီမှ လေဒီမယူတော့ဘူး၊ ထစ်ခနဲရှိ နင်ကလည်း လေဒီကို ခိုးပြေးချင်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

“လေဒီ သဘောတူမှပါ၊ လေဒီ သဘောမတူဘဲ ရှိန်း သဘောနဲ့ရှိန်း ခိုးမပြေးရက်ပါဘူး”

ပြောပုံကိုက လေဒီကပဲ ရှိန်းကိုပြန်ပြီး ကျေးဇူးတင်ရမလို့ ဖြစ်နေသည်။

“လေဒီ ဘာလို့ ရှိန်းကို အကူအညီတောင်းလဲဆိုတာ ရှိန်းသိပါတယ်၊ ဦးမထီယွပ်ကို မုန်းလို့မဟုတ်လား”

“အင်း”

“စိတ်ချ၊ လိုအပ်ရင် ဝင်ဖိုက်ပေးမယ်၊ အခုပဲ ဦးမထီယွပ်ရှေ့မှာ သွားနေပေးရမလား”

“အခုတော့ မလိုသေးပါဘူး”

“လေဒီသဘောပါ၊ ရှိန်းလို့သာခေါ်လိုက် လေဒီရှိတဲ့အရာကို ရှိန်း ချက်ချင်းလာခဲ့မယ်”

ရှိန်းက သူဖုန်းနံပါတ် လေဒီကိုပေးသည်။ ရှိန်းနှင့် လေဒီ ခြံနောက်ဘက်မှာ စကားပြောနေခိုက် ခြံရှေ့မျက်နှာစာရှိ မထီယွပ်

မှာလည်း ယောက်ဖလောင်းရှေ့မှာ လေဒီကို ရှာနေမိသည်။

“လေဒီရော မထီယွပ်”

“ခြံထဲဆင်းသွားတာပဲ၊ မင်းတို့ဆီမလာဘူးလား”

“မလာဘူးကွ၊ မင်းကိုကြောက်လို့ တစ်နေနေရာ ဝင်ပုန်းနေပြီထင်တယ်”

တော်မီအပြောကြောင့် မထီယွပ် ပခုံးတွန့်လိုက်၏။

“ဟိတ်ကောင်....မထီယွပ်”

“ပြော”

“ငါ့ညီမ ခြံထဲဆင်းပြေးအောင် မင်းဘာလုပ်လိုက်လဲ မှန်မှန်ပြော”

“အာ”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

မထီယွပ်၏ တည်ခန့်ချောမောသော မျက်နှာ နီရဲသွားပုံကို ကြည့်ပြီး တော်မီ သဘောကျစွာရယ်တော့ မထီယွပ်လည်း အတူလိုက်ရယ်မိ၏။ လူကြီးရှက်တော့ ရယ်သည်တဲ့လေ။

◆ ◆ ◆

အခန်း (၁၇)

နှစ်ဘက်လူကြီးတွေ စုံစုံညီညီ။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဖက်လဲတကင်း ရယ်မောနှုတ်ဆက်သံတွေကလည်း ပီစီလွင်လွင်။ အားလုံး၏မျက်နှာတွေမှာ အပျော်ကိုယ်စီကဲလျက် ပြောစရာစကားတွေကလည်း ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင်ဟု ဆိုရမလောက် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေဆိုတော့ ပိုဆိုးသည်။

သားပေးသမီးယူကိစ္စ ဖြစ်သော လေဒီနှင့် မဏိယွပ်တို့ ခင်လာကိစ္စစကားပြောကြရတာကိုက ပျော်စရာကြီးဖြစ်နေသည်။ ခါက နှစ်ဘက်လူကြီးတွေနှင့် ဖိတ်ကြားထားသည့် ဧည့်သည် လူရင်းတွေအတွက်ဖြစ်ပေမယ့် သတို့သားလောင်း မဏိယွပ်နှင့် သတို့သမီးလောင်းဖြစ်သော လေဒီတို့ကြတော့ နှစ်ယောက်

တစ်ကမ္ဘာမဖြစ်ကြ။

တစ်ယောက်သောသူက ရန်စွာစိတ်ကောက်နေ၍
တစ်ယောက်သောသူက စိတ်ရှည်သည်းခံစွာ အမြတ်တမ်းချော့စရာ
ချဉ်းကပ်ဖို့ ကြိုးစားလျက်ရှိပါသည်။

“လေဒီ”

လေဒီက မထူး။

“လေဒီ”

“ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေလားအချစ်ရယ်”

“ဘာအချစ်လဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ လေဒီ ဘယ်တုန်းက
ချစ်သူဖြစ်ခဲ့လို့လဲ”

လေဒီက မကျေမနပ် ရန်တွေ့သည်။

လေဒီ မျက်နှာလှလှလေး နှင်းဆီခင်းဖြစ်လျက် ယန်းရောင်
နီထွေးနေပုံကို မထိယွပ် ငေးကြည့်ရင်း ရင်ခုန်လာသည်။

သူ့ကို လေဒီ စိတ်ဆိုးနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူမသဘောမပါ
ဘဲ စွတ်အတင်း လှူကြီးမိဘတွေနှင့် လေဒီကို တောင်းရမ်းလက်ထပ်
ရန် ကြိုးစားသော မထိယွပ်ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ချစ်သူတွေ အခုဖြစ်လိုက်ပါလားဗျာ၊ ကိုယ် လေဒီကို
ချစ်တာ အားလုံးသိနေကြပြီလဲ”

“သိတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“လက်ထပ်ကြမယ်လေ”

“မုန်းလွန်းလို့”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ဦးမထိယွပ်ဆိုတဲ့ ရှင်ကြီးကိုပေါ့”

“ကိုကိုကတော့ လေဒီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုချစ်တယ်”

“ဘယ်သူမှမမေးဘူး”

“မမေးလည်း ပြောချင်နေတာကိုးဗျာ၊ လေဒီကို
ချစ်တယ်”

မထိယွပ်ထံမှ ရှုန်းလဲ့တောက်ပသော အကြည့်စူးစူးရှရှ
တွေက လေဒီမျက်နှာနက်ဝန်းကို ထိုးဖောက်ပြီး အသည်းနှလုံးထဲ
ရောက်သွားသလို အင်အားပြင်းထန်လွန်းတာမို့ လောဒီတစ်ကိုယ်လုံး
သူ့အကြည့်ထဲမှာ ရှိန်းခနဲ လှိုက်ဖို့စွာ အနေရခက်ပါသည်။

“ကိုမထိယွပ်ရေ လေဒီကိုခေါ်ပြီး အောက်ထပ်ကိုဆင်း

ခဲ့တော့လေ၊ လူကြီးတွေ စောင့်နေကြပြီ”

“လေဒီလည်း ကိုမဏိယွပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့တော့နော် ညီမလေး”

“မမ”

“ကိုယ်တို့ အခုပဲဆင်းလာတော့မှာပါ ဝေမီ”

“ဝေမီ လူကြီးတွေကို ကြိုပြောထားလိုက်ပါ့မယ်”

အခန်းဝက မမဝေမီပုံရိပ် ဖျတ်ခနဲပျောက်သွားပုံကိုကြည့်ပြီး လေဒီရင်ထဲ တစ်နည်းအားငယ်သွားကာ မျက်ဝန်းပြာကြီးအုံမှာ မျက်ရည်ကြည်တွေ ချက်ချင်းတွေတက်လာသည်။

အားလုံး မဏိယွပ်ဘက်ကလူတွေချည်းဖြစ်နေတော့ကြားထဲက လေဒီတစ်ယောက်တည်း သူ့အလိုလို လူဆိုးစာရင်စပ်ဖြစ်နေသည်။

“မငိုနဲ့နော် ချစ်၊ မင်္ဂလာဦးမှာ မျက်ရည်မကျကောင်းဘူးတဲ့”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

ပြောရင်း လေဒီပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ

စီးကျလာတာမြင်တော့ မဏိယွပ် ရင်မောသွားသည်။ ချစ်သူလေးနှင့် နားလည်မှုရအောင် သူဘယ်လိုကြိုးစားရမည်နည်း။ လေဒီနားကို သူ လျှောက်ခဲ့သည်။

“လေဒီ”

“သွား...လေဒီအသားကိုမထိနဲ့”

“လေဒီရယ်”

လေဒီက သူမကိုယ်လေးကို ထွေးပွေ့ပိုက်ထွေးယုယလာသည့် မဏိယွပ်ကိုယ်ကြီးကို လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့် တဖုန်းတဖုန်း ထုရှိက်တော့ မဏိယွပ်က လေဒီလက်သီးဆုပ်လေးများကို ရှိုက်နမ်းပါသည်။

“မျက်ရည်တွေနဲ့ အလှတွေပျက်ကုန်ပါ့မယ် လေဒီရယ်”

လေဒီပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို အနမ်းဖြင့် မြှတ်နိုးယုယစွာ ပိုက်ထွေးဖယ်ရှားပေးတော့ လေဒီက သူမမျက်နှာလေးကို ဘယ်ညာခါရမ်းလျက် ဆန္ဒပြဆန့်ကျင်သည်။

“လေဒီ”

“အိုး...လွတ်၊ လေဒီကိုအောက်ချပေး”

“ချပေးဆို”

“ငြိမ်ငြိမ်လေးနော်၊ ပြောမရရင် ကိုယ့်အကြောင်းသိတယ် မဟုတ်လား”

ညင်သာတိုးတိတ်စွာ ခြိမ်းခြောက်စကားဆိုလာသူကြောင့် မဏိယွပ် မျက်နှာချောချောကို ရှက်အမ်းအမ်း မျက်နှာနီနီဖြင့် မော့ကြည့်မိသူက လေဒီ။

ရွန်းလဲ့သည့် မျက်နှာဝန်းတွေနဲ့ အဆုံမှာ မဏိယွပ်ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းကန်နေသော လေဒီကိုယ်လေး ငြိမ်သွားသည်။ မဏိယွပ်က ဝန်းရောင်ဖျော့ဖျော့ ဂါဝန်လေးဖြင့် လှချင်တိုင်းလှနေသည့် လေဒီကိုယ်လုံးအိအိလေးကို တယုတယ ချီပွေ့လျက် သူတို့အလာကို စောင့်ကြည့်နေသူများရှိရာသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဟော...ဟိုမှာ သတို့သားနဲ့သတို့သမီးလောင်းတို့ ဆင်းလာကြပါပြီဗျာ”

“ဟေး”

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

လေဒီကိုယ်လေးကို ပွေ့ချီဆင်းလာသည့် မဏိယွပ်နှင့်

လေဒီကိုကြည့်ကာ အားလုံးမျက်နှာမှာ အပြုံးကိုယ်စီဖြင့် ရယ်မောပျော်ရွှင်စွာ လက်ခုပ်ဩဘာသံ ဆူညံသောင်းဖျူစွာ ကြိုဆိုလိုက်ကြရုံမျှမက ဓာတ်ပုံနှင့် ဗွီဒီယိုစက်များပါ အလုပ်ရှုပ်သွားကြသည်။

“သတို့သားနဲ့ သတို့သမီးလောင်းကတော့ အင်မတန် လိုက်ဖက်တဲ့ မင်္ဂလာစုံတွဲလေးပဲနော်၊ သတို့သားရော သတို့သမီးရော ချောလိုက်လှလိုက်ကြတာ ကြည့်ပါဦး”

“ကျွန်မတို့သမီးအလှည့်ကြရင်လည်း မဏိယွပ်လိုသတို့သားနဲ့တွေ့ဖို့ အရေးကြီးတယ် ဒက်ဒီကြီး”

“အဲဒါ မင်းတို့မိန်းမတွေအလုပ်လေ၊ ကိုယ့်ဘာသာ ရှာပေါ့”

“သူ့ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ”

တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်အသံတွေထဲမှာ အားကျချီးမွမ်းသံတွေ လှိုင်နေသည်။ လေဒီက သူမကို ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသူတွေထဲမှာ ရှက်သဖြင့် ခေါင်းမဖော်နိုင်တော့။

အေးစက်နေသည့် လေဒီလက်ဖြူဖြူလေးကို မဏိယွပ်ကပဲ တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ယူပြီး သူနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲလျက် ထိုင်စေသည်။

လူကြီးမိဘတွေက မင်္ဂလာစကားပြောကြ၊ ရက်သတ်မှတ်ကြ
ရယ်ရယ်မောမော ကြည်နူးကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေကြချိန်မှာ လေဒီက
တော့ နေရာက ထွက်ပြေးချင်နေသည်။

မာမိကြောင့် လေဒီမှာ ဦးမဏိယွပ်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ကတိ
ပြုလိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ နည်းနည်းမှမပျော်။ စိတ်ရှုပ်ထွေး
ပြီး ရှက်လည်းရှက်၊ အနေရခက်လျက် မျက်စိမျက်နှာပျက်နေတာ
ကို မဏိယွပ်အပါအဝင် လေဒီမိသားစုလည်း ရိပ်မိပါသည်။

မဏိယွပ်ကတော့ တစ်ချိန်လုံး လေဒီလက်ကလေး
တစ်ဖက်ကို မလွှတ်တမ်းဆွဲထားသလို လေဒီမျက်နှာလှလှလေးကို
လည်း မှန်လို အရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိနေပုံကြောင့် အားလုံးက လေဒီ
ကို ကံကောင်းသူလေးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြသည်။

စေ့စပ်တောင်းရမ်းခြင်းနှင့် မင်္ဂလာရက် သတ်မှတ်ခြင်းတို့
အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားသည်။ လေဒီက သူမအိပ်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်
ပြီးထဲက ဘယ်သူနှင့်မှ အတွေ့မခံတော့ဘဲ အိပ်ခန်းတံခါးကို အသေ
ပိတ်ပြီး အိပ်ရာထက်မှာ မှောက်ခုံလေးအိပ်လျက် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်
မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ဘာလိုလို့နှင့် ဦးမဏိယွပ်ဆိုတဲ့လူကြီးကို လေဒီ လက်ထပ်
ရတော့မှာပါလား။ အတွေးနှင့် လူက တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းဖိန်းပူနွေး
သွားကာ ကြက်သီးလေးတွေ ဖြန်းဖြန်းထသွားသည်။

ဘယ်တုန်းကမှလည်း လေဒီက သူ့ကိုချစ်တယ်လို့ မပြော
ခဲ့ပါဘဲနှင့် သူ့ပုံစံက ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် လေဒီကို ချစ်မြတ်နိုး
ခြင်းတွေ အထင်းသားနှင့် လေဒီ ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး ခွင့်လွှတ်
သည်းခံလိုက်လျောမည့် ချစ်သူတစ်ယောက်ပုံစံအပြည့် ရှိနေတာကိုပဲ
လေဒီ မုန်းပါသည်။

ဒီကြားထဲ သူနှင့်ဆုံတွေ့ရသည့် အချိန်တွေတိုင်း လေဒီကို
သူပိုင်ပစ္စည်းနယ် ပွေလားပိုက်လား တယုတယနှင့် အကြင်နာ
အနမ်းတွေ တသိကြီး စိတ်ရှိလက်ရှိ ပေးအပ်တာမျိုးကလည်း
မကြာခဏ။

မာမိကသာ လေဒီကို ဦးမဏိယွပ်ဆိုသည့် လူကြီးနှင့်
လက်ထပ်ဖို့ ဇွတ်အတင်း တိုက်တွန်းနားချ ဖိအားမပေးခဲ့လျှင်
ဤအခြေအနေအထိ ရောက်လာရမည်မဟုတ်သည်က အသေအချာ
ဖြစ်သည်။

အခုတော့ မာမိက လေဒီကို ဦးမဏိယွပ်ဆိုသည့် လူကြီးနှင့် လက်ထပ်ဖို့အရေး ဇွတ်အတင်းတိုက်တွန်းနားချသည်။ လေဒီက ခါးခါးသီးသီးငြင်းတော့ မာမိက သူ့မှာရှိနေသည့် သွေးတိုးရောဂါကို အကြောင်းပြပြီး အိပ်ရာထဲက မထွက်တော့။

* ဒက်ဒီမှတစ်ပါး မမဝေမိကအစ ကိုကိုတော်မိအဆုံးအားလုံးက ဦးမဏိယွပ်လူတွေဖြစ်နေတော့ မာမိတစ်ခုခုဖြစ်ရင်ပဲ လေဒီကြောင့် ဖြစ်ရတော့မှာဆိုတော့ အများနှင့်တစ်ယောက် လေဒီပဲ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် အရှုံးပေးလိုက်ရသည်။

အားလုံးပျော်ပေမယ့် လေဒီကမပျော်။

“တူ...တူ...တူ”

စိတ်ညစ်နေပါသည်ဆိုမှ လေဒီဖုန်းလေးက အသံမြည်လာတော့ စိတ်မပါဘဲနှင့် ဆွဲယူနားထောင်လိုက်တော့ ဇာလီဝင့်ထယ်ဖုန်း ဖြစ်နေသည်။

“ဟဲလို”

“တို့ပါ၊ ဇာလီလေ”

ဇာလီဝင့်ထယ်အသံက ခါတိုင်းကြားနေကျအသံအတိုင်း

ချိုအိလျက် ခပ်ပျစ်ပျစ်။ ဘာကိစ္စနှင့် လေဒီကို ဖုန်းဆက်သည်မသိ။ လေဒီနှင့် ဦးမဏိယွပ်တို့သတင်းကို ကြားပြီးကတည်းက ဇာလီဝင့်ထယ်က လမ်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံလျှင်တောင် လေဒီကို နှုတ်မဆက်။ လေဒီကလည်း ဂရုစိုက်စရာမလိုဟာမို့ ရင်ကလေးကော့၊ ခေါင်းကလေးမော့ပြီး မိဇာလီရှေ့က ကျော့ကျော့ကလေးလျှောက်လာခဲ့သည်။

“ပြောပါ”

“ကိုကိုနဲ့လေဒီ မင်္ဂလာဆောင်တော့မှာဆို”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

အခုချိန်ထိ ဦးမဏိယွပ်ကို ကိုကိုဟုခေါ်နေသော ဇာလီဝင့်ထယ်ကြောင့် လေဒီရင်ထဲ နည်းနည်းတော့ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားသည်။

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“လေဒီများ တို့နဲ့ကိုကိုအကြောင်း သိချင်မလားလို့ပါ”

ခပ်မျှင်းမျှင်းရယ်သံနှင့် ခပ်ချိုချိုစကားလုံးတွေက လေဒီမျက်ခုံးလေးတွေကို တွန့်ကုပ်သွားစေသည့်အထိ မာယာနှင့် အဆိပ်

များ ပြည့်နေတာမို့ လေဒီစိတ်မှာ ဖျင်းခနဲ အခံရခက်သွား၏။

“လေဒီက ဘယ်သူ့အကြောင်းမှ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ သိလည်းမသိချင်ဘူး”

ဒေါသကို မျှသိပ်ပြီး လေဒီဘက်က ခပ်ပြတ်ပြတ် တုံ့ပြန် လိုက်ပေမယ့် တစ်ဘက်က လေဒီထင်သလို ချက်ချင်းဖုန်းချသွား ခြင်းမပြုပါ။

“တို့ကတော့ ကိုကိုကို စိတ်ဝင်စားတယ်လေ၊ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီးမှ ဘာမဟုတ်တဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ ကိုကိုဘက်က တို့ကို အထင်လွဲနေချိန်မှာ တခြားတစ်ယောက်က တို့ချစ်သူကို အပိုင်ကြံသွားတာဆိုတော့”

“ဘာပြောတယ်၊ ဒီမှာ ဇာလီ၊ စကားကို စဉ်းစားဆင်ခြင် ပြီးပြောရင် ကောင်းမယ်၊ လေဒီက ယူလိုအောက်တန်းမကျချင်ဘူး သိလား”

“တို့က အောက်တန်းကျတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ယူချစ်သူဟာ ဦးမဏိယွပ်ဆိုရင် အခုပြော နေတဲ့စကားတွေဟာ ယူစိတ်နဲ့နှိုင်းပြီး ပြောနေတဲ့ အောက်တန်းကျကျ

စကားတွေပဲ”

“လေဒီက ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ငမ်းငမ်းတက်လိုချင်ပြီး မိန်းမတန်မဲ့ အရှက်မရှိ အပိုင်ဖမ်းတဲ့အထဲမှာ မပါဘူးသိလား”

“ဦးမဏိယွပ်က ဇာလီချစ်သူဆိုရင် အချိန်မရွေးပြန်ခေါ် သွား၊ နောက်ဘယ်တော့မှ လေဒီဆီ ဖုန်းမဆက်နဲ့”

“ဟဲ့”

ဖုန်းကို လေဒီအရင်ဦးအောင်ပိတ်ပြီး အိပ်ရာပေါ် ပြန်ချ လိုက်သည်။ မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ပက်ခြင်းလား။ တကယ်ပဲ ဦးမဏိယွပ်နဲ့ ဇာလီဝင့်ထယ်တို့ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြသည်လားဆို တာကို လေဒီကိုယ်တိုင်လည်း မသိပါ။

စိတ်ဝင်စားဖို့လည်း တစ်ခါမှ မစဉ်းစားခဲ့။ ဦးမဏိယွပ် နှင့်ပတ်သက်ပြီး လေဒီဘာသာ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ အကြံရခက်နေချိန် မှာ ဇာလီဝင့်ထယ်က လေဒီကို လာပြဿနာရှာနေသည်။

“တူ...တူ...တူ”

လေဒီ ဒေါသဖြစ်နေချိန်မှာ ဖုန်းက ထပ်ပြီးအသံမြည်လာ သည်။ နံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ဇာလီဝင့်ထယ်ဖုန်း။ မကိုင်ဘဲ

ပစ်ထားမည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်ပေမယ့် ဒီမိန်းမ ဘာတွေပြောမှာလဲဆိုတာ သိချင်တာနှင့် ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“တို့နဲ့ကိုကို တွဲရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ယူအိမ်ရှေ့က စာတိုက်ပုံးထဲမှာရောက်နေပြီ၊ ကြည့်ချင်ရင်သွားယူလိုက်ပေါ့”

“ဟိ”

ဒီတစ်ခါ ဇာလီဝင့်ထယ်ဘက်က အရင်ဖုန်းချသွားသည်။ အိပ်ရာက လူးလဲထပြီး အိမ်ရှေ့ခြံစည်းစိမ်က စာတိုက်ပုံးရှိရာကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း လက်ထဲကဖုန်းလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့် ခပ်နာနာလေး ဖိကိုက်ပစ်လိုက်ချိန်မှာ လေဒီရင်ထဲ အခံပြင်းဆုံးဝေဒနာတစ်ရပ် လှိုက်လှဲစွာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

◆ ◆ ◆

အခန်း (၁၄)

လေဒီ အိပ်ခန်းလေးရှိ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဇာလီဝင့်ထယ်နှင့် ဦးမဏိယွပ်ဓာတ်ပုံတွေ ပြန့်ကျဲနေ၏။

ဇာလီဝင့်ထယ်ပြောသည့်အတိုင်း ဓာတ်ပုံတိုင်းမှာ ဦးမဏိယွပ်နှင့် ဇာလီဝင့်ထယ်ပုံတွေက ပူးပူးကပ်ကပ်။ ရယ်ရယ်မောမော။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေပုံတွေ။ နှစ်ယောက်အလှူ ရိုက်ထားသည့်ပုံတွေ။ တချို့ပုံတွေမှာ ဇာလီက ဦးမဏိယွပ်လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ပိုင်ပိုင်တွဲထားသလို ဦးမဏိယွပ်က ဇာလီပခုံးကို ဖက်ထားသည့်ပုံတွေ။

ဓာတ်ပုံအားလုံးမှာ ဇာလီအပျော်မျက်နှာကို မြင်ရသလို ဦးမဏိယွပ်၏ အပြုံးမျက်နှာ အပျော်တွေက အထင်းသား။

လေဒီရင်ထဲ ပူလောင်လာသည်။ ဒီဓာတ်ပုံတွေကို မာမိတို့
ရှေ့မှာချပြပြီး ဦးမဏိယွပ်နှင့် လက်ထပ်နိုင်ပါဟုဆိုလျှင် ဘာတွေ
ဖြစ်လာမည်နည်း။

မာမိ သွေးပိုတက်မည်လား။ ဒါမှမဟုတ် လေဒီကို
ဦးမဏိယွပ်နှင့် လက်ထပ်ရမည့်ကိစ္စအား ဖျက်သိမ်းစေဟု ဆိုလေ
မည်လား။

လေဒီကိုယ်တိုင်လည်း ဝေခွဲရခက်စွာ အကြံထုတ်နေမိ
သည်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ မာမိက ဒါကတော့ကွယ် လူဖျိုလူလွတ်
တစ်ယောက်အနေနဲ့ ချစ်သူရည်းစား အပျော်တွဲတာပဲ။ တကယ်
လက်ထပ်မဲ့သူက မာမိသမီးလေးပဲမဟုတ်လားဟုဆိုလာလျှင် လေဒီ
ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။

အနည်းဆုံး ဦးမဏိယွပ်ဆိုသည့်လူကြီးနှင့် လေဒီရင်ထဲက
ခံစားချက်တွေကို ထိပ်တိုက်ရင်ဖွင့်သင့်သည်ဟု ထင်သည်။ ဇာလီ
အကျကြီးကို လေဒီကလည်း မယူချင်။

“တူ...တူ...တူ”

ဖုန်းအသံမြည်လာတော့ လေဒီကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲဖြစ်

သွားသည်။ ဇာလီဝင့်ထယ်ဖုန်းဆိုလျှင် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ
ဖြစ်နေတုန်း ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ရှိန်းဖြစ်နေသည့်
အတွက် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဟဲ့လို”

“လေဒီလား၊ ရှိန်းပါ”

“အင်း”

“လေဒီတို့ ဒီနေ့ပဲ မင်္ဂလာရက်သတ်မှတ်လိုက်ကြပြီဆို”
ရှိန်းအသံက တုန်နေသည်။

လေဒီနှင့် ဦးမဏိယွပ် လက်ထပ်တော့မည်ဆိုတာနှင့်
အတော်ခံစားနေပုံမျိုး ဖြစ်ပေမဲ့ လေဒီအတွေးထဲ ရှိန်းပုံရိပ်က ဖျတ်ခနဲ
ပျောက်သွားသည်။

ရှိန်း ခံစားနေရတာကို စိတ်မဝင်စား။ ဇာလီနှင့်
ဦးမဏိယွပ်ဓာတ်ပုံတွေကိစ္စသာ လေဒီစိတ်ကို စိုးစိုးထားသည်။

“ရှိန်း”

“လေဒီ”

“လေဒီကို အခုလာခေါ်နိုင်မလား”

“ဟင်”

ရှိန်းဘက်က ရုတ်တရက် အသံတိတ်သွားသည်အထိ လေဒီစကားအပေါ်မှာ အံ့သြထိတ်လန့်စွာ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားသွားခြင်းအဖြစ်ကို လေဒီမသိ။

ရှိန်းအသံထဲမှာ လေဒီက သူ့ကို အခုလာခေါ်နိုင်မလားဆိုသည့်စကားအပေါ်မှာ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ပေါက်ကာ လေဒီက အခုချက်ချင်း ရှိန်းကိုလာခေါ်ပါဆိုတာကို လေဒီက သူ့ကို လာခိုးပါလို့ ပြောတာဟုထင်သည်။

“လေ...ဒီ တကယ်ပြောတာလားဟင်၊ ရှိန်း အခု လေဒီကို လာခေါ်ရမလား”

“အင်း...အခုလာခဲ့”

လေဒီက ရှိန်းကို အဖော်ခေါ်ပြီး ဦးမထိယွပ်ကို ဓာတ်ပုံကိစ္စ သွားရှင်းမည်ဟု တွေးသည်။ တစ်ယောက်အတွေးတစ်မျိုး။ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးနှင့် အပြန်အလှန်စကားပြောနေကြခြင်းကို နှစ်ယောက်စလုံးမသိ။

“ရှိန်း...အခု လေဒီတို့အိမ်နားက ဖုန်းဆက်နေတာ၊ လေဒီ

ခြံထဲဆင်းလာခဲ့၊ ရှိန်း စောင့်နေမယ်”

“ဒါဆိုလည်း ရှိန်းစောင့်နေလေ၊ လေဒီ အခုပဲဆင်းလာခဲ့မယ်”

“လေဒီ”

ရှိန်းအသံတုန်တုန်ရှိရှိကိုပင် မကြားနိုင်တော့။ လက်ထဲက ဖုန်းကို အိပ်ရာပေါ်ပစ်ချပြီး ဓာတ်ပုံတွေ စုကောက်ကာ နီးရာအိတ်တစ်လုံးထဲ စုထည့်လိုက်သည်။

အိမ်အပေါ်ထပ်က လေဒီပြေးဆင်းလာတော့ မမဝေမီနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ လေဒီ”

“အပြင်ခဏသွားမလို့”

“မမဝေမီ လိုက်ပို့မယ်လေ”

“မပို့နဲ့မမ၊ အပြင်မှာ ရှိန်းစောင့်နေကယ်၊ သွားပြီနော် မမဝေမီ”

“အေး...အေး”

ဝေမီ မျက်စိရှေ့က ဂါဝန်အဝါနုဖျော့ဖျော့လေးနှင့် ကလေး

တစ်ယောက်လို ပေါ့ပါးစွာ ပြေးထွက်သွားသည့် ညီမငယ်လေးက
ဝေမီမျက်စိရှေ့မှာပင် ပျောက်သွား၏။

လေဒီ ခြံအပြင်ရောက်တော့ ရှိန်းကို အသင့်တွေ့ရသည်။

“ရှိန်း”

“လေဒီ...လာ...လာ ဟိုမှာကားအသင့်ပဲ”

ရှိန်းက အူယားဖားယားပုံစံဖြင့် လေးလက်ကလေးကို
ပြေးမဆွဲရုံတမယ် ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုပြီး လေဒီတက်ဖို့ကား
တံခါးကို သူကိုယ်တိုင်ဖွင့်ပေးသည်။

ရှိန်း ကားကို နေရာက ဝေါခနဲပြေးအထွက်မှာ လေဒီ
အတွေးထဲ ဦးမဏိယွပ်နဲ့ ဇာလီဝင့်ထယ်တို့အကြောင်းသာ နေရာယူ
လွှမ်းမိုးလျက် လိုက်ပါလာ၏။

ဦးမဏိယွပ်ကို သွားတွေ့ပြီး ဓာတ်ပုံကိစ္စရှင်းရန် ရှိန်းကို
အဖော်ခေါ်လာခဲ့ခြင်းမှာ လေဒီအကြံနှင့်ဖြစ်သည်။ လေဒီ
တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ဦးမဏိယွပ်က ဂရုစိုက်မည်မဟုတ်။

လေဒီနားမှာ ရှိန်းပါလာတော့ ဦးမဏိယွပ် စိတ်ထင်တိုင်း
လုပ်ချင်ရာလုပ်၍မရ။ ရှိန်းရှိတော့ လေဒီအတွက် လုံခြုံသည်ဟု

ထင်သည်။

ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ လေဒီတစ်ယောက်တည်းဆိုရင်
ဦးမဏိယွပ်က လေဒီကို ဇွတ်အတင်း ချစ်အနမ်းတွေပေး ချစ်တေး
တွေ သီဦးမည်။

လေဒီလက်ထဲက ဇာလီဝင့်ထယ်နှင့် ဦးမဏိယွပ်ဓာတ်ပုံ
ပါသည့် ဓာတ်ပုံကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားရင်း ပတ်ဝန်းကျင်
ကို သတိရလာသည်။

“ကားကို ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ ရှိန်း”

“လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာကိုလေ”

“ဘာရယ်”

ရှိန်းစကားကို လေဒီ နားမလည်နိုင်သဖြင့် ကားမောင်းနေ
သည့် ရှိန်းမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရှိန်းက
လေဒီကိုမကြည့်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် မျက်နှာနှင့် ကားကို
ဂရုစိုက်မောင်းနေရာက

“စိတ်ချစမ်းပါလေဒီရယ် ရှိန်းတို့ကို ဘယ်သူမှလိုက်မရှာ
နိုင်တဲ့နေရာမှာ သွားပုန်းနေကြမှာပါ”

“ရှိန်း...နင်...နင် ဘာစကားတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲဟင်၊ ကားကို အခုရပ်လိုက်စမ်း”

အခုမှ လေဒီက ရှိန်း၏သဘောထားကို ရိပ်မိကာ သူမကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ရမည့်အရေးကို စိုးထိတ်ပူလောင်သွားသည့်အတွက် ကားကိုရပ်ခိုင်းပေမယ့် ရှိန်းကမရပ်။ ပိုတိုး၍ပင် အရှိန်ကိုမြှင့်လိုက်သေးသည်။

“ရှိန်း”

“ဘာမှမကြောက်နဲ့လေဒီ လေဒီနားမှာ ရှိန်းတစ်ယောက်လုံးရှိတယ်သိလား၊ ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်လာရင် လေဒီရှေ့က ရှိန်းပဲ မားမားမတ်မတ်ရပ်မှာပါကွာ”

“နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ ရှိန်း၊ နင့်စကားတွေက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“လေဒီကို ရှိန်းခိုးလာတဲ့အဓိပ္ပာယ်လေ”

“ဘာ”

“ရှိန်း နင် နင့်နောက်ကို ဘယ်သူက ခိုးရာလိုက်မယ်ပြောလို့လဲ၊ ရှိန်း ကားကို အခုရပ်ဆိုရပ်စမ်း”

“လေဒီ”

လေဒီက ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ပေါက်ကွဲစွာ အော်တော့ရှိန်းက လေဒီမျက်နှာလှလှလေးကို အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ လေဒီရယ်၊ ရှိန်းကို စိတ်ဆိုးလို့လားဟင်”

“အဲဒါတွေပြောမနေနဲ့ ရှိန်း၊ ရှိန်းကို လေဒီကိုလာခေါ်ခိုင်းတာ ရှိန်းနောက်ကို ခိုးရာလိုက်ဖို့မဟုတ်ဘူးသိလား၊ ဦးမဏိယွပ်နဲ့ ရှင်းစရာကိစ္စရှိလို့ အိမ်ကလူတွေမသိအောင် ရှိန်းကို အဲဒီလူကြီးဆီ လိုက်ပို့ခိုင်းမလို့ နားလည်လား”

“လေဒီ တကယ်ပြောတာလားဟင်”

“ဒါညာပြောရမယ့်ကိစ္စလား ရှိန်း၊ အခုချက်ချင်း လေဒီကို ဦးမဏိယွပ်အိမ်လိုက်ပို့ပေးပါ”

“ဟာ”

ရှိန်းရင်ထဲ ဝမ်းသာခြင်းတွေအားလုံး ဖျတ်ခနဲ ငြိမ်ကျသွားကာ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေ အစားထိုးဝင်ရောက်လာတော့ ရှိန်း ဝိုင်ကျ

သွားကာ ကားကိုလည်း ဘေးတစ်နေရာမှာ ထိုးရပ်ပစ်လိုက်၏။

“ကျွှီ”

“ရက်စက်လိုက်တာ လေဒီရယ်၊ ရှိန်းမှာတော့ လေဒီ ရှိန်းနောက်ကို လိုက်လာတာဆိုပြီး ဝမ်းသာလိုက်ရတာ၊ အခုတော့ လေဒီက ရှိန်းကို ရက်စက်တယ်”

ရှိန်းအသံက တုန်ယင်နေသလို မျက်လုံးအစုံကလည်း ချက်ချင်းနီရဲစိုစွတ်ကာ ငိုမလိုမျက်နှာညှိုးနေတော့ လေဒီလည်း ရှိန်းနှင့်အတူ ရောင့်ချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။

လေဒီမှာက ကိုယ့်အပူ၊ ကိုယ့်သောကနှင့် စိတ်ညစ်၍ ငိုချင်နေရသည့်အထဲ ရှိန်းကကြားထဲမှာဝင်ပြီး ဇာတ်ရှုပ်နေတော့ ပိုစိတ်ရှုပ်လာကာ ရှိန်းမျက်နှာကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် မော့ကြည့်မိသည်။

“လေဒီ”

“ပြန်ကြပါစို့ ရှိန်းရယ်၊ လေဒီကို ဦးမဏိယွပ်ဆီသာ လိုက်ပို့စမ်းပါဟယ်၊ ဒီမှာစိတ်ညစ်နေပါတယ်ဆိုမှ”

လေဒီက ရှိန်းကို ချောမော့နှစ်သိမ့်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

“လေဒီ ဦးမဏိယွပ်ကို တကယ်လက်ထပ်တော့မှာလား”

“လေဒီမသိဘူး ရှိန်း”

“ဟင်”

လေဒီစကားကြောင့် ရှိန်း ပြန်အားတက်လာကာ လေဒီမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်သည်။

“လေဒီမသိပေမယ့် ရှိန်းသိတယ်၊ ဦးမဏိယွပ်ကို လေဒီမချစ်ဘူး၊ လက်မထပ်ချင်ဘူး ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

ရှိန်းစကားကို လေဒီ အင်းအဲမလှုပ်ဘဲ ငြိမ်နေတော့ ရှိန်းမျက်နှာညှိုးနေရာက ချက်ချင်းလန်းလာသည်။

“ရှိန်းကို လက်ထပ်လိုက်ပါလား လေဒီရယ်၊ လေဒီကို ရှိန်း တစ်သက်လုံးပျော်အောင်တားမှာပါဗျာ”

“လေဒီကို ရှိန်း ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ လေဒီသိပါတယ်ကွာ”

“တော်စမ်းပါရှိန်းရယ်၊ စိတ်ရှုပ်ရတဲ့အထဲ ဒီအကြောင်းတွေ ထပ်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ ရှိန်းကိုလည်းမချစ်ဘူး၊ ဟိုလူကြီးကို

လည်း မဟုဘူး”

“ဝိုး”

“ဝရော”

“ဟဲ့...ဒါက ဘယ်ကိုလဲရှိန်း”

လေဒီစကားမဆုံးသေး ရှိန်းက သူ့ကားကို နေရာက
ဝေါခနဲပြေးထွက်စေလိုက်တော့ လေဒီနှုတ်က အလန့်တကြား
အော်သံလေးနှင့်အတူ ရှိန်းက လှမ်းကြည့်သည်။

“လေဒီ ဘာမှပြောမနေတော့၊ လေဒီကို အခုချိန်ကစပြီး
ရှိန်း ခိုးပြေးနေပြီလို့သာ မှတ်ထားလိုက်”

“ရှိန်း...နင် မဟုတ်တာတွေလျှောက်မလုပ်နဲ့နော်”

“ကားကို အခုရပ်စမ်း”

“ရပ်ဆို”

“မရပ်ဘူး၊ လေဒီကို ရှိန်းချစ်တယ်”

လေဒီအော်သလို ရှိန်းကလည်း ပြန်အော်တာမို့ လေဒီပင်
လန့်ပြီး ရှိန်းကို ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

ချက်ချင်းလိုပင် လေဒီရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းနည်းစွာနှင့်လာ

ကံ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ တလိမ့်လိမ့်စီးကျလာ
လျက် ကလေးတစ်ယောက်လို အီးခနဲ ငိုချလိုက်သံက ရှိန်းကိုယ်ကြီး
ကို ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။

အခန်း (၁၅)

“တူ...တူ...တူ”

လေဒီဖုန်းလေးက အဆက်မပြတ် အသံမြည်လျက်ရှိသော်
လည်း ဖုန်းကိုင်မည့်ပိုင်ရှင်မရှိသဖြင့် ဝေမီကပဲ အပြင်ထွက်ခါနီး
စဲစဲ လေဒီဖုန်းလေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ရပါသည်။

“ဟဲလို”

“မဝေမီလား၊ ကျွန်တော် မဏိယွပ်ပါ၊ လေဒီနဲ့ ခဏ
လောက်ဖုန်းပြောချင်လို့ပါဗျာ”

ထင်သည့်အတိုင်း ဖုန်းက မဏိယွပ်ဖုန်းဖြစ်နေသဖြင့်
ဝေမီ ဖုန်းပြောလျက်အနေအထားဖြင့် လေဒီအခန်းထဲကို မျက်လုံး
စေ့စဲကြည့်သည်။

“လေဒီ ရှိန်းနဲ့ အပြင်သွားကြတယ် ကိုမဏိယွပ်၊ သူ့ဖုန်းကို အိမ်မှာမေ့ထားခဲ့တယ်လေ”

“ဘယ်ကိုသွားကြတာလဲ မဝေမီ”

“ဝေမီလည်း သေချာမသိပါဘူးရှင်၊ ရှိန်းနဲ့ အပြင်ခဏသွားမယ်ဆိုတာပဲ ပြောသွားတာပါ”

“အလို...ဒါလေးကဘာပါလိမ့်”

ဝေမီထံမှ အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ ဆိုလိုက်သံကြောင့် မဏိယွပ် စိတ်ဝင်စားသွားသလို ဝေမီမှာလည်း ဖုန်းပြောရင်း လေဒီ အိပ်ရာဘေးမှာကျနေသည့် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံနှင့် စာအိတ်တစ်လုံးတို့ကြောင့် မျက်ခုံးတွန့်သွားသည်။

“ဘာလဲမဝေမီ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝေမီထံမှ ရုတ်တရက်ပြန်ဖြေသံ မကြားရ။ ခဏကြာမှ

“အံ့ဩစရာပဲရှင် ဒီမှာ ကိုမဏိယွပ်နဲ့ ဇာလီဝင့်ထယ်စုံကွဲ ဓာတ်ပုံနဲ့ စာအိတ်တစ်လုံး လေဒီအိပ်ရာဘေးကတွေ့လို့”

“ခင်ဗျာ”

“နေစမ်းပါဦး၊ ဓာတ်ပုံနောက်ကျောမှာလည်း စာပါတယ်၊

အချစ်ဆုံးကိုကိုနဲ့ အမှတ်တရဇာလီဆိုလား”

“ဟာ”

“ရှင်တို့ဟာက ဘာတွေလဲ ကိုမဏိယွပ်”

“ကျွန်တော်လည်းဘာမှမသိရပါလား မဝေမီရယ်၊ ဓာတ်ပုံက ဘာဓာတ်ပုံလဲဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဇာလီဝင့်ထယ် ခင်တာတော့မှန်ပါတယ်၊ ချစ်သူရည်းစားအထိတော့ လုံးဝမဖြစ်ခဲ့ပါဘူးဗျာ”

“ရှင်တို့ပြဿနာကို ဝေမီ စိတ်မဝင်စားဘူး ကိုမဏိယွပ်၊ လေဒီဘက်ကကြည့်ရင် ဒီဓာတ်ပုံတွေဟာ အထင်လွှဲစရာပဲ”

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် အခုလည်း မဝေမီဆီလာခဲ့မယ်”

“နေဦး...ကိုမဏိယွပ်၊ လေဒီလက်ထဲမှာ စာအိတ်ခပ်ကြီးကြီးတစ်လုံးပါသွားတာ ဝေမီမြင်လိုက်တယ်၊ ကြည့်ရတာ ရှင်နဲ့ဇာလီဓာတ်ပုံတွေပဲ ခင်တယ်”

“ဇာလီနဲ့ကျွန်တော် ဘာမှမဆိုင်ဘူး မဝေမီ”

မဏိယွပ် စိတ်ရှုပ်စွာဆိုလိုက်သည်။ ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟုလည်း သူလည်းမသိခဲ့။ သေချာသည်က လေဒီရင်ထဲ အဘယ်

မျှ ရှက်ရွံ့ခံပြင်းကြေကွဲသွားရမလဲဆိုတာကိုသာ အပြေးအလွှား စဉ်းစားနေမိရပါပြီ။

“လေဒီ ရှင့်ဆီကိုလာတာထင်တယ်”

“အခုထိတော့ မရောက်သေးဘူး မဝေမီ၊ ရှိန်း ဖုန်းနံပါတ် သိရင် ကျွန်တော့်ကို တဆိတ်လောက်ပြောပါလားဗျာ၊ လေဒီနောက် ကျွန်တော်လိုက်သွားပါရစေ”

“ရှိန်းဖုန်းတော့ ဝေမီလည်းမသိဘူးရှင့်၊ ကိုကိုတော်မိ တော့သိမလားပဲ၊ သူ့ဆီကိုသာ ဖုန်းတစ်ချက်လောက် လှမ်းဆက် ကြည့်လိုက်ပါ”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ဖုန်းချလိုက်ပြီနော် မဝေမီ၊ လေဒီ အိမ်ကိုပြန်ရောက်ပြီဆိုရင်လည်း ကျွန်တော့်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပေးပါ ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီရှင့်”

ဝေမီလက်ထဲက ဖုန်းလေးကို ချလိုက်တော့ အိပ်ခန်းထဲ ကို မာမီဝင်လာတာနှင့် ကြုံသည်။

“ဘယ်သူဖုန်းလဲ သမီး”

“ကိုမထိယွပ်ပါ၊ ဒီမှာကြည့်ပါဦး မာမီ”

“ဘာလဲသမီးရဲ့”

ဒေါ်ခင်စေတီက သမီးဖြစ်သူလက်ထဲက ဓာတ်ပုံကိုဆွဲယူ ပြီး မျက်မှန်ကို ပင့်တင်ပြီး သေချာကြည့်သည်။

“အလို...ဘုရားရေ ဒါကဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ သမီး ကြီးရယ်၊ သမီးလေး လေဒီရောကွယ်”

“ဝေမီလည်း မသိဘူးမာမီ၊ ရှိန်းနဲ့ အပြင်ခဏသွားမယ်ဆို ပြီး ထွက်သွားတာပဲ”

“အမယ်လေး...ကိုယ်ကျိုးတော့နည်းကုန်တော့မှာပဲ ကွယ်၊ လုပ်စမ်းပါဦး၊ သမီးလေဒီကို ဖုန်းလှမ်းဆက်စမ်းပါဦး သမီးရဲ့”

“လေဒီမှာ ဖုန်းမပါဘူးမာမီ”

ဒေါ်ခင်စေတီ ပျာသွားသည်။

လက်ထဲရောက်နေသည့် မထိယွပ်နှင့် ဇာလီဝင့်ထယ် ဓာတ်ပုံတွေကို သေချာထပ်ကြည့်သည်။ ဓာတ်ပုံနောက်ကျောက်စာ ကို ဖတ်သည်။

“ဒီကိစ္စ သွေးရိုးသားရိုးမှ ဟုတ်ရဲ့လားကွယ်၊ ဇာလီ အကြောင်းလည်း သမီးကြီးလည်း အသိပဲ၊ မောင်မဏိယွပ်ကို မရနိုင်တော့မယ့်အတူတူ မစားရတဲ့အခဲ သဲနဲ့ပက်တာပဲကွယ်”

“ဝေမီလည်း ဒီလိုပဲထင်ပါတယ်မာမီရယ်၊ လေဒီက ဝေမီတို့ကို ဘာမှမပြောဘဲ ထွက်သွားတာခက်တယ်”

“သားကြီးကို ဖုန်းဆက်စမ်းပါဦးကွယ်”

ဒေါ်ခင်ဝေမီတို့သားအမိ ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေချိန် မှာ မဏိယွပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဇာလီဝင့်ထယ်အကြောင်းတွေးကာ မျက်နှာချောချော တင်းမာနေပါသည်။

ဇာလီဒက်ဒီနှင့် အလုပ်ခွင်မှာ အကျွမ်းတဝင် ခင်မင်ရင်းနှီး ရာမှ ဇာလီနှင့်သိကျွမ်းခဲ့ရသည့်ကလေးမ။ သူ့အပေါ်မှာ ဇာလီ ငြိတွယ်နေတာသိပေမယ့် မဏိယွပ်ဘက်က ဘာခံစားချက်မှမရှိ။ စိတ်လည်းမဝင်စားခဲ့။

သို့သော် ဇာလီမွေးနေ့ပါတီပွဲမှာတော့ သူ့ကို မရအရ ဇွတ်အတင်းဖိတ်ခေါ်၍ အရောက်သွားဖြစ်သည်။ သီချင်းတွေဆိုကြ၊ မုန့်တွေခွဲကြ အားလုံးပူးပူးကပ်ကပ် နီးစပ်အနေအထားမှာ ဓာတ်ပုံ

တွေ တစ်ဖျပ်ဖျပ်ရိုက်တာ ပြန်သတ်ရမိသည်။

လေဒီဆီရောက်နေသည့် ဓာတ်ပုံမှာ ထိုဓာတ်ပုံတွေထဲက ပဲဖြစ်မည်။ ဇာလီကြောင့် လေဒီခမျာ ဘယ်လောက်ခံစားရရှာမည် မသိ။

လေဒီရယ်။

ချစ်ရသူ၏အမည်လေးကို မဏိယွပ် နှလုံးသားထဲက လှိုက်လှဲသောရင်ဖြင့် ခေါ်လိုက်မိသည်။ ကားကို အရှိန်မြှင့်၍ ပိုမောင်းလိုက်သည်။ မဏိယွပ်ကားလေး၏ ဦးတည်ရာက လေဒီ အိမ်ရှိရာသို့ ဦးတည်သည်။

“တူ...တူ...တူ”

မဏိယွပ်ဖုန်း အသံမြည်လာ၍ နားကြပ်ကို ကောက်ယူ နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“မဏိယွပ်...ငါပါကွ၊ မင်းဖုန်းဆက်တယ်ဆို”

“အေး...ရှိန်းလက်ကိုင်ဖုန်းနံပါတ် သိချင်လို့ကွ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“လေဒီကို အဲဒီကောင်ခေါ်သွားလို့”

“ဟေ”

တော်မီ မျက်ခုံးအစုံ မြင့်တက်သွားမှာကို မဏိယွပ်
စိတ်က အလိုလိုသိသည်။

“လေဒီ ငါ့ကို အထင်လွဲသွားလို့ကွ”

“ဘာပြဿနာတွေဖြစ်လို့လဲ”

“သိချင်ရင် နောက်မှဖုန်းဆက်လိုက်မယ်၊ လောလော
ဆယ် ရှိန်းဖုန်းကိုသာ အရင်ပြောကွာ”

တော်မီက ရှိန်းဟန်းဖုန်းနံပါတ်ကို ရွတ်ပြသည်။ မဏိယွပ်
ရင်ထဲ ပူလှပြီမို့ တော်မီကို နှုတ်ဆက်ပြီး ချက်ချင်း ရှိန်းလက်ကိုင်
ဖုန်းကို လှမ်းခေါ်သည်။ ဖုန်းလိုင်းဝင်ပေမယ့် ဖုန်းကိုမကိုင်။ သူ့ရင်
တွေ ပိုပူလာသည်။ စိတ်ထဲမှာ လေဒီကို စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရမှာ
သေမတတ် ကြောက်လာသည်။

ဖုန်းက မနားတမ်းခေါ်သဖြင့် တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုနေရာမှ
လေဒီက ရှိန်းဖုန်းကိုလှမ်းကြည့်သည်။ ရှိန်းက ဖုန်းကိုလုံးဝမကိုင်။
ဒီအတိုင်းထားပြီး ကားကို ဆက်မောင်းနေတာမို့ လေဒီက ဖုန်းကိုင်

လိုက်သည်။ ရှိန်းက လေဒီလက်ကဖုန်းကို ဆတ်ခနဲပြန်လှသည်။
လေဒီကလည်း မလွှတ်။

“ဟဲလို...ဟဲလို”

တစ်ဖက်က မဏိယွပ်အသံကြောင့် လေဒီရင်တွေ တဒိတ်
ဒိတ်ခုန်သွားသည်။

“ဦးမဏိယွပ်”

“လေဒီ...လေဒီ အခုတယ်မှာလဲ”

မဏိယွပ်အသံက စိုးစိတ်ထိတ်ပျာနေသလို ကားပေါ်မှာ
လေဒီနှင့်ရှိန်းကလည်း ဖုန်းလုပွဲလေးကျင်းပနေသည်။

“လေဒီ ဖုန်းကိုလွှတ်ဆိုနော်၊ နှစ်ယောက်စလုံးသေချင်
လို့လား”

“သေပါစေ၊ မလွှတ်ဘူး၊ ဦးမဏိယွပ် လေဒီကို အခု
လာခေါ်ပါ၊ လေဒီတို့ မင်္ဂလာခုံလမ်းမကြီး ယန်းမြိုင်ဟိုတယ်နား”

“အား”

နာကျင်စွာအော်ဟစ်လိုက်သည့် လေဒီအသံလေးကို
နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရပြီး ဖုန်းလိုင်းက ပြတ်သွားသည်။

“လေဒီ...လေဒီ”

မဏိယွပ် အကြိမ်ကြိမ်ထပ်ခေါ်ပေမယ့် မရတော့။ ကားကို နေရာက ဝေါခနဲပြန်ကျွေပြီး လေဒီပြောသည့်နေရာကို ချက်ချင်း မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

လေဒီအတွက် စိတ်ပူလှပြီမို့ လူတစ်ကိုယ်လုံး နေထိုင်ထိုင် မသာ ဖျတ်ဖျတ်လူးနေ၏။ တော်စိဖုန်းကို လှမ်းဆက်ပြီး ရှိန်း လေဒီကို ဇွတ်အတင်းအမေ့ ခိုးယူသွားကြောင်း ပြောပြတော့ တော်စိ လည်း ပျာသွားသည်။

အချိန်မီ လိုက်နိုင်မှဆိုသည့်အတွေးနှင့် တော်စိလည်း ရှိန်းဒက်ဒီကို လှမ်းခေါ်ပြီး လေဒီကိစ္စကို အသိပေးအကြောင်းကြား ပြီး ရှိန်းဒက်ဒီနှင့်အတူ ရှိန်းနောက်သို့ လိုက်ကြသည်။

သတင်းကို အတတ်နိုင်ဆုံး အုပ်ဆိုင်းဖုံးဖိရင်း ရှိန်းသွားမည့် နေရာအရောက် ရှိန်းဒက်ဒီက ဦးဆောင်ပါသည်။ မဏိယွပ်ကို ခြံနံပါတ်နှင့် လမ်းကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြောတော့ အလွယ်တကူပင် ရှိန်း၏ကားကို ရှာဖွေတွေ့ရှိပါသည်။

မဏိယွပ်ကိုယ်တိုင် လေဒီအတွက် စိတ်ပူနေသည့်အတွက်

သူ့အပေါ်ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ကိုပင် မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ ပိတ်ထားသည့် ခြံဝင်းတံခါးရှေ့မှာ သူ့ကားကိုထိုးရပ်ပြီး ဝင်းတံခါး ကြီးကို ဇွတ်အတင်း ကျော်ခွတက်ကာ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲ ဘုတ်ခနဲ ခုန်ချသည့်အထိ သံဆူးချွန်ဖြင့် ထိမိငြိမိသည့်နေရာတွေမှာ ချက်ချင်း သွေးစို့ကာ နီရဲနေပေမယ့် ဂရုစိုက်မနေနိုင်အား။

နှစ်ထပ်တိုက်မြင့်ကြီးရှိရာ ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် လျှောက်လာရင်း မျက်လုံးအစုံကလည်း ချစ်သူလေးကို အပြေး အလွှား ရှာဖွေနေမိသည်။

“လေဒီ...လေဒီ”

“လေဒီဘယ်မှာလဲ”

“ဒီမှာကွ”

“ဟင်”

လေဒီထံမှ ဖြေကြားသံမဟုတ်ပါ။

ရှိန်းဆိုသည့် ချာတိတ်လေး၏ မိုက်ကန်းကန်း ဂျစ်ကန်ကန် မျက်နှာပေးဖြင့် ရပ်ထားသည့်ကားနားမှ ဘွားခနဲပေါ်လာပြီး ဖြေလိုက်သံဖြစ်ပါသည်။

“လေဒီဘယ်မှာလဲ ရှိနဲ့”

“ခင်ဗျားသိဖို့မလိုပါဘူး”

“ဘာ”

“အသားအနာမခံချင်ရင် ဒီနေရာက အခုချက်ချင်းထွက်သွားပါ။ လေဒီက ကျုပ်ချစ်သူ၊ ခင်ဗျားနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“လေဒီက ငါနဲ့လက်ထပ်ခဲ့ဇနီးလောင်းကွ၊ မင်းသာလေဒီနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တာ၊ ဘယ်မှာလဲ ငါ့ချစ်သူ”

“လေဒီကို မင်း အခုထုတ်ပေးစမ်း”

“လေဒီတော့မရဘူး၊ ဒါပဲရမယ်”

“ဟိတ်”

“ဗုန်း”

“ခွပ်...ခွပ်”

နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ခဏအတွင်း သတ်ပုတ်လုံးထွေးသွားကြသည်။ ဖြန့်ဖြေမည့်သူက မည်သူမျှမရှိ။ နှစ်ယောက်စလုံးလက်ရည်တူကြသည်ဆိုပေမယ့် မဏိယွပ်ချည်းခံနေရသည်။

ရှိန်းက အသတ်အပုတ်မှာ မဏိယွပ်ထက်ပိုပြီး ကျွမ်းကျင်

လိမ္မာသည်။ သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် လုံးထွေးရင်း နောက်ဆုံးရှိန်းလက်ထဲ သစ်သားတုတ်တစ်ချောင်း ရောက်လာခိုက်မှာတော့ မဏိယွပ် ရှောင်၍မရပါတော့။

“ကဲကွာ”

“ခွပ်”

“အား”

“ကျွီး”

“ဟာ...ဟိုမှာ ဟိုမှာ မဏိယွပ်ခေါင်းမှာ သွေးတွေနဲ့လဲသွားပြီ”

“သား...ရှိန်း”

“ဒက်ဒီ”

ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထိုးရပ်လာသည့် ကားနှစ်စီးနှင့်အကူရှိန်းဒက်ဒီနှင့် လေဒီအစ်ကို ကိုတော်မိကို မြင်တွေ့လိုက်ရတာနဲ့ရှိန်းလက်ထဲက သစ်သားတုတ်မှာလည်း လက်ထဲက အလိုလို ပြုတ်ကျသွားသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲသားရယ်၊ မောင်တော်မိ မင်း

မဏိယွပ်ကို ကြည့်ပါဦးကွယ်၊ သေများသွားပြီလား”

“ခဏလေးအနံ့ကယ်၊ ကျွန်တော်စစ်လိုက်ပါဦးမယ်”

ရှိန်းဒက်ဒီက မျက်စိမျက်နှာဖျက်နေသလို ရှိန်းမျက်နှာက လည်း ပြိုတော့မည့်စိုးနယ် မည်းညိုနေရှာပါသည်။ တော်မီလည်း သတိမေ့နေသည့် မဏိယွပ်ကိုယ်ကြီးကို ရှိန်းတို့တိုက်အိမ်ကြီးထဲ မယူဆွဲအသွင်းမှာ ညီမငယ်လေဒီကို ဖျတ်ခနဲသတိရသည်။

“လေဒီရော ရှိန်း”

“ရှိပါတယ် အစ်ကိုတော်မီ”

“သွားခေါ်ချည်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

တော်မီစကားကို နာခံစွာ လေဒီကို ထည့်ပိတ်ထားသော အိပ်ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်နှင့် လေဒီ အိပ်ခန်းထဲက ပြေးထွက်လာသည်။

“ကိုကိုတော်မီ”

“လေဒီ ညီမလေး”

အစ်ကိုဖြစ်သူရှိရာ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေးနှင့် ပြေးအလာ

မျက်နှာချောချောနှင့် အင်္ကျီဖြူဖြူပေါ်မှာ သွေးစီးကြောင်းကြီးနှင့် သတိလစ်မေ့မျောနေသော ဦးမဏိယွပ်ကြောင့် လေဒီ လန့်ဖျန်ပြီး မဏိယွပ်နား အပြေးရောက်သွားသည်။

“ကိုကို သူ ဦးမဏိယွပ်သေပြီလားဟင်”

“ဒဏ်ရာသိပ်မပြင်းပါဘူး၊ ရှော့(ခံ)ဖြစ်ပြီး သတိလစ် သွားတာပါ၊ ညီမလေးရော ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ဟင့်အင်း...လေဒီ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကိုကို”

ပြောရင်း လေဒီက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် လေဒီမျက်နှာ လှလှလေးကို စိတ်ထိခိုက်စွာ ငေးကြည့်နေသည့် ရှိန်းနှင့် အကြည့် ခြင်းဆုံသွားကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“ဦးမဏိယွပ်ကို ဆေးရုံမပို့ဘူးလားကိုကို”

“ကိုကိုဆေးခန်းမှာပဲ ဒဏ်ရာကိုချုပ်လိုက်ရင် ရပါ တယ်”

“အနံ့ကယ် ဘာကူညီပေးရမလဲ မောင်တော်မီ”

“အင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“ဟော...ဦးမဏိယွပ် သတိရလာပြီကိုကို”

“မဏိယွပ်”

“ဦးမဏိယွပ်”

“လေဒီ”

“ဦးမဏိယွပ်ရယ်”

မဏိယွပ်က သတိရရခြင်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ တော်မီကို စိတ်မဝင်စား သူချစ်မြတ်နိုးသော လေဒီလက်ကလေးတစ်ဖက်ကို အရင်ဖမ်းဆုပ်ကာ လေဒီအမည်ကို တမ်းတမ်းတတခေါ်လိုက်ပုံကို ကြည့်ကာ တော်မီမှာ ကိုဖိုးသည်းဘွဲ့ကို တိတ်တိတ်ပေးအပ်လိုက်မိ ပါတော့သတည်း။

အခန်း (၁၆)

မဏိယွပ်နဖူးပြင်မှာ ဒဏ်ရာကို အစိမ်းချုပ်ပြီး ပတ်တီး စည်းပေးလိုက်သည်။ သစ်သားတုတ်က ဆွေးနေ၍သာ တော်တော့ သည်။ အခန့်မသင့်လျှင် သေနိုင်သော အနေအထားဖြစ်သည်။

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

ဒဏ်ရာခပ်နက်နက်ဖြစ်သဖြင့် အတော်လေးခံလိုက်ရ သည်။

“သိပ်နာနေလားဟင်”

“တုတ်အကြီးကြီးနဲ့ အရိုက်ခံရတာပဲဗျာ နာတာပေါ့”

လေဒီအမေးကို မဏိယွပ်က ခပ်ချဲ့ချဲ့ဖြေလိုက်တာမို့ တော်မီက ညီမနှင့် ယောက်ဖလောင်းကြားအောင် အဟမ်းဟု

ချောင်းဟန်သံခပ်ကျယ်ကျယ်ပြုလိုက်ရာ မဏိယွပ်က ခပ်ပြီးပြီး
မျက်နှာဖြင့် လေဒီမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေနိုင်ပေမယ့် လေဒီ
မျက်နှာလေးကတော့ ရှက်စိတ်ဖြင့် ဖြန်းခနဲ ပူနွေးသွားရရှာပါသည်။

“တူ...တူ...တူ”

“ညီမလေးတို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြဦးဟေ့၊
ကိုကို ဖုန်းပြောလိုက်ဦးမယ်”

“ဟဲလို”

အစ်ကိုတော်မီက ဖုန်းတစ်လုံးဖြင့် ဦးမဏိယွပ်အိပ်ခန်းထဲ
က ထွက်သွားသည့်အတွက် ဦးမဏိယွပ် အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ
လေဒီနှင့်သူ နှစ်ယောက်ထဲကျန်ခဲ့သည်။

“လေဒီ”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကို မသနားဘူးလား”

“လေဒီကြောင့် ဒဏ်ရာရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ဒါပဲလား”

နှစ်ယောက်စလုံး အကြည့်ချင်းဆုံမိကြသည်။

“ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်စမ်းပါဗျာ”

“အို...လေဒီလက်ကိုလွှတ်ပါ၊ တော်ကြာ ကိုကိုဝပ်လာ
လို့ တွေ့သွားရင် မကောင်းပါဘူး”

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ကိုယ်ချစ်တာ အားလုံးသိနေကြ
ပြီပဲ”

လေဒီက သူမလက်ကလေးကို မဏိယွပ်လက်ထဲက
ဆွဲယူပေမယ့် မဏိယွပ်ကမလွှတ်။ ဖိုတိုး၍ လေဒီကိုယ်လေးကို
အားဖြင့် ဆောင့်ဆွဲယူလိုက်တာမို့ လေဒီမှာ အင့်ခနဲ မဏိယွပ်ရင်ခွင်
ထဲ ရောက်သွားသည်။

“ချစ်တယ်လေဒီရယ်”

“ဦးမဏိယွပ်နော်...လေဒီမကြိုက်ဘူးဆို”

“အို”

ဒဏ်ရာနှင့်လူက သူ့ဒဏ်ရာကိုပင် သတိရပုံမပေါ်ပါ။
ချိုနွေးမွှေးသော လေဒီပါးပြင်နုမှာ အနမ်းပွင့်တွေ အစွမ်းကုန် ပူးပွင့်
သွား၏။ လေဒီခမျာ ဦးမဏိယွပ်အနမ်းတွေ ဖယ်ရှားရန် ကြိုးစား
ပေမယ့် ခါတိုင်းလို ငိုယိုထုရိုက်ခြင်းတော့ မပြုမိပါ။

ရှိန်းလက်ထဲက လေဒီကို ကယ်ယူလာသူအဖြစ် အပြစ် တင်ရန်ခက်သလို ရှိန်းကြောင့် အနာတရဒဏ်ရာရခဲ့ပေမယ့် ဘာတစ်ခုမှ အပြစ်မယူဘဲ နားလည်မှုနှင့် အလွယ်တကူ ခွင့်လွှတ် ကြေအေးပေးနိုင်လောက်အောင် သဘောထားကြီးသူတစ်ယောက် အဖြစ် လေဒီရင်ထဲမှာ တိတ်တဆိတ် အသိအမှတ်ပြုမိခြင်းကြောင့် လည်း ဖြစ်ပါသည်။

“ချစ်တယ်နော်”

အချစ်များ စိစွတ်နေသော အသံဖြင့် တိုးတိတ်စွာ ဆိုလာ တော့ လေဒီ အဖြေရခက်စွာ သူ့ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်ပါသည်။

“လေဒီ”

“ဖယ်ပါ။ သူ့ကို ချစ်သင့်မချစ်သင့် လေဒီ စဉ်းစားရဦး မယ်”

“ဗျာ...အခုမှ စဉ်းစားရဦးမယ်ပဲရှိသေးတယ်လား”

“စာလီဝင့်ထယ် ရည်းစားကြီးကို မုန်းပါ”

“ဟာကွာ”

“သူနဲ့ကိုယ် ဘာမှမဆိုင်ဘူးဆိုတာ လေဒီကို သေချာ

ရှင်းပြထားပြီးပြီပဲ၊ မညစ်နဲ့ကွာ၊ ဒီမှာစောင့်ရတဲ့လူက စိတ်မရှည် တော့ဘူး”

“စိတ်မရှည်ရင်လည်း တခြားတစ်ယောက် သွားချစ် ပေါ့”

“ပြောပြန်ပြီလား ဒီစကား”

လေဒီက ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ မျက်နှာကို တစ်ဖက်လှည့် သွားတော့ မဏိယွပ်ရင်ထဲ မချင့်မရဲဖြစ်သွားကာ လေဒီကိုယ်လေး ကို ဖျတ်ခနဲ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ကျုံးပွေ့ပစ်သည်။

“အို...ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ကောင်းကောင်းပြောလိုမရရင် ဟောဒီလို ဟောဒီလို ဇွတ်တရွတ်ပြောမယ်လို့ သတိပေးတာ”

ပါးစပ်ကတင် ရိုးရိုးပြောခြင်းမဟုတ်။ စိတ်ရှိသလောက် လွှတ်ပေးပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်းနမ်းနှိုက်ခံလိုက်ရတာကြောင့် လေဒီ ရှက်ပြီး သူ့ကိုယ်ကြီးကို ထုရိုက်မိသည်။

“ဒီလောက်ဖြစ်တာ ကဲ ကဲ”

“အား...နာတယ်ကွ၊ ဒဏ်ရာကို တကယ်ထိတာ”

“ထိပါစေ၊ ဒဏ်ရာမှာမှ လေဒီကို မထိနိုင်မှာ”

နှုတ်ခမ်းစုလျက် မကြည်စွာဆိုလာသူလေးအဖြစ်ကို မြတ်နိုးစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း မထီယွပ်မှာ ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းတွေ ပြည့်သိပ်ဖြစ်ထွန်းလာသည်။

“ကိုယ့်ကို အဲဒီလိုမထင်နဲ့နော်၊ အချစ်အတွက်ဆိုရင် ဒီဒဏ်ရာလောက်ကို မပြောနဲ့ ကိုယ့်အသက်ကိုပဲ စွန့်ရစွန့်ရ ဂရုစိုက် လိမ့်မယ်မထင်နဲ့”

“မယုံရင် အခုပဲ ကိုယ့်အသားအနားခံပြီး လက်တွေ့ပြရ မလား လေဒီ”

“တော်ပါ၊ ဒါမျိုးဆို ဦးမထီယွပ်ဘက်က တော်တော် နစ်နာနေပါဦးမယ်”

“ပြောပြီးပြီပဲလေ၊ အသက်ပဲစွန့်ရစွန့်ရပါဆိုနော်၊ ဒီလောက် ကတော့ ဘယ်စာဖွဲ့ပါ့မလဲ”

“ဘာတွေစာဖွဲ့နေတာလဲကွ မထီယွပ်”

“ကိုကို”

“အရေးကြီးတဲ့အချိန်ကြမှ ဆေးရိုးသည်ရောက်လာတာ

နာတာပဲကွာ၊ လေဒီ ကိုယ်ပြောတာယုံနော်”

မထီယွပ်က တော်စိကို ဂရုမစိုက်ဘဲ လေဒီကို လှမ်းပြော ဂော့ ပါးလေးတွေနီပြီး လေဒီ ရှက်အမ်းအမ်းအနေရခက်နေပုံက သိပ်ကြည့်၍လှနေပါသည်။

“ဒီကောင်စကားဆို ဘာတစ်ခုမှကို မယုံနဲ့နော် လေဒီ၊ အခုတောင် စုံတွဲဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်လဲဆိုတာ လေဒီတွေ တယ်မဟုတ်လား”

“တွေ့ပါတယ်ကိုကို၊ သူပြောသမျှစကားတွေကို လေဒီ မယုံလို့ အခုချိန်ထိ ဦးမထီယွပ်ကို ချစ်တယ်လို့ တစ်ခါမှမပြောခဲ့ ပါဘူး”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အိုင်ဒီယာပဲ၊ ကိုကိုညီမ သိပ်တော် တယ်”

“ပြန်ကြတော့မလား ကိုကို”

“ပြန်မယ်လေ၊ ပေးထားတဲ့ဆေးတွေ ဓာတ်မသောက် တစ်နေ့တစ်ခေါက် လေဒီလာကြည့်လိမ့်မယ် ဟုတ်လား”

“သွားပြီဟေ့ မထီယွပ်”

“လေဒီကို ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

“ဟိတ် နေဦးလေ”

မဏိယွပ်လှမ်းခေါ်ပေမယ့် လေဒီက နောက်ကို တစ်ချက် လှည့်မကြည့်ဘဲ ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနှင့် ထွက်သွားသည်။ ကိုကို တော်မီနောက် လှစ်ခနဲပြေးလိုက်သွားသည့်အတွက် မချင့်မရဲဖြစ် ကျန်ရစ်သူက မဏိယွပ်။

သိပ်ဆိုးတဲ့ လေဒီပဲကွာ။

မခွဲနိုင်တာသိရက်နဲ့ လူကို ဒီအတိုင်း ရက်ရက်စက်စက် သူမို့ ထားသွားတယ်။

စိတ်ထဲက ချစ်ရသူလေးကို အပြစ်တင်စကားဆိုပေမယ့် နှုတ်ခမ်းအစုံကတော့ ပြတ်နိုးခြင်းဖြင့် အပြုံးပီတိတွေ ကြည်နူးဖျာ ဝေနေပါသည်။

စာကြည့်စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် တော်မီဆေးတွေကို တစ်ခါထဲ သိမ်းကျုံးယူပြီး အနားက အမှိုက်ပုံးထဲ လှမ်းပြစ်ထဲညှဲ လိုက်သည်။

ဒါမှ သူနေမကောင်းဖြစ်မှ သူနားမှာ လေဒီရှိနေနိုင်မှာ

မဟုတ်လား။

အိပ်ယာထက်မှာ ငြိမ်သက်စွာ လှဲလျောင်းရင်း သူနှင့်လေ ဒီအကြောင်း တွေးနေမိသည်။ ရှိန်းလက်ထဲက လေဒီကို ကယ်ထုတ် လာပြီးနောက်မှာ မင်္ဂလာကိစ္စကို အမြန်ဆုံးစီစဉ်ဖို့ လူကြီးတွေ ခေါင်းချင်းဆိုင်ကြသည်။

လေဒီမာမီ ဒေါ်ခင်ဝေစီမှာတော့ ရှိန်းလက်ထဲ လေဒီဘဝ လေး ရေတိမ်မနစ်သွားတာကိုပဲ ကျေးဇူးအထပ်ထပ်တင်နေသည်။

“ကံကြီးပေလို့ပေါ့ မောင်မဏိယွပ်ရယ်၊ မင်းသာ အချိန် မီရောက်မသွားရင် အန်တီတော့ သမီးလေးအကြောင်းကို တွေး တောင်မတွေးရဲအောင်ပါပဲကွယ်”

“မဝေမိကလည်း အချိန်မီပြောပြနိုင်လို့ပါ အန်တီ”

လေဒီကတော့ ခေါင်းမှာ ပတ်တီးအဖွေးသားနှင့် မဏိယွပ် ကို မရဲတရဲလေးကြည့်ပြီး ခေါင်းငုံ့မျက်နှာလွှဲထားသည်။ မဏိယွပ် ကတော့ ဘယ်သူတွေ ဘာထင်ထင် လူလစ်ရင်လစ်သလို ချစ်သူ မျက်နှာလှလှလေးကိုသာ တစ်ချိန်လုံး လိုက်ကြည့်နေသည်။ မဏိယွပ်က လေဒီနှင့် မျက်လုံးခြင်းအဆုံးမှာ မျက်စိမှိတ်ပြတာမျိုး။

အနမ်းပုံလုပ်ပြတာမျိုးနှင့် တည့်တည့်တိုးလျှင် ပါးလေးတွေ နီရဲပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကမ်း မျက်နှာလှလှလေး အနေရခက်သွားပုံကို မဏိယွပ်က ချစ်၍ မြတ်နိုး၍မဆုံး။

မဏိယွပ် အသည်းတယားယားနှင့် ချစ်မဝနိုင်ခြင်းအဖြစ်ကို လူကြီးတွေသိကြပေမယ့် မသိဟန်ဆောင်နေကြသည်။ မဏိယွပ်၏ တောင်းဆိုမှုကြောင့် မင်္ဂလာပွဲကို ခပ်မြန်မြန်ကျင်းပကြရန် စိုင်းပြင်းနေသည့်အချိန်အထိ လေဒီက သူ့နားမှာ ကြာရှည်မနေ။

တစ်ပြေးထဲပြေးနေသူလေးဖြစ်သည်။

“အရင်ဆုံး လက်မှတ်ထိုးထားရင် မကောင်းဘူးလား အန်တီ၊ နောက်မှပဲ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို စိတ်ကြိုက်စီစဉ်စေချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“နောက်တစ်ကြိမ် ကားတင်ပြေးမှာစိုးလို့ပါ”

ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး သူ့ဖြစ်ချင်တာကို မဏိယွပ်ကဘဲ လူကြီးတွေကို အပူကပ်ရသည်။

“အေးလေ မောင်မဏိယွပ်ပြောတာလည်း မဆိုးပါဘူး။

ရုံးတက်ပြီး အရင်လက်မှတ်ထိုးကြတာပေါ့”

ပန်းနုရောင်ဖျော့ဖျော့ ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံလေးက မြန်မာဆင်သည်။ လှလှပပ။ ပိုးကြူကတော့ တစ်ချိန်လုံး သတို့သားဦးမဏိယွပ်နှင့် သတို့သမီး လေဒီကို တစ်လှည့်စီကြည့်မဝ။

စိတ်ကလည်း အားကျနေသလို။ သူငယ်ချင်းအတွက် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူနေသည်။

“လေဒီ”

“ဟင်”

“ရင်ခုန်နေလားဟင်”

“သိချင်ရင် ကိုယ်တိုင်မင်္ဂလာဆောင်ကြည့်”

“ခစ် ခစ်”

“အားကျလို့ပါဟယ်၊ လေဒီကလည်း”

ပိုးကြူက တခစ်ခစ်ရယ်မဆုံး။

အပျော်လွန်နေသည့် သတို့သားဦးမဏိယွပ်နေရာမှာ ရှိန်းဆိုသည့် လူချောလေးကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်တော့ လေဒီရင်မောပမ်းလျှော့ သက်ပြင်းနှိုက်မိသည်။

ရှိန်းအတွက် စိတ်မကောင်းပေမယ့်မတတ်နိုင်။ ရှိန်းကိုတော့
လေဒီ မချစ်။ ချစ်ကြည့်ဖို့ကြိုးစားသော်လည်းမရ။

ခွင့်လွှတ်တော့ရှိန်းရယ်။

ရှိန်းလက်ထဲမှာ လေဒီဘဝလေး ဆုံးရတော့မည့်အဖြစ်ကို
သိလိုက်ရတော့ လေဒီတုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ဦးမဏိယွပ်ကို
တမ်းတမ်းတတ သတိရမိလျက် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချစ်တာကို
ပြန်သတိရသည်။

အဲဒီအချိန်တုန်းက ဦးမဏိယွပ်ကို တစ်ချိန်လုံး သတိရ
တမ်းတလျက် လေဒီရှိရာ အမြန်ဆုံးရောက်လာပါစေ။ ရှိန်းဆိုသည့်
အချစ်လူဆိုးလက်က အမြန်ဆုံး ကယ်တင်နိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်း
ခဲ့သည်။

တကယ်လည်း လေဒီဆုတောင်းပြည့်ခဲ့သည်။ လေဒီရှိရာ
ကို ဦးမဏိယွပ် ရောက်လာခဲ့သည်။ လေဒီရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်
လောက်အောင် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ရင်နှစ်စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်။ သွေးတွေနှင့် ဒဏ်ရာရနေသူ
ကိုမြင်ရတော့ လေဒီရင်ထဲ လှိုက်လှဲနာကျင်စွာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ

ခဲ့ရသည်။

အချစ်ဆိုတာ ဒါပဲလား။

လေဒီ သေချာရေရာစွာမသိ။ အခုလည်း လူကြီးမိဘတွေ
အလိုကျ ဦးမဏိယွပ်နှင့် ရုံးတက်ပြီး လက်မှတ်ရေးထိုး လက်ထပ်
ခဲ့သည်။

အားလုံးပျော်နေကြသည်။

အားလုံးထဲမှာ ဦးမဏိယွပ်က ပို၍ပျော်နေ၏။ လက်ထပ်
ပြီး လေဒီကို သူပိုင် မဏိရတနာသို့ တစ်ပါးထဲခေါ်ယူသွားရမည့်
အတွက်ဖြစ်သည်။

လေဒီကတော့ ဦးမဏိယွပ်နောက်ကို မလိုက်ချင်ပါ။
သို့သော် ယောင်နောက်ဆံထုံးပါဆိုသည့် စကားအတိုင်း မာမီကိုယ်
တိုင် မမကြီး ကိုကိုတော်မီတို့နှင့် တစ်ပျော်တစ်ပါး ဦးမဏိယွပ်
၏ မဏိရတနာကို လိုက်ပို့ကြတော့ မျက်ရည်တဝဲဝဲ။ နှုတ်ခမ်း
တစုစုနှင့်ပင် နေခဲ့ရသည်။

“လိမ်လိမ်မာမာနေနော် သမီးလေး”

“မလိမ္မာပါဘူး”

“အဟင်း...ဟင်း၊ မာမိသမီးကတော့ အခုထိ တကယ့်
ကလေးလေးပဲ”

“သား...မင်းညီမလေးကို ဂရုစိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမာမိ”

အတိုင်အဖောက်ညီနေသူတွေ ပြန်သွားတော့ မဏိရတနာ
မှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

“လေဒီ”

မဏိယွပ်ထံမှ တိုးဖွဲ့ညင်သာသည့် ခေါ်သံနှင့်အတူ လေဒီ
နား ပူးကပ်စွာလာတိုင်တော့ လေဒီက ဖျတ်ခနဲ သူမကိုယ်လေးကို
တစ်ဖက်သို့ တိုးရွှေ့လိုက်သည်။

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

မဏိယွပ်က လေဒီ အဖြစ်သည်းပုံလေးကိုကြည့်၍
ချစ်မြတ်နိုးစွာ ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်သည်။ ပြီးတော့ လေဒီ ရွှေသွားသည့်
ဘက်ကို သူ့ကိုယ်ကြီးကို လိုက်ရွှေ့သည်။

တိုးတိုးဝှေ့ဝှေ့။ ပူးပူးကပ်ကပ်။

“အို...ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီလောက်နေရာအကျယ်ကြီးကို ဘာလို့ လူကိုလာပြီး
ခွတ်အတင်း လာတိုးနေရတာလဲလို့”

“ချစ်လို့”

ရွန်းလဲ့သည့် အကြည့်အပြောအောက်မှာ လေဒီမျက်နှာ
လေး စွေးနီသွားကာ နေရာက လှစ်ခနဲ ထပြေးသည်။

“ဟေး...ဘယ်လဲ”

မဏိယွပ်ခေါ်သံကြားပေမယ့် နောက်ကို တစ်ချက်လှည့်
မကြည့်။ အပေါ်ထပ်လှေကားကြီးအတိုင်း ယုန်ဖြူမလေးနှယ် သူနှင့်
ဝေးရာ ပြေးသွားသော ဇနီးချောကိုကြည့်လျက် ချစ်မြတ်နိုးစွာ
ရင်တသိမ့်သိမ့် လှိုက်ခုန်သွားသည့်သူက မဏိယွပ်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်
သည်။

အခန်း (၁၇)

အချစ်ကို လိုချင်မက်မောတမ်းတာသူနှင့် အချစ်ကို မပေးလို
၍ ဝေးဝေးပြေးနေသူနှစ်ဦး ထိပ်တိုက်ဆုံကြသည့်ပွဲမှာ ပို၍ချစ်ရ
သော ချစ်သူက အနစ်နာခံ အရှုံးပေးလိုက်လျော့ရသူချည်း
ဖြစ်သည်။

လေဒီကို မထိရတနာမှာ ထားခဲ့သည်ဆိုသော်လည်း
လေဒီက မထိရတနာမှာမနေဘဲ တစ်နေ့ကုန် အပြင်ထွက်လည်ဖန်
ကြိုးစားပါသည်။ မင်္ဂလာအညွန့်အတွက် ပြင်ရဆင်ရနှင့် အလုပ်ရှုပ်
နေတာမို့ သူကိုယ်တိုင်လည်း အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့်ပင် ချစ်ရသူ၏
မျက်နှာလှလှလေးကိုသာ လေဒီသွားရာနောက်လိုက်ပြီး တစ်ခွဲခွဲ
ကြည့်နေရပါသည်။

“လေဒီ”

“ဟင်”

“ဟိုမှာ ရှင်လူကြီး ဖုန်းပြောရင်း လှမ်းကြည့်နေတယ်”

“ကြည့်ပလေစေ”

ပိုးကြူက လေဒီနားကပ်ပြီး တိုးတိုးပြောပေမယ့် လေဒီက လှည့်မကြည့်။ မှန်ထဲက သူမပုံရိပ်လှလေးကိုသာ ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ ပန်းနုသွေးရောင်ကြွနေသည့် မင်္ဂလာဝတ်စုံလေးက လေဒီကိုယ်လေးမှာ ချပ်ရပ်ကြွရွာ လှလှပပ။

ပန်းအဆုပ်အခက်လေးတွေက ထိရက်စရာမရှိအောင် အိစက်ညက်ညောလှသည်။

“လှလိုက်တာလေဒီရယ်၊ ရှင်ကိုကြည့်ရတာ ပိုးကြူတောင် ကိုက်စားချင်လာပြီဆိုတော့ လေဒီယောက်ျားကြီးဆိုရင်”

“ပိုးကြူနော်...ရှင်စကားကြီးက ဘာလဲ”

“အမှန်အတိုင်းပြောတာလေ၊ ရှင်တို့ချင်း လက်ထပ်ပြီးမှ လင်ရယ်မယားရယ်လို့ဖြစ်ပြီပေါ့”

“ရှင်ပဲဖြစ်”

“ခစ်...ခစ်....ခစ်”

“ဒီကဖြစ်ချင်နေတာဖြင့် ကြာလှပြီ၊ ရှင်လို ကားတင်ပြေးမဲ့ ကိုကိုမရှိလို့ပေါ့၊ ခစ်”

“မိန်းမကိုက တော်တော်အုမြူးနေတယ်၊ ဟိုမှာ လူကြီးလာနေပြီ၊ ခပ်တည်တည်နေစမ်းပါဆို”

“နေနေတာပဲလို့၊ ခစ်”

လေဒီပြောသည့်ကြားက ပိုးကြူ မျက်နှာပိုးမသေ။ တခစ်ခစ်ပင် ထရယ်လိုက်သေးသည့်အတွက် လေဒီက ပိုးကြူမကို မျက်နှုံးလေးတွန့်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

လူကြီးမိဘတွေက မင်္ဂလာဝတ်စုံဝတ်ဖို့ မဏိယွပ်နှင့် လေဒီတို့ကို လွှတ်လိုက်ပေမယ့် လေဒီက ပိုးကြူကိုပါခေါ်လာသဖြင့် သုံးယောက်သား အတူရှိနေရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဦးမဏိ၊ လေဒီမလှဘူးလား”

“သိပ်သိပ်ကိုလှပါတယ်ဗျာ”

“ဘာမှမလိုတော့ပါဘူးနော် ဦးမဏိ”

“မလိုတော့ပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ့်အတွက်တော့ လေဒီ

ဘယ်လိုနေနေ အမြဲလှပြီးသား၊ အမြဲချစ်နေပြီးသားပါ”

“ချစ်တယ်နော်လေဒီ”

“သိဘူး”

မဏိယွပ်က လေဒီနားကပ်ပြီး ရွန်းရွန်းစားစား စူးစိုက်ကြည့်ရင်း တိုးတိုးလေး အနားကပ်ပြောလိုက်တာကြောင့် လေဒီမှာ ပိုးကြူနှင့် အဝတ်ဒီဇိုင်းနာဆရာမရှေ့မှာ မျက်နှာလေးနီစွေးလျက် အနေရခက်စွာ နှုတ်ခမ်းစု၍ ဦးခေါင်းလေးကို ငုံ့ပစ်လိုက်ပါသည်။

မဏိယွပ်ကတော့ လေဒီလှုပ်ရှားသမျှကို ချစ်မြတ်နိုးသော မျက်လုံးလက်လက်များဖြင့် ကြည့်ရင်း ပြုံးနေပါသည်။ လေဒီ အဝတ်ပြန်လဲလိုက်သည်။

“ပြန်တော့မယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“မာမိုအိမ်ကိုပေါ့”

“ကိုယ်တို့အိမ်ကို မပြန်ဘူးလား”

“ပြန်ချင်ပါဘူး၊ မာမိုဆီကိုပဲသွားမယ်”

“သွားလေ...အိမ်မှာ အာမီမရှိရင်တော့ ကိုယ်တို့အိမ်ကိုပဲ

ပြန်ရမယ်နော်”

လေဒီက အင်းမလှုပ်။ ကားပေါ် ခပ်တည်တည်လေး တက်လိုက်တော့ ပိုးကြူက လိုက်မလာ။

“ရှင်တို့ပဲသွားတော့နော် လေဒီ၊ ပိုးကြူ ဒီမှာနေခဲ့မယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ချိန်းထားတာလေး ရှိလို့ပါဟယ်”

ပိုးကြူမျက်နှာက ပြုံးစိမ်း။

“ဘယ်သူနဲ့ချိန်းထားတာလဲ”

“မာမိုကို ပြန်မပြောနဲ့နော် ခစ်”

“ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်းပါဆို”

“ဖြိုးနဲ့၊ ခစ်...ခစ်”

“ကြည့်စမ်း...နင်”

“သွားတော့...သွားတော့ ဦးမဏိ”

“ခစ်”

“သွားပြီနော် ပိုးကြူ”

“ဟုတ်”

မဏိယွပ်က ဝိုးကြူကို လက်တစ်ဖက်နှင့် မြှောက်ပြပြီး ကားကို နေရာက မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ လေဒီကတော့ ဝိုးကြူ စုံတွဲရသွားတာကို အံ့သြနေသည်။

အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ မြန်လိုက်တာ။

ဝေပြီးဆိုတာ ဟိုတစ်နေ့ကမှ ဝိုးကြူနဲ့တွေ့တဲ့ ကောင်လေး ဖြစ်ပြီး ဝိုးကြူကိုယ်တိုင် မြင်မြင်ချင်း ရင်ခုန်ရပါသည်ဟု လေဒီကို ပြောခဲ့သည်။

အခုတော့ ချိန်းတဲ့အဆင့်အထိ ရောက်သွားသည်။ အိမ်ကို ရောက်တော့ မာမီမရှိ။ မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် အပြင်သွားနေသည်။

မာမီဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပေမယ့် ဖုန်းလိုင်းက ခေါ်မရတာ နှင့် မာမီနောက်ကို လိုက်သွား၍မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ကိုကိုတော်မီ ကလည်း ဆေးရုံမှာ။ မမဝေမီကလည်း အိမ်မှာမရှိ။

နောက်ဆုံး ဦးမဏိယွပ်နှင့်အတူ မဏိရတနာကို ပြန်ခဲ့ရသည်။

“လေဒီ ဘာဟင်းစားချင်လဲ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ချက်ကျွေး မယ်လေ”

“ဟင်းချက်တတ်လို့လား”

“ဒါပေါ့၊ ကိုယ် နိုင်ငံခြားထဲက ကိုယ်တိုင်ချက်စားတာ၊ ပြီးတော့ ကိုယ်က ထမင်းဟင်းချက်ရတာ ဝါသနာပါတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ လေဒီက ထမင်းဟင်းချက်ဝါသနာ မပါဘူး၊ ဦးမဏိချက်ကျွေးတာ အသင့်စားရဲ့ပဲ”

“စားပါဗျာ၊ စားပါ၊ လေဒီအတွက်ဆို ဘာမဆိုလုပ်ပေး မယ့်သူပါ၊ ဒီမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်နေ ဟုတ်လား”

“ကိုယ်တို့အတွက် မနက်စာကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ချက်တာ ကို ထိုင်ကြည့် ဟုတ်လား”

“ငြုပ်သီးအစပ်မစားဘူးနော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

မနက်စာကို ဦးမဏိယွပ်ကိုယ်တိုင် တကယ်ချက်တော့ လေဒီက သူလုပ်သမျှကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ရွန်းတောက်သည့် မျက်နှာကဝန်းအစုံက အရောင်ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသလို ပြုံးနေသည့် နှုတ်ခမ်းအစုံကလည်း နီရဲစိုစွတ်လျက်။

ထိုအကြည့်နဲ့ ထိုအပြုံးက လေဒီထံ ဖျတ်ခနဲ စူးစူးရှရှ

နက်ရှိုင်းလေးနက်စွာ ရောက်လာချိန်မှာတော့ သူ့အလိုလို မျက်နှာနီနီ ဖြင့် နှုတ်ခမ်းစုထော်လျက် မျက်စောင်းဝင့်မိသူက လေဒီကိုကြည့် ပြီး ရယ်သည်။

“အဟွန်း...ဟွန်း”

“လေဒီ”

လေဒီက မထူး။

“ချစ်တယ်”

“အား”

“ဟင်...ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အို...လက်မှာသွေးတွေ”

“ရတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ လက်ကိုဓားထိသွားတာ”

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

မဏိယွပ်လက်ကဒဏ်ရာ သိပ်မများပေမယ့် ထက်မြိလှ သော ဓားကြောင့် သွေးတွေအရမ်းထွက်လာသည်။ ဒါကို အခွင့် ကောင်းယူပြီး မျက်နှာချောချောကို ရှုံ့မဲ့ပြီး လက်ကိုဖိကိုင်ညစ်လိုက် တော့ လေဒီ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာသည်။

“သိပ်နာနေလားဟင်၊ လေဒီ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ဆေးခန်း သွားကြမလား”

စိုးရိမ်တကြီးမေးမြန်းစူးစမ်းဟန်လေးနှင့် မဏိယွပ်ရပ်နေ သည့်နားကို လေဒီရောက်လာ၏။ ပြီးတော့ နီးနီးကပ်ကပ်လေး ရပ်ပြီး မဏိယွပ်လက်က သွေးထွက်နေသည့်ဒဏ်ရာကို ငုံ့အကြည့် မှာ မဏိယွပ်က လေဒီကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ အတင်းကျပ် ဆုံး ဆွဲယူကုန်းပွေ့သည်။

“အိုး...ဘာလဲဆို”

“အနာက နာလို့ပါဗျာ”

“ဘာဆိုလို့လဲ၊ ခင်ဗျားနော် လက်ကဒဏ်ရာကို အရင် ဆေးမကုဘဲနဲ့”

“ဟင်အင်း ဒီရင်ဘတ်ထဲကဒဏ်ရာက ပိုပြင်းနေတယ်”

“အို”

ပူဇွေးသည့်အတွေကြောင့် လေဒီ လန့်သွားသည်။

ဦးမဏိယွပ်ဆိုသည့်လူကြီး ဖျားနေတာပါလား။

လေဒီကို ဘာမှလည်းမပြော။ မပြောသဖြင့် လေဒီလည်း

မသိ။ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသည့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ စိုးရိမ်ခြင်းတစ်ဝက် ဒေါသဖြစ်ရခြင်းတစ်ဝက်နှင့် စိတ်ထင်တိုင်းကနေ သည်းနေသူကို စိတ်ဆိုးနေမိသည်။

“ဦးမထီယွပ်”

“ဗျာ”

“ဒီလောက်ဖျားနေရက်နဲ့ ဆရာဝန်ကိုမပြဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဖယ်ပါ၊ ဆရာဝန်ကို လေဒီဖုန်းဆက်မယ်”

လေဒီက မထီယွပ်ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းသည်။ မထီယွပ်က မလွှတ်။ ဝိုတိုး၍ဖက်လိုက်တာမို့ လေဒီစိတ်ဆိုးစွာ ဦးမထီယွပ် မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ချစ်နေတာ”

“ဟင်”

“ဒီလောက်ဖျားနေတဲ့ကြားက ဒီစကားပြောနိုင်သေးလား”

“ဒီအဖျားလောက်က အရေးမကြီးပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် ဘာက ဒီလောက်အရေးကြီးနေတာလဲ”

“အချစ်”

ပါးစပ်က ရိုးရိုးပြောခြင်းမဟုတ်။ လေဒီပါးလေးတွေကို ပါ နွေးထွေးနီမြန်းစွာ အနေရခက်သွားစေသူကြောင့် လေဒီ သူ့မျက်ဝန်းအကြည့်တွေကို ရင်မဆိုင်ရဲအောင် ရင်တွေတဒိတ်ဒိတ် ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုယ်တကယ်ပြောနေတာ၊ အခုချိန်မှာ ကိုယ့်ဘဝမှာ အရေးအကြီးဆုံးက လေဒီအချစ်ကိုရဖို့ပဲ”

“လေဒီအချစ်ကိုရမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ပြီးပြည့်စုံဖို့”

“ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ပြောပါ”

“ဆရာဝန်အရင်ခေါ်ပါ”

“ချစ်တယ်အရင်ပြော”

လေဒီ သူ့မျက်လုံးတွေကို မော့ကြည့်သည်။ နူးညံ့ရွှန်းလဲ့ သည့် မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက စူးရှတောက်ပစွာ သိမ်မွေ့လင်း

လက်နေခြင်းကြောင့် လေဒီရင်ထဲ နွေးသွားသည်။

“မုန်းတယ်လို့ပြောရင် ဆေးမကုတော့ဘူးလား”

“သိချင်ရင်စမ်းကြည့်လေ”

မျက်ဝန်းအကြည့်တွေ အကြာကြီး ဆုံသွားသည်။ ပြောရင် ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်မည့် သူ့မျက်နှာကို လေဒီသိနေသည်။

“ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ပြောဖို့ရာ ဒီလောက်ခက်နေလား လေဒီရယ်”

“တကယ်ပဲ ကိုယ့်ကိုမုန်းနေလား”

“မုန်းတယ်”

“သေချာတယ်နော်”

“ဖယ်...လွတ်”

လေဒီက သူမေးတာကို မဖြေတော့။ ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်နေသူလေးကို အသည်းယားစွာ မဏိယွပ် ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူ ပွေ့ချီမယူလိုက်သည်။

“အို...ဘာလုပ်တာလဲ”

“လွတ်ဆို”

“ဟော...အိမ်ရှေ့မှာ ကားသံကြားတယ်၊ လေဒီကို အောက်ချပေးပါ”

“ဘယ်သူတွေလဲသိရအောင် အတူသွားကြည့်ကြမယ် လေ”

“ဟင့်အင်း...လေဒီကိုသာ အောက်ချပေးပါဆို”

“ဟာ...တော်မီတို့ပါလား”

“အို”

မဏိယွပ်ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းရင်းကန်ရင်း လိုက်ပါလာသော လေဒီမှာ ဦးမဏိယွပ်၏ အသံကြောင့် မျက်လုံးလေးပြာသွားသလို ကာရပ်ထားရာသို့လည်း ရှက်လန့်တကြားလေး လှမ်းကြည့်လိုက်မိ ရှာပါသည်။

“ဟင်...ကိုကိုနဲ့မပါလား”

အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် ယောက်မဖြစ်သူတို့ ကားပေါ်ကဆင်း လာတာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် လေဒီမျက်နှာလေး ဆေးနီရေနှင့် ဖြန့်ပက်လိုက်သလို နီရဲသွားလျက် မဏိယွပ်လက်ထဲက ဇွတ်အတင်း ရုန်းဆင်းမိသည်။

“ဦးမထီယွပ်၊ လေဒီကိုအောက်ချပေးဆို”

“ချစ်တယ်ပြောမှ”

မထီယွပ်က လေဒီ၏ ရှက်အမ်းနီမြန်းနေသည့် မျက်နှာ
လေးကို စိုက်ကြည့်ရင်းဆိုလာတော့ ဒီတစ်ခါ လေဒီ သူ့ကို
အရှုံးပေးရပါပြီ။

“ချစ်တယ်၊ ချစ်တယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ဦးမထီယွပ်ကိုပေါ့”

“တကယ်နော်”

“အို...ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ”

“မေးရင်ဖြေ”

“တကယ်...တကယ်၊ လူကိုအနိုင်ကျင့်နေတာ”

“ကိုယ်ပြောတာ အဲဒါမဟုတ်ဘူးနော်၊ ကိုယ့်ကို တကယ်
ချစ်တာပါလို့ပြောခိုင်းတာ”

လှပနူးညံ့သော မျက်စောင်းဆုက မထီယွပ်ရှိရာ လှပစွာ
ရောက်လာသည်။

“လေဒီကို မယ့်ရင်လည်းနေ”

“ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်တာကိုလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ယုံပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ပိုပြီးယုံကြည်သောချာရအောင်
လို့ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်ဇနီးလေးကို ဒီအတိုင်းပဲ ဂုဏ်ပြုချီးမွှားသွားပါရစေ”

“ဟ...ဒါကဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“လေဒီဆီက ချစ်အဖြေရလို့ ပျော်နေတာ”

“အို”

“ဟာ...ဟိတ်ကောင်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

မထီယွပ်က လေဒီကိုယ်လေးကို ပွေ့ချိုပြီး အပြင်ကိုထွက်
အလာ အိမ်ထဲဝင်လာသည့် တော်မိတို့နှင့် တည့်တည့်ဝင်အတိုး
မှာ အစ်ကိုဖြစ်သူက ညီမဖြစ်သူနှင့် ယောက်ဖစုံတွဲ အဖြစ်သည်းနေ
ပုံကို မျက်နှာပူပူနှင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဒါကို မထီယွပ်က ရိုးရိုးမဖြေဘဲ လေဒီပါးလေးကို
ရွတ်ခနဲ ငုံ့နှမ်းပြီး ဖြေလိုက်တာမို့ တော်မိမှာ မထီယွပ်နဲ့ ညီမ

ဖြစ်သူကို မကြည့်ရတော့သလို နောက်ကြောင်းကို ပြန်လှည့်ပြီး သွားပုံကြောင့် မဏိယွပ်နှင့် တော်မီဇနီးတို့က သူ့အဖြစ်ကို ရယ်ကြ ခြင်းဖြစ်သည်။

“မောင်...ဘယ်လဲ”

“အိမ်ပြန်တော့မယ်မိန်းမရေ၊ မောင် မျက်နှာပူလို့ နောက် မှပဲလာတော့မယ်”

“လာ...လာ မင်းလည်းကားပေါ်တက်”

“ကြားတယ်နော် ကိုမဏိယွပ်၊ နောက်မှပဲ လမင်းဖြူ တို့လာခဲ့မယ်၊ အခုတော့ သွားပြီ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

“ဦး”

တော်မီဇနီး လမင်းဖြူက ရယ်မောရင်း ကားပေါ်ပြေး တက်သွားသလို တော်မီရွှေယောက်ဖ၏ ကားမှာလည်း နေရာက ဝေါခနဲ ပြေးထွက်သွားပါသည်။

“သွား...အဲဒါ ဦးမဏိယွပ်ကြောင့် သိလား”

“ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ ချစ်ရဲ့၊ နောင်ယုက်မဲ့သူတွေ ပြန်သွားတာ ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းလဲ”

“ဘယ်သူမှမရှိရင်လည်းနော်၊ ကိုယ့်အတွက်တော့ အချစ်ရှိ နေရင် အားလုံးပြည့်စုံပြီ”

“လာခဲ့”

“အိုး...ဦးမဏိယွပ်”

ရင်ခွင်ကို တွန်းထောက်ရန် လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို အားပြုသော်လည်း အချိန်မီခြင်းမရှိပါ။ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရမ်းရမ်း လဲပြုလာသည့် အနမ်းမုန်တိုင်းအောက်မှာ ရှက်စနိုး လက်သီးဆုပ် လေးများဖြင့် ထုရိုက်ရင်း ချစ်တေးဖွဲ့သီချင်နေသူအား အချစ်မျက် စောင်းဆူပေးလိုက်မိပါတော့သတည်း။

ချစ်သူတို့ ပြောကြားခဲ့သောစကား

ချစ်မေတ္တာဖြင့်

မြုလဲသွယ်